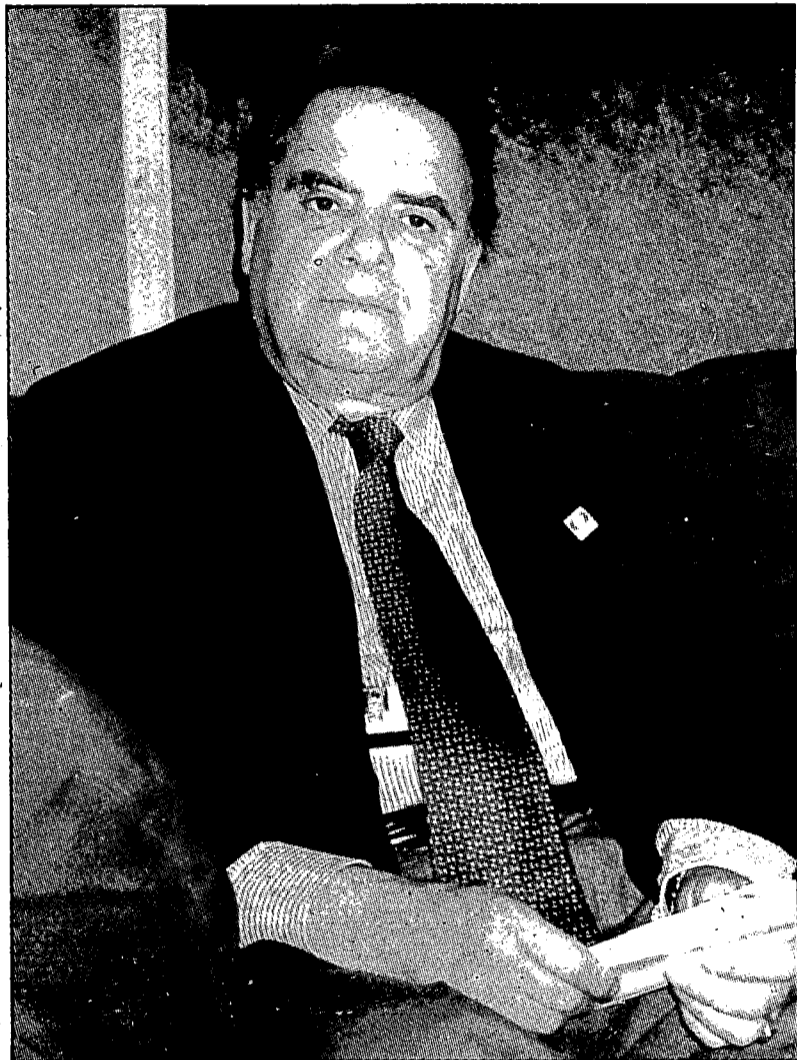

Afirma Enrique V. Iglesias, president del Banc Interamericà de Desenvolupament

«Fomentem el creixement per reduir la pobresa i la desigualtat»

La cimera de l'assemblea de governadors del Banc Interamericà de Desenvolupament (BID), que ha tingut lloc a Barcelona del 17 al 20 de març, va accentuar la necessitat de cooperació entre els 46 països que en formen part i la necessitat de dur a terme polítiques de contenció de la despesa pública

i de descentralització a l'Amèrica Llatina i al Carib. El president del BID, Enrique V. Iglesias, d'Uruguai, va demanar que es treballés amb un gran sentit de solidaritat. Està convençut que l'Amèrica Llatina pot progressar, i molt, en els propers anys i també que el BID és un organisme, «amb una gran vocació

pels temes socials des dels orígens».

En l'actualitat, s'està treballant per donar suport a les reformes socials i a les democràcies joves, com a condicions prèvies per impulsar l'economia d'aquells països.

Entrevista a pàgines 8 i 9

Alarma davant de la possibilitat de crear éssers humans clònics

Els éssers humans clònics, encara que físicament idèntics, serien persones diferents.

■ Cal una ètica de responsabilitat en el camp de la genètica

L'aparició de Dolly, la primera ovella clònica feta a partir d'una sola cèl·lula adulta, ha despertat l'alarma en tot el món per la por que es facin còpies humanes en un futur proper. El doctor Francesc Abel, jesuïta i director de l'Institut Borja de Bioètica a Sant Cugat, afirma que no l'espanta el treball dels científics, sinó els valors que es transmeten als joves que formaran la societat del demà. Segons ell, els últims descobriments en el camp de la reproducció humana són un gran èxit científic i són positius per a la humanitat. «La investigació no s'ha d'aturar mai, el que cal és una ètica de responsabilitat que orienti el sentit d'aquests nous poders», afirma el doctor Abel.

Reportatge a pàgines 5, 6 i 7

11 Celebració de la II Trobada de famílies de Catalunya

21 Document de la Santa Seu sobre ètica i publicitat

29 Presentació de la «Carta de la Pau»

Editorial

Pasqua: aigua regeneradora i llum nova

La nit pasqual ens convoca a la litúrgia més bella de l'any cristià. «Aquesta nit santa i poderosa renta les culpes, torna l'alegria als entristits, restableix la concòrdia, converteix les nacions.» L'aspersió de l'aigua hi és signe d'aquesta regeneració, el ciri encès hi significa la presència de «l'estel que mai no es pon: Crist, que, tornant d'entre els morts, s'aparegué gloriós als homes com el sol en dia serè», com canta l'anunci de Pasqua.

El nostre desig més sentit en aquest moment l'expressa també el pregó pasqual: «Que s'alegri la mare Església, ornada amb l'esclat d'aquesta llum.» Que l'aigua i la llum de Pasqua penetrin en els nostres cors, en les nostres comunitats, en tot el nostre teixit eclesial... Que esbandeixin enderiments de tota mena... Que ens alliberin de recels entre germans... Que ens facin capaços de somriure'ns amb renovada bonhomia els uns als altres... Com canten les caramelles,

*Desitgem pel nostre poble
i per tots els catalans
una Pasqua ben florida
com la cara dels infants!*

Immigració i cooperació

L'èxode albanès vers la costa italiana i la tràgica mort en una carretera catalana d'immigrants transportats de manera clandestina i inhumana, tornen a posar davant dels nostres

ulls el problema de la immigració i les seves conseqüències.

El problema de fons no és nou ni fortuït: les diferències econòmiques i de nivell de benestar generen abismes irritants entre el Nord i el Sud, entre l'Oest i l'Est. Els fets esmentats són una prova del grau de desesperació d'aquests ciutadans del Magreb, de l'Àfrica negra, d'Albània, el país més pobre d'Europa. Una desesperació que els posa a mans de xarxes mafioses que en fan negoci... Jugar-s'ho tot, àdhuc la vida, per a accedir al «paradís» o a «la fortalesa» europea, és la més autèntica i radical denúncia d'una situació que no podem acceptar.

Quin grau d'acolliment als estrangers està disposada a atorgar la nostra societat? És una pregunta que ens cal respondre amb realisme, no amb demagògia. Possiblement cal acceptar uns límits i una gradualitat, des del punt de vista quantitatiu. Però també ens hem d'interrogar sobre la qualitat del nostre acolliment.

Com acollim? Els immigrants que aconseguixen de treballar, ¿veuen respectats els seus drets o bé són víctimes d'una explotació que aprofita la seva feblesa? I en tots els àmbits de la convivència ciutadana, són considerats plenament persones, o la diferència cultural o ètnica encara els fa objecte de sospita?

De cara enfora, també hem de pensar en l'origen del problema: les grans diferències de nivell de vida entre els pobles de la terra. En aquest sentit, la cooperació i l'ajuda al desenvolupament són fonamentals. El procés de democratització de l'Europa de l'Est necessita l'acompanyament d'un ajut efectiu a l'estabilitat econòmica.

Pel que fa als països africans, ens lamentem de l'escalada de l'integrisme i de les profundes desigualtats socials interiors. Sense desenvolupament econòmic, perd la democràcia i guanya l'integrisme.

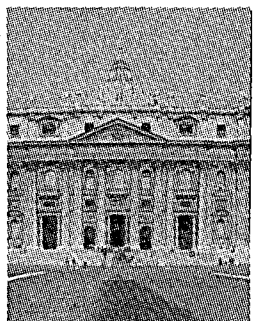
Quan parlem de mundialització de l'economia, també ens cal pensar en la mundialització dels problemes socials i una responsabilització compartida respecte de la seva solució. Ara que no volem fronteres per al comerç ni per a la cultura, ¿les mantindrem per a les persones?

Sumari

11

Celebració de la II Trobada de famílies de Catalunya

21

Document de la Santa Seu sobre ètica i publicitat

23

L'Episcopat espanyol reclama més solidaritat en el missatge d'Amor Fraternal

29

Presentació de la «Carta de la Pau»

30

La Passió d'Esparreguera mira l'esdevenidor

CATALUNYA CRISTIANA

Direcció: Mn. Manuel Valls i Serra

Coordinació: Josefina Picas i Pauné

Redacció: Glòria Carrizosa, Miquel Àngel Codina, Francesc Gamissans, Núria Oriol, Marta Puyol, David Vidal

Assessorament lingüístic: Meritxell Cucurella Jorba

Col·laboradors: Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Rosa Collell, Miquel Estradé, Guillem Farré, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Justo López Melús, Jaume Mora, Josep Nadal, Francesc Nicolau, Francesc Riu, Pere Saumell, Pere Tena, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Corresponsals: Miriam Díez, GIRONA; Jaume Montaña, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Raquel Planas, VIC

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Jutglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 490 59 88,
Fax 490 20 35 - Internet: Catcris@idgrup.ibernt.com

Gerència: Jaume Vinyals i Rovira
Publicitat: Magda Revetllat i Barba
Promoció: Jordi Baig i Juncosa
Autoedició i compaginació: Carlos Aguado i Minguez

Impressora: Publiagraf, S.A.L. Passatge Valeri Serra, 30
08011 BARCELONA - Tel. 454 16 30 / 17 77 - D.L.B. 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 9.880 ptes.
Resta d'Europa: 20.384 ptes.
Amèrica i Àfrica: 25.584 ptes.
Àsia i Oceania: 36.504 ptes.

Comentaris

La revolta albanesa

La situació a Albània s'ha anat posant tensa. Els llargs anys de règim comunista, dut fins a l'última conseqüència com en cap altre país —recordem que ha estat l'últim bastió comunista en caure—, i l'entrada d'una mena de democràcia *sui generis* inventada per fer callar el poble. Finalment, la

mica de liberalitat atorgada ha estat prou perquè quatre aprofitats desaprensius explotessin l'ànima de benestar de tot el poble i l'explotessin dels minsos béns que gairebé avariciosament havien preservat sota rajola o en qualsevol amagatall.

És trista la seva frustració i no és

d'estranyar la immediata reacció que s'ha traduït en violenta revolta. I, amb la revolta, la fugida desordenada per mar cap a Itàlia, vers al port de Brindisi que per segona vegada es veu envaït pels albanesos en busca d'asil. Però Itàlia ha pres les seves mesures per contenir l'ònada de refugiats, i a molts

els ha repatriat, ja que, segons informa el govern italià, es preveia haver d'acollir uns 3.500 albanesos, però els fets han quadruplicat la previsió. També Grècia ha de fer front al problema d'aquests imprevistos immigrants.

El drama albanès ens és molt pròxim. Tant com ho hagi pogut ser el drama de Bòsnia. I també és digne de l'atenció dels poderosos. Però sembla que aquests giren l'esquena i no volen mirar la realitat. Les Nacions Unides, no volen saber què han de fer, potser pressionades pels Estats Units que, potser una mica cansats del seu paper de parallamps, temen una nova trista experiència. La Unió Europea supedita la seva ajuda al previ restabliment de l'ordre.

Mentrestant la feina és per als mateixos albanesos aferrats a les seves posicions. El canvi de primer ministre, i la constitució d'un govern amb representació multipartidista potser facilitarà el diàleg. Es diu que els rebels (els rebels són gairebé tota la nació) han començat a lliurar les armes que havien incautat.

És de creure que l'actual situació d'Albània no es pot allargar indefinidament, i que les aigües desbordades han de tornar a mar. Però sigui quin sigui el camí que es triï, caldrà començar de nou. La llàstima és que el poble no té espera, i és natural la seva impaciència. I cal reconèixer que té tota la raó.

Oriol Camps

Un allau de 5.000 albanesos va assaltar, al port de Durres, un vaixell grec per fugir del país. En el desesperat intent moriren quatre albanesos, víctimes dels trets de la policia.

John Major convoca eleccions en un clima de derrota «tory»

Davant de la porta del número 10 de Downing Street —la seva residència fins, almenys, les pròximes setmanes—, el primer ministre britànic, John Major, va anunciar oficialment al país, en una intervenció als mitjans de comunicació, la convocatòria d'eleccions generals per al proper 1 de maig. Gran Bretanya viurà el període electoral més llarg des de 1945. Seran, sens dubte, uns comicis molt disputats ja que, després de divuit anys de governs conservadors, totes les enquestes vaticinen el triomf del Partit Laborista per més de vint punts.

A diferència de la seva predecessora, Margaret Thatcher, que no va exhaurir completament cap de les tres legislatures guanyades (el 1979, el 1983 i el 1987), John Major ha intentat resistir com ha pogut però, finalment, davant de les pressions polítiques d'alguns sectors del seu partit i les crítiques de l'opo-

sició, ha hagut de donar llum verda a la celebració d'eleccions. El clima de derrota anticipada dels *tories* és més que una hipòtesi. Fins i tot, Margaret Thatcher va donar recentment, en unes controvertides declaracions a un setmanari pro laborista, el seu vistiplau al líder laborista Tony Blair. «No crec que Blair decebi la Gran Bretanya», va afirmar l'exprimera ministra.

John Major, malgrat els pronòstics no gaire favorables a la seva reelecció, predià una cinquena victòria per als *tories* i treu importància als sondejos d'opinió, que ja van anunciar la seva derrota el 1992 i que en aquella ocasió va arrabassar la victòria al líder laborista Neil Kinnock. «Els darrers divuit anys de govern —va dir el primer ministre el 17 de març passat— s'han traduït en un canvi revolucionari en la manera de viure dels britànics, un increment sense precedents del benestar, de les oportunitats i de les

possibilitats d'elecció.» Tot i això, l'electorat fa temps que ja s'ha adonat de l'esgotament del projecte conservador i aposta per un canvi radical. Per la seva banda, Tony Blair ha manifestat que «els conservadors lluitaran en la campanya electoral més negativa de la història de la política moderna. Mentiran sobre els laboristes. Faran servir l'única arma que els queda després d'un govern desacreditat». L'eix del programa laborista es basarà fonamentalment en promeses de reformes dins del terreny social (educació, sanitat, seguretat, impostos, etc.). Cal dir també que els negociadors de la reforma de Maastricht veuen en un probable triomf de Blair la possibilitat d'incorporar la Carta Social al Tractat de la Unió Europea. La integració europea serà, ben segur, un tema clau d'aquesta campanya electoral britànica.

Miquel Àngel Codina

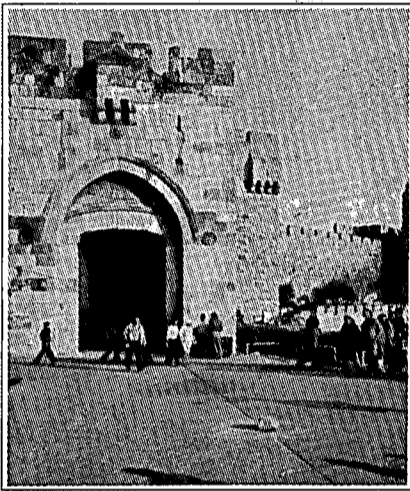
VIATGES I PELEGRINATGES 1997

Avanç de programació

Del 12 al 19 de maig

TERRA SANTA

El país de Jesús

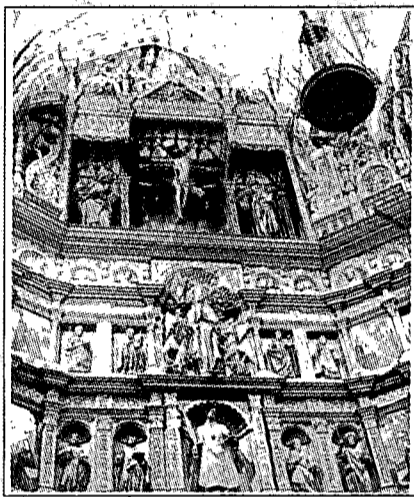

Anar-lo a conèixer és una preparació ben eficaç per celebrar el Jubileu de l'any 2000.

Del 31 maig al 8 de juny

CASTELLA I LLEÓ

«Las Edades del Hombre»

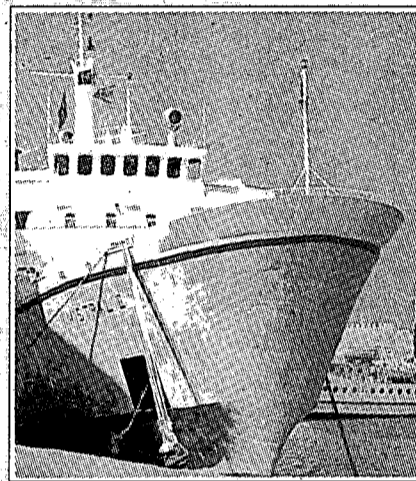

Civilitzacions i cultura de les esglésies hispàniques.

Del 14 al 21 de juny

ATENES i

creuer per les illes gregues

Una incursió al món clàssic, bressol del saber humanístic.

Del 14 al 23 de juliol

BRETANYA /

LISIEUX

Pels camins on la santedat fa que es trobin terra i cel.

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

G.C. 612

Del 4 al 14 d'agost

BALI / JAVA / LOMBOK

(Indonèsia)

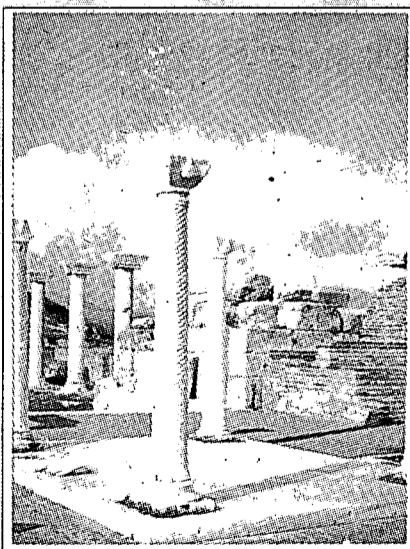

Un viatge molt exòtic per terres de l'Orient.

Del 3 al 22 de setembre

RUTA SANT PAU

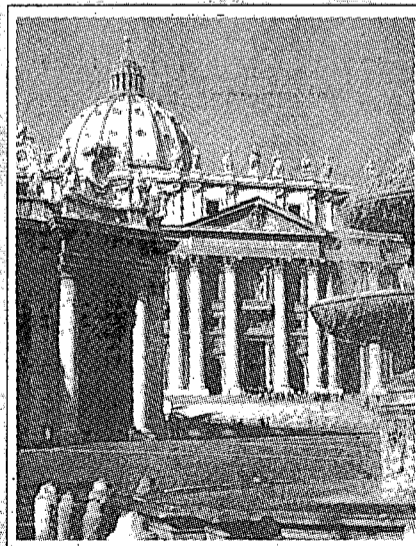
Síria i Turquia

Per terres de l'expansió inicial del cristianisme.

Del 6 al 11 d'octubre

ROMA i el seu port d'Òstia

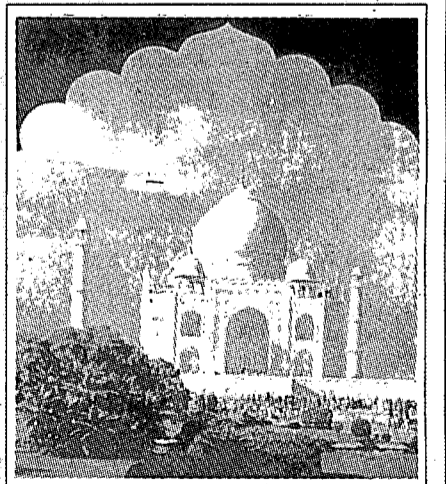

La ciutat per autonomia, clau de volta de tot un món.

Del 27 de novembre al

14 de desembre

L'ÍNDIA i el Nepal

Tot un mosaic de pobles, llengües, cultures, creences...

DEMANEU MÉS INFORMACIÓ DES D'ARA

Per telèfon, per correu o bé personalment a l'Associació AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA
 Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A 08010 BARCELONA - Telèfon: 301 37 18 - Fax: 302 32 64

La clonació d'un mamífer obre un intens debat científic i ètic

■ El doctor Francesc Abel explica els avantatges i els perills de la creació d'éssers clònics

La clonació d'una ovella a partir d'una sola cèl·lula adulta ha despertat l'alarma per la por que es facin còpies humanes en un futur proper. El doctor Francesc Abel, especialista en obstetrícia i ginecologia, jesuïta, llicenciat en teologia i sociologia, i director de l'Institut

Borja de Bioètica a Sant Cugat, ens en parla i ens tranquil·litza. Segons ell, els últims descobriments en l'àmbit de la genètica i la reproducció humana són un gran èxit científic i són molt positius per a la humanitat. Ara bé, cal una ètica de la responsabilitat

que orienti el sentit d'aquests nous poders per evitar-ne els abusos. El que li espanta no és el treball dels científics, sinó els valors que es transmeten en l'educació i la formació del jovent que formarà la societat del demà.

Dr. Abel, sembla que l'home estigui jugant a ser Déu. Fins on s'arribarà amb els experiments científics?

—Aquesta expressió de *jugant a ser Déu* ja es va utilitzar el 1973. Existia aquest pànic quan es va començar a treballar amb la recombinació de l'ADN, el codi de tota vida, i es van veure les grans possibilitats que podia tenir en l'àmbit humà. Quan més endavant es descobriren els enzims de restricció, com una mena de tisores biològiques que permeten tallar l'ADN per un cantó i cosir-lo per un altre, semblava que el poder de l'home era tan gran que podia fer un món completament diferent. Llavors hi va haver una reflexió eticojurídica, controls físics, biològics, i el procés es va veure que no era tan perillós com semblava. El poder sobre la reproducció humana i sobre les claus d'informació de l'ADN pot ajudar molt el progrés de la medicina, de la farmacologia i de la indústria i pot representar grans can-

—Els tres grans descobriments de l'últim quart de segle en el camp de la reproducció humana han estat: els enzims de restricció, la fecundació humana *in vitro* i transferència embrionària, i ara la clonació d'un mamífer. Certament que es poden desorientar i no estar al servei de la humanitat. Ara per ara, es veuen com una amenaça, però en realitat són molt positius, ja que donen el poder de corregir defectes genètics, conèixer el mecanisme de malalties resistents fins ara a la teràpia, i obren la porta a noves fronteres del coneixement. Cada vegada que es toquen aquests temes es dispara l'alarma com un pistó que multiplica el poder de la fantasia i tothom veu coses que gairebé són impossibles. Per exemple, quan es parla de clonació humana, s'ha dit que es poden fer dues persones idèntiques. Encara que un embrió fos igual a un altre genèticament, l'ambient (la nutrició, el clima, les malalties) influiria de forma determinant perquè les dues persones, si bé físicament iguals, com uns bessons, evolucionessin de forma diferent.

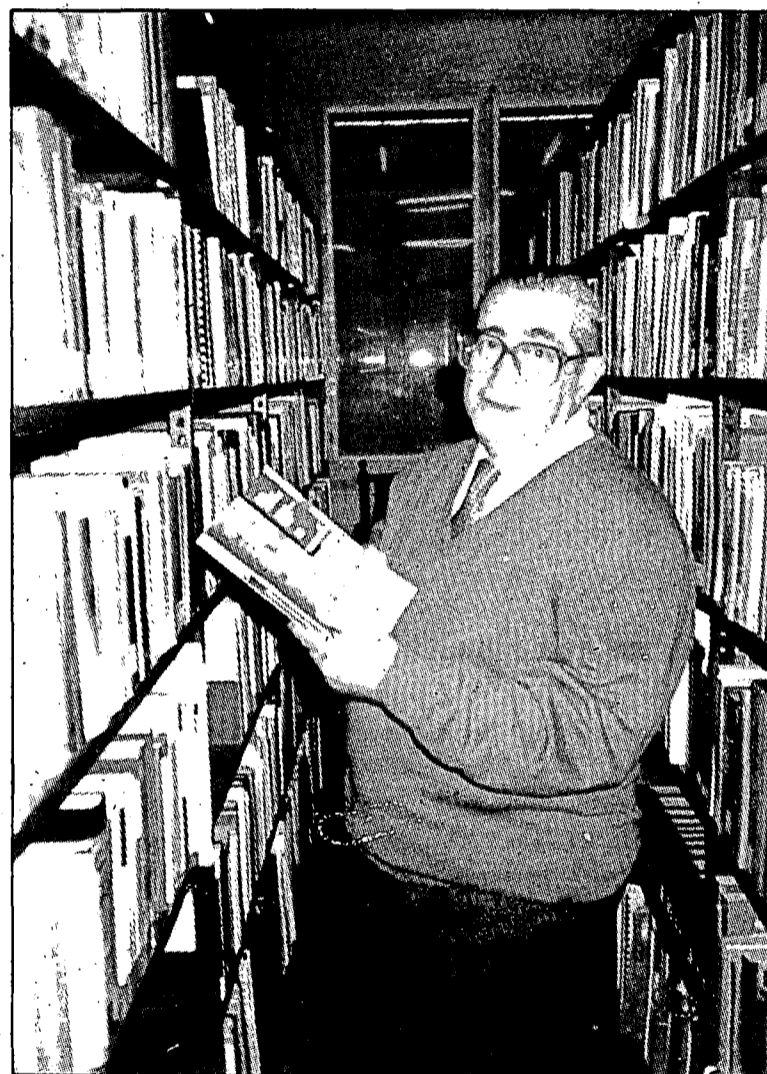
—Quan es parla de clonacions només es destaquen els aspectes positius: animals més productius, obtenir substàncies beneficioses per elaborar medicaments. Però no som davant d'un risc d'empobrir la diversitat genètica de les espècies?

—Certament hi ha el perill de suprimir la diversitat, però no té a veure pròpiament i només amb la clonació, sinó amb el poder que es té sobre l'ADN. Per això hi ha una legislació sobre què representa la introducció de substàncies genèticament modificades en el medi ambient: aconseguir noves llavors per suprimir-ne d'altres, obtenir determinades qualitats en l'àmbit animal, etc.

«Cal una ètica de responsabilitat que eviti els abusos en el camp de la genètica»

vis molt positius. Les expressions que has fet servir en la teva pregunta donen més aviat sensació de por, d'una cosa que s'ha d'aturar, i la paraula *control* només es pot entendre en el sentit d'aquelles coses que no estan al servei de la humanitat.

—I la reproducció d'éssers clònics està al servei de la humanitat?

El pare Abel dirigeix l'Institut Borja de Bioètica, el primer centre d'aquestes característiques que es va crear a l'Estat espanyol.

Aquests aspectes s'han de reflexionar seriosament, no es poden deixar a l'atzar i a l'arbitri d'uns quants. Els perills no són tant els de *jugant a ser Déu* o transformar la naturalesa, com els de posar la ciència només al servei dels beneficis econòmics. Per això les le-

gislacions que tenen un poder coactiu, no tan sols han de treballar, sinó que han de tenir un efecte sancionador.

—Els nostres fills veuran persones clonades com una cosa normal?

(Segueix a la pàg. 6)

**BU
URQUINAONA
LLIBRERIA**

ROGER DE LLÚRIA, 4
TEL. 318 18 96
08010 BARCELONA

—Llibres religiosos, formatius, infantils, diversos...
—Papereria i material d'oficina
—Impressos de difusió catòlica
—Material escolar

SERVEI A DOMICILI I CONTRA REEMBORS

(Ve de la pàg. 5)

—La tècnica ho permet. Si hi estem a prop o no dependrà de la decisió de fer-ho o no, però jo no veig la utilitat de fer persones clonades. Ara bé, si em preguntes si és possible que es tornin a reproduir idees nazis que utilitzin la tecnologia al servei de la violència i de la destrucció, llavors he de dir que sí. La possibilitat de qualse-

vol progrés científic va cap al bé o cap el mal, però això ho decidim nosaltres, i qui som nosaltres? Aquest és un punt que em sembla important. La sensibilitat ètica es forma primer en el si de la família, després a l'escola i, finalment, a la universitat i al carrer. Si el que volem és ser esclaus de la tècnica i no els seus senyors, ho tindrem. Si al contrari, volem un món més humà i posem la meravellosa capacitat trans-

formadora de l'home al servei de la humanitat, hem d'avaluar seriosament els valors que transmetem i rectificar els que haguem de rectificar. Els programes de televisió són un ressò del que la societat vol i al mateix temps reflecteixen valors configuradors de la societat. Avui per avui, la gent tria «tele-basura», i això és senyal d'alarma.

—En una societat on no primen

valors com el de la solidaritat, encara fa més por pensar en una utilització incorrecta d'aquests avenços en el camp de la genètica. De quina forma es poden controlar les tècniques de clonació?

—No hi ha dubte que els enzims de restricció introdueixen unes possibilitats fabuloses de producció que es

Un futur d'éssers clònics?

Keith Campbell i Ian Wilmut, biòlegs de l'Institut Roslin d'Escòcia, i el seu equip van aconseguir el que semblava impossible: crear Dolly, la primera ovella clònica a partir d'una cèl·lula mamària extreta d'una ovella adulta. D'aquesta forma tiraven per terra un dogma absolut fonamental: fins ara tothom admetia que només les cèl·lules embrionàries eren capaces d'iniciar el desenvolupament d'un individu. La clonació —la manipulació d'una cèl·lula d'un animal perquè en creixi un duplicat exacte— ha estat un procés molt més llarg i costós del que pot semblar a primera vista: de 227 cèl·lules adultes fusionades amb els òvuls, es van aconseguir 13 embarassos, dels quals només va néixer viva Dolly. El principal obstacle a la clonació era que les cèl·lules d'un animal adult feien la seva funció: produir estrogen, fabricar insulina, etc., i en canvi no responien a tot el seu potencial. L'èxit de les investigacions va ser descobrir la forma d'activar tots els gens necessaris per fer una ovella d'una sola cèl·lula a partir d'una ovella adulta.

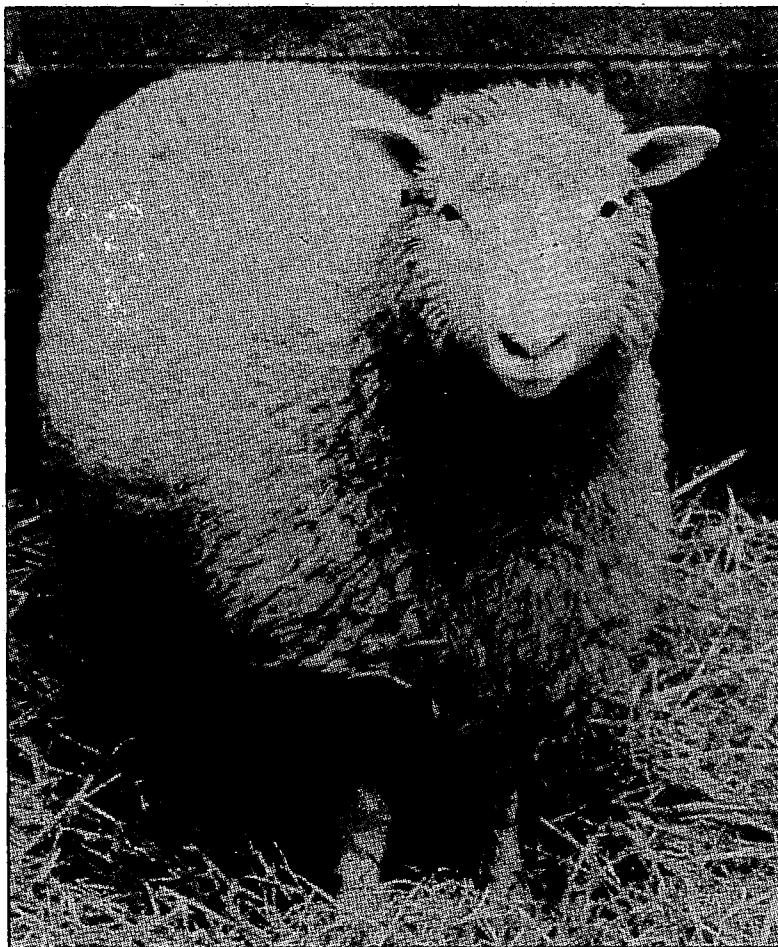
El procés que es va seguir per clonar Dolly va ser extreure una cèl·lula mamària d'una ovella Dorset de Finlàndia. Llavors les cèl·lules van créixer i es van dividir, copiant-se a si mateixes; quan es va aconseguir l'estat d'inactivitat es podien activar tots els seus gens. D'altra banda, es va agafar un òvul d'una ovella escocesa, es va mantenir viu al laboratori i se'n va treure el nucli. A continuació la cèl·lula mamària i l'òvul es van fondre amb una espurna d'electricitat. Les molècules de l'òvul van programar gens a la cèl·lula mamària per produir l'embrió de l'ovella, que es va implantar als embrions en una mare substituïda. Finalment, l'ovella que va resultar era un duplicat de la donant.

Límits ètics de la clonació

Quan la notícia va sortir a la llum, el 23 de febrer passat al Saló de l'Agricultura a París, l'alarma social va esclatar: si s'havia aconseguit clonar un mamífer, no hi havia cap raó científica que impedis clonar éssers humans. El premi Nobel britànic Joseph Rotblat ha qualificat l'aplicació del descobriment en humans d'una amenaça tan greu com l'energia nuclear. Fins i tot el ginecòleg italià Severino Antinori, un dels metges que més ha desafiat les lleis de la naturalesa en casos tan controvertits com la inseminació artificial de dones menopàusi-

ques, ha afirmat que «la clonació de persones seria una bomba atòmica que s'ha de rebutjar».

Després de l'obtenció de l'ovella Dolly i de micos a partir d'embrions clonats en laboratoris, el Sant Pare va fer una crida per prohibir en tot el món aquests experiments amb éssers humans. Joan Pau II, en el seu missatge abans del rés de l'Àngelus, va denunciar els «perillosos experiments» que supo-

La clonació d'una ovella ha obert les portes d'un camp d'investigació que pot tenir unes conseqüències imprevisibles.

sen una «falta de respecte a la vida». «La veu de Crist s'aixeca contra els mercaders del temple de la nostra època; contra els que fan del mercat la seva religió, fins a trepitjar en nom del déu-poder, del déu-diner, la dignitat de la persona amb abusos de qualsevol gènere», va afirmar el Pontífex. Així mateix, el president dels Estats Units, Bill Clinton, ha prohibit les investigacions amb fons públics per aconseguir éssers humans clònics. «Cada vida humana és única, resultat d'un miracle que va més enllà de la ciència de laboratori», segons Clinton, que va afegir que intentarà impedir l'avenç de les investigacions per evitar que «l'home pugui enganyar Déu i autorreproducir-se».

Un món idèntic

Però el problema és, de fet, que, encara que resulti èticament i filosòficament perillós fer éssers humans clònics, al llarg de la història, els descobriments científics susceptibles de ser mal utilitzats ho han estat. Si la societat decidís que vol tornar a la llàntia el geni del clon, podria fer-ho? En el cas de les bombes nuclears, les grans potències han controlat més o menys la seva proliferació en gran part pels horrors que va causar la bomba atòmica a Hiroshima i Nagasaki. Quants desastres s'hauran de fer amb clonacions humanes perquè tots els països les prohibeixin? Qui ens diu que a hores d'ara no s'estan intentant clonar éssers humans, o potser s'han aconseguit aberracions de la naturalesa per haver clonat una cèl·lula en mal estat?

Pot semblar que deixem volar la imaginació, però alguns llibres i pel·lícules es van avançar ja fa molts anys a la realitat com *Un món feliç*, d'Aldous Huxley, o l'esgarriós film *Los niños del Brasil*, que plantejava la possibilitat de clonar un exèrcit de Hitlers. Alguns científics opinen que no hi ha motius per almar-se perquè no hi ha cap raó per clonar persones, però si ens posem a pensar podrien existir moltes possibilitats: utilitzar embrions clònics com a «reserves d'òrgans» que servissin per treure les cèl·lules necessàries per al tractament de certes malalties greus. Cada ésser humà podria disposar del seu propi banc de cèl·lules embrionàries, per exemple, neuronals, per lluitar contra la malaltia d'Alzheimer; es podrien clonar persones que destaquessin per la seva bellesa o intel·ligència per crear un «món perfecte», el clonatge podria solucionar certes esterilitats masculines, etc.

Un munt de preguntes sense resposta que plantegen diverses qüestions ètiques. No es pot reduir l'ésser humà a les seves cèl·lules. La seva dignitat és també la seva transcendència, la seva irreductibilitat, la seva unitat. A més a més, la clonació provocaria que hi haguessin éssers superiors i inferiors; violaria l'ordre natural de la creació concebut per Déu; a llarg termini podria tenir efectes desconeguts que fossin perjudicials, l'infant clonat només tindria un parent genètic, etc. Moltes qüestions que els científics i els polítics hauran de tenir en compte, però no tan sols ells, sinó el conjunt de la societat, que hi té molt a dir.

G.C.

tradueixen en termes econòmics. I aleshores entrem dins la rivalitat dels grans poders fàctics: les economies, i darrere seu hi ha les polítiques. I no es pot negar que el món en què vivim és insolidari, el valor màxim que es potencia és el profit personal. L'energia molecular té un poder molt superior al de l'energia atòmica, per tant, és lògic que faci por la seva utilització. Però la investigació no s'ha d'aturar mai, encara que hi hagi el risc que es faci servir malament. El que cal és una ètica de responsabilitat que informi de la legislació necessària per orientar el sentit d'aquests nous poders, i evitar així els abusos. Repeteixo que aquesta ètica ha d'estar arrelada en el respecte a la dignitat humana i no ha de permetre que la persona sigui esclava de la tècnica. Per això són tan importants els valors que volem transmetre. Hi ha coses que a vegades es prenen a la lleugera: les darreres reformes en els estudis impliquen un empobriment en la formació de les humanitats, els joves cada vegada llegeixen menys, i llavors tenim individus que si bé no

són genèticament clònics, gairebé podem dir que ho són intel·lectualment.

—Donant peu a la imaginació, no pensa que una de les utilitats de la clonació humana podria ser aconseguir òrgans de recanvi?

—L'èxit de la medicina d'una època determinada en el futur es veurà com un fracàs. Vull dir que perquè no passi el que tu has dit —em sembla horrosos pensar que es pugui tenir un fill clònic per ser un donant d'òrgans per al seu germà— el que cal és inves-

tigar més en el camp de la prevenció, perquè el millor èxit és evitar que el ronyó degeneri i no pas trasplantar-lo.

—Si s'arribés a clonar una persona, què passaria amb la seva ànima?

—L'ànima és un concepte filosòfic i teològic que ens ajuda a explicar la realitat més fonda: la immortalitat de les persones, destinades a tenir una vida eterna. L'ànima és aquest principi integrador que ens permet dir que quan el cos es corromp, la persona està

davant la presència de Déu. Pel que hem dit abans, la clonació no fa dues persones idèntiques, ni suprimeix la llibertat, ni la voluntat. Ja ho deia sant Joan de la Creu, l'últim examen serà d'amor, i aquest examen no serà diferent per a dos bessons clònics. Cadascú serà responsable dels seus actes.

—Però aquests bessons es faran per la reduplicació genètica d'una cèl·lula adulta que pot ser la de la dona, i en aquest cas no hi haurà cap influència masculina.

—Si em preguntes si des d'una perspectiva de vida cristiana és ètic crear orfes de pare, ja et dic des d'un principi que no ho és. Però penso que hi ha coses encara menys acceptables, com la violència d'alguns sobre els nens que acaben de néixer. Les dades de la infància en el món actual esgarriren: millions de nens víctimes de la guerra, mutilats, orfes i abandonats, etc. Un nen no estimat, no desitjat, rebutjat estarà molt més condicionat al llarg de la seva vida del que ho pot estar un infant procreat mitjançant tècniques de reproducció assistida, però que creix en una llar on l'estimen.

Glòria Carrizosa

FESTA DE LA DIVINA MISERICÒRDIA

Diumenge 6 d'abril, a la parròquia de Sant Jaume

c/ Ferran, 28 - Barcelona

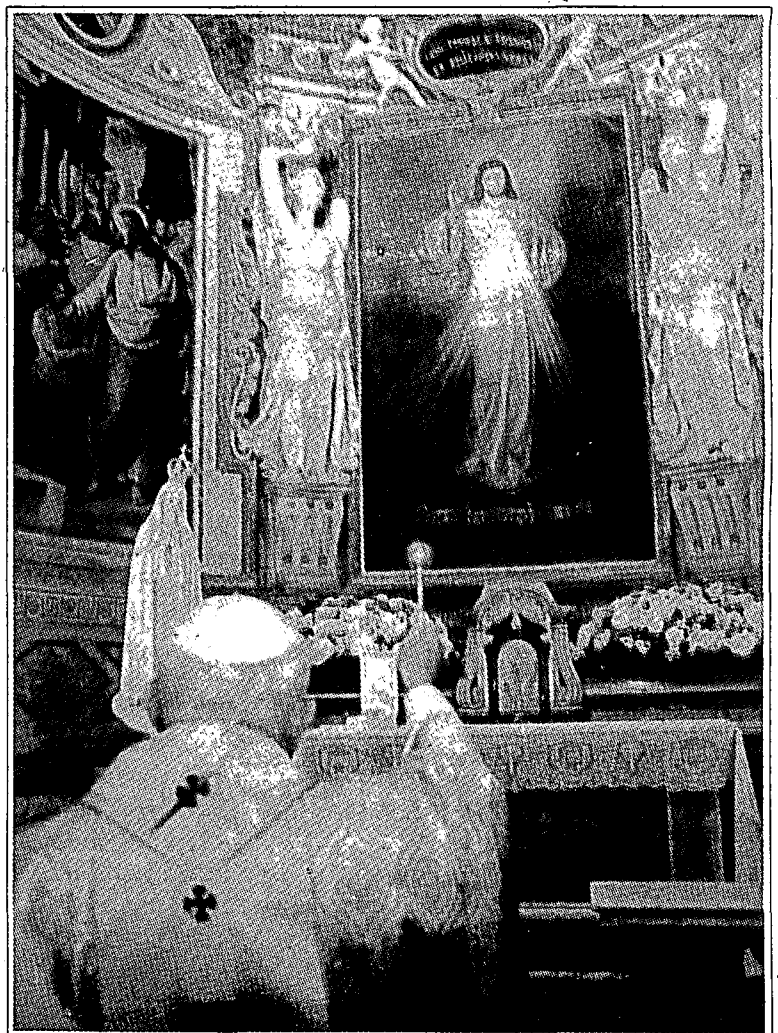
Des del 1931 al 1938, la beata Faustina Kowalska va propagar la devoció a la Divina Misericòrdia, que es va estendre ràpidament per diverses parts del món i en especial a Polònia. La festa de la Misericòrdia, que se celebra el primer diumenge després de Pasqua, té com a objectiu apropar a la humanitat els sacraments de la Penitència i de l'Eucaristia per tal d'implorar la plena reconciliació de l'home amb Déu i també donar a conèixer i aprofundir en l'immens amor misericordiós de Déu. Joan Pau II també va celebrar aquesta festa al Santuari de l'Esperit Sant a Roma.

L'apostolat de la Divina Misericòrdia també celebra aquesta festa des de fa anys i per això convidem tots els simpatitzants per viure units aquesta jornada i glorificar així la Misericòrdia de Déu i intensificar aquesta devoció tan escaient en aquests temps i que el mateix Jesús va demanar que s'establís en l'Església, així com també la festa, segons les revelacions de Jesús a la beata Faustina.

Els actes començaran a les 12.15 h amb confessions. A les 13.15 h, celebració de l'Eucaristia per Mn. Eugeni Portusach i després exposició solemne del Santíssim que quedarà exposat durant tot el diumenge. A les 18.00 h, pregària de la Corona de la Divina Misericòrdia. El Divendres Sant comença la novena preparatòria a la Festa a les 18.30 h.

La parròquia de Sant Jaume està oberta tot el dia —excepte diumenge— amb el Santíssim exposat i cada dia a les 15.00 h, l'Hora de la Misericòrdia, s'eleva al cel una pregària per la pau al món i per tantes necessitats espirituals i materials de la humanitat. A més, cada divendres se celebra l'Eucaristia a les 15.30 h. Confiam i esperem la promesa de Jesús: «Jo protegiré les cases i ciutats on es trobi i es veneri aquesta imatge i on sigui establerta aquesta devoció.»

Qui vulgui oferir-se per a torn d'adoració o per a informació: Apostolat Divina Misericòrdia. Tel. (93) 426 16 22.

Fotografia del Sant Pare Joan Pau II celebrant la Festa de la Divina Misericòrdia el 23 d'abril del 1995 a l'església de l'Esperit Sant «In Sassia».

l'entrevista

«El creixement té sentit si es basa en la justícia i la solidaritat»

■ Enrique V. Iglesias, president del Banc Interamericà de Desenvolupament

—La gestió del BID s'ha caracteritzat per fomentar el creixement de la regió tot intentant reduir la pobresa i la desigualtat social, amb el suport de la reforma de les estructures de l'Estat. Malgrat això, ¿no sona gairebé utòpic moure's en aquesta direcció quan avui encara hi ha països on el poder de les forces armades és molt real i alhora molt limitador?

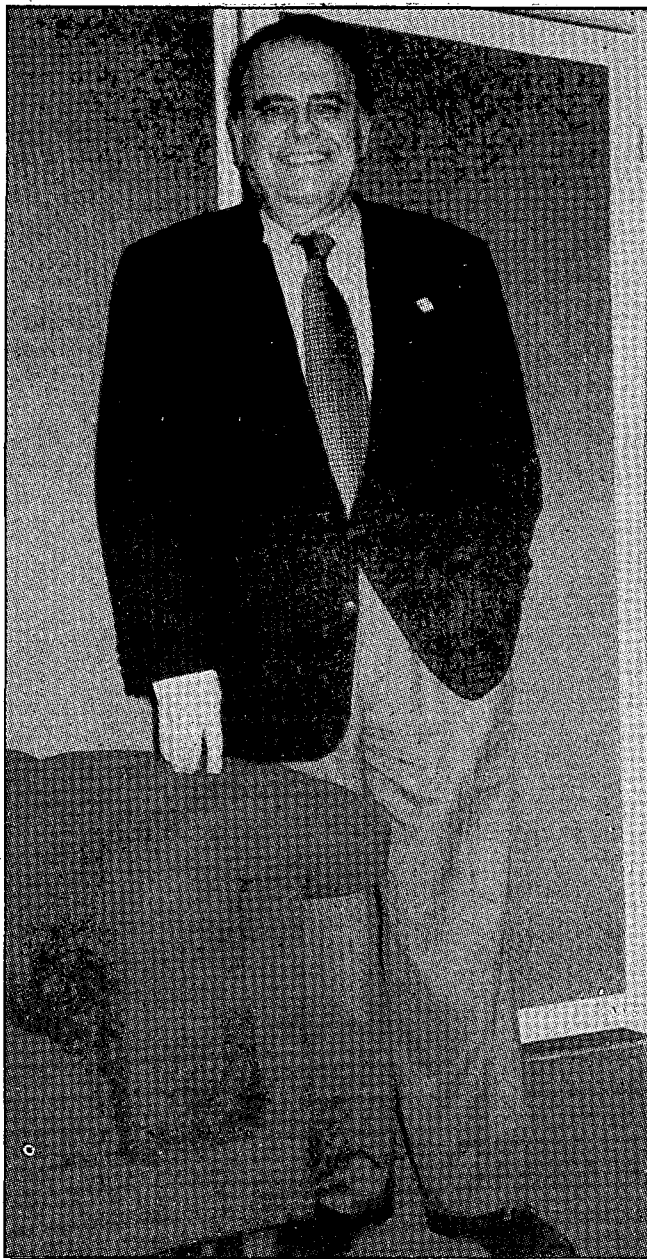
—Bé, potser sigui millor respondre la pregunta dividint-la en diverses parts... Efectivament, nosaltres intentem aconseguir el creixement econòmic a partir del fet de posar ordre a casa, a les economies, que és l'única forma real de construir una base sòlida perquè llavors es puguin distribuir els beneficis del progrés a tots els sectors de la societat. Això passa en alguns països, però no en tots. I tampoc al ritme que ens agradaria.

Per això, nosaltres sostenim que, alhora que donem als països eficiència econòmica, cal donar-los eficiència social, perquè les grans majories comencin a sentir els beneficis del progrés econòmic. En aquest sentit, els països de la regió han entès unànimement la necessitat de dues coses: posar ordre a casa i engegar polítiques socials que tinguin en compte els grans desnivells que encara persisteixen a Amèrica Llatina. Dins dels quals, certament, la salut i l'educació tenen un paper molt important. I, finalment, tot el tema relacionat amb l'atur, que és un dels problemes més preocupants i que el Banc ha intentat atacar tot donant suport a les microempreses.

Quant a la segona part de la pregunta, jo li diria que Amèrica Llatina i el Carib viuen un sistema democràtic. Les FFAA han de complir el deure professional, i alguns fets dels últims anys ens fan pensar que el militarisme existent als anys seixanta és una etapa superada. Avui a Amèrica Llatina hi cap el ple exercici de la democràcia, que sempre és perfectible —perquè no hi ha cap democràcia perfecta—, però els militars estan concentrats en l'activitat professional, sotmesos a la constitució i a les lleis.

—Vostè i els altres responsables del BID proclamen una única agenda de desenvolupament: les reformes social, econòmica i de l'Estat.

Enrique V. Iglesias, aquest uruguaià cosmopolita, un linx de la macroeconomia mundial, ens rep amb un cordial somriure. En la seva apretada agenda ha fet un forat per a una entrevista a *Catalunya Cristiana*. Home de món i, com ell mateix es declara, «catòlic en actiu», presideix des de fa nou anys el Banc Interamericà de Desenvolupament (BID), un organisme que persegueix el progrés d'Amèrica Llatina i del Carib en els ordres econòmic, polític i social. Iglesias es troba a Barcelona amb motiu de la reunió anual de l'assemblea de governadors del BID, que ha convocat més de 5.000 persones. Reconeix que a Amèrica Llatina s'està duent a terme un minuciós progrés a base d'implantar polítiques neoliberals, que, si bé perjudiquen els més pobres, Iglesias confia que a mig termini portin a l'enlairament del Nou Continent.

Enrique V. Iglesias porta dos mandats com a president del BID.

Quins passos concrets faran per aconseguir-ho?

—La reforma social i de l'Estat són dos aspectes fonamentals de la política del Banc. Creiem que no s'ha d'abordar el tema social sobre la base de

destinar més recursos a l'educació i la salut, sinó de gastar-los millor. L'experiència demostra que moltes vegades la despesa social és molt deficient a Amèrica Llatina i que, pel mateix que ara es gasta, es podria arribar a moltíssima més gent i solucionar molts més problemes.

Un dels casos que més ens preocupa és

Finalment, pel que fa a la reforma de l'Estat, intentem ajudar-lo en la reestructuració interna, en la descentralització. Cada vegada creix més la tendència que en l'exercici del poder públic es descentralitzi en regions o províncies.

—Fins una fase molt recent, el BID va destinar les inversions dels crèdits a la construcció d'infraestructures bàsiques en el països de la regió en desenvolupament. Però en els últims anys se subratllen els anomenats programes socials, que, a curt termini, arribaran al 40% dels crèdits i les ajudes. És una forma de distribuir la riquesa?

—Clar. Nosaltres som una institució que dedica la majoria del percentatge dels crèdits a atendre els sectors socials: educació, salut, vivenda, aigua, sanejaments, Seguretat Social. Això ho fem perquè el Banc té originàriament una gran vocació pels temes socials. A Barcelona hem fet una reunió de ciutats on es van veure tots aquests temes. Nosaltres acomplirem les funcions de desenvolupament en la mesura que aconseguim injectar recursos, que sempre seran insuficients, però

«Procurem aconseguir el creixement econòmic a partir de posar ordre a casa»

una reforma social que tingui en compte en aquests sectors la necessitat d'augmentar la despesa social alhora que opti per l'eficiència en les reformes polítiques. Però també li he de dir que nosaltres, quan parlem de reforma social, no tan sols pensem en l'Estat —explica amb

èmfasi—, l'Estat és el primer responsable, també pensem en el que pot sorgir com a conjunt de part de la participació del sector privat, que té grans responsabilitats per complir amb els temes socials.

que siguin un estímul per a les polítiques a dur a terme.

—Ningú nega que la regió iberoamericana ha crescut bastant, precisament en el marc d'una tendència recessiva de l'economia internacional. Llavors, per què ha augmentat el nombre real de pobres, que arriba a una mitja del 40% de la població?

—La pobresa té velles arrels a Amèrica Llatina. Ja ve d'èpoques colonials, no és una pobresa que es va inventar ahir. En els últims anys es van haver de fer ajustaments per promoure una estabilitat econòmica sobre la qual es pogués construir una Amèrica Llatina més justa. Aquests ajustaments moltes vegades van tenir conseqüències socials inevitables, no en tots, però sí en molts

Enrique V. Iglesias, president del Banc Interamericà de Desenvolupament

casos. D'alguna manera, la pobresa es manté a aquest nivell.

Però ja apareixen indicacions que assenyalarien un nivell de tendència a la baixa en els nivells de pobresa crítica. I hi ha dos exemples significatius. D'una banda, Xile, que ha pogut extreure sota la línia de pobresa 1.600.000 persones en els últims sis anys. De l'altra, el Brasil, que en els últims dos anys n'ha tret 13 milions.

—Ha parlat del cas de Xile com a model de superació econòmica. Com es poden fomentar polítiques d'estalvi en països que destinen el creixement a pagar el deute extern?

—Bé, no és així. Encara hi ha països sobreendeutats, per als quals es busca una solució. Primer en l'aspecte privat, nosaltres ara ens estem incorporant a un programa dels organismes multilaterals per ajudar a reduir el pes del deute d'aquests països que, d'acord amb el BM i el FMI, són dos: Nicaragua i Bolívia. Pel que fa als altres casos, el tema del deute no dic que no sigui important, sinó que és administrable.

—Insisteixo que els gegants d'Amèrica Llatina, el Brasil i Mèxic tenen deutes que superen els 200.000 milions de dòlars... Una quantitat impagable malgrat l'alt nivell de creixement intern. Com es vol afrontar aquest tema?

—Aquest deute sembla gran, però és molt més baix en termes relatius que el que tenen diversos països europeus com Bèlgica o Itàlia. Comparant el deute d'Amèrica Llatina en relació amb el producte interior brut és molt més baix en aquells països que en molts d'europeus. Jo diria que molts d'ells podrien entrar a Maastrich amb aquests percentatges.

—L'Estat espanyol s'ha destacat per augmentar les inversions al continent llatinoamericà. El 1996 va invertir uns 525.000 milions de pessetes. El contracte amb què Endesa construirà la interconnexió de l'istme centreamericà —amb un cost de 40.000 milions de pessetes— podria semblar un premi a la constància...

—A l'istme centreamericà, l'Estat espanyol ha fet un gran esforç d'operació tècnica i d'empenta a aquests països. Hem arribat a un punt molt important en què hi ha un tractat que va ser aprovat pels països i que ara ha de ser ratificat pels parlaments. A més, hi ha un mecanisme de finançament, ofert pel Banc i per l'Estat espanyol, gràcies al qual s'estan donant les condicions per començar a treballar. Nosaltres el vam firmar el dissabte 15 de març. Són unes cartes de compromís que donaran entrada a aquests acords històrics, perquè Centreamèrica amb això guanya

El president del BID es declara catòlic practicant.

molts punts, en la mesura que té un sistema d'integració superior al que tenen vostès, els europeus.

—Vostès s'ha declarat obertament

cristià. Com es va sentir atret a treballar en el món econòmic internacional? Com impregna la fe les decisions que va prenent en aquest àmbit?

El BID, un organisme important per al desenvolupament i la solidaritat

Aquest banc va ser creat el 1959 per contribuir a accelerar el desenvolupament econòmic i social d'Amèrica Llatina i el Carib, alhora que promovia la integració regional. Està format per 28 països regionals, 16 d'Europa, Israel i el Japó. A diferència del Banc Mundial, els països deutors disposen del 50,018% del poder de vot. Utilitza recursos propis i fons obtinguts als mercats mundials. El 1994 el seu capital va augmentar fins als 100.000 milions de dòlars.

Fins a final de 1996, el BID va aprovar préstecs per un total de 81.100 milions de dòlars. A més, el BID administra el Fons Multilateral d'Inversions per a Amèrica Llatina i el Carib (Fomin), que dona suport a activitats per promoure un context més favorable per a les inversions a la regió i mitigar el cost social de l'ajustament econòmic. El 1996, el segon any d'operacions, el Fomin va aprovar 51 projectes per un total de 76,2 milions de dòlars. Per la seva banda, la Corporació Interamericana d'Inversions (CII), afiliada autònoma del Banc, que ajuda petites i mitjanes empreses amb crèdits i inversions, des del seu començament, ha aprovat finançaments per un total de 613 milions de dòlars per a 149 projectes.

A Barcelona s'ha posat de manifest que es comprenen les restriccions pressupostàries d'alguns socis (els països més pobres del Continent com Nicaragua, Haití, Bolívia i Hondures), alhora que s'accepta l'increment dels recursos concessionaris. Els 46 països del BID han acordat conservar les dotacions del Fons d'Operacions Especials (FOE), que financia l'assistència tècnica no retornable o la reducció del deute dels països més pobres, que durant el bienni 1994-95 va consumir 1.200 milions de dòlars. Les discrepàncies sorgeixen quan cal decidir qui ingressa el capital. Ho han de fer els rics no regionals (entenguí's, els països europeus, Israel i el Japó) o també alguns regionals? També s'ha decidit duplicar el capital del CII, encara que, si no es prenen mesures, els pot quedar sense recursos.

La cimera de l'assemblea de governadors del BID ha parlat de solidaritat, ha accentuat la cooperació i les polítiques de contenció de la despesa pública i la descentralització per a l'Amèrica Llatina i el Carib. Hi ha una realitat molt important: les taxes de creixement d'alguns països determinats no permeten una distribució equilibrada de la riquesa, cosa que suposa una amenaça per a determinades democràcies joves de la regió. Hi ha la voluntat de convertir en realitat les legítimes aspiracions dels pobles d'Amèrica. Les paraules clau: justícia i solidaritat.

N.O.P.

—En tota l'acció per al desenvolupament, hi ha certs elements fonamentals que tenen un arrelament cristià molt clar, començant pel principi de solidaritat, que és una de les grans vessants en què cal centrar un desenvolupament just i equitatiu. I penso que en aquest esquema nosaltres descobrim en els fòrums d'arrel cristiana elements molt importants que tenen a veure amb la sinergia que es crea a la societat quan els esforços comunitaris es mouen en aquest sentit. He seguit molt de prop la Doctrina Social de l'Església. Sóc catòlic actiu i he col·laborat en les Conferències de bisbes a Puebla i Santo Domingo... Nosaltres, a final d'any, oferim uns serveis de reflexió, on convidem representants de l'Església i d'altres confessions a discutir els aspectes ètics del desenvolupament, que no cal oblidar que són fonamentals.

El creixement, com diu la *Centessimus Annus*, té sentit si es basa en la justícia i la solidaritat, que són els elements amb què caldrà treballar intensament en els pròxims anys.

—Per acabar, ens podria dir tres motius per a l'esperança?

—Jo, que en l'aspecte personal sempre he tingut una visió optimista de les coses, que he vist com han evolucionat els temps, vostès, els europeus, el Japó o el sud-est asiàtic, i em pregunto per què no ho podria fer Amèrica Llatina. Que ja ha progressat malgrat les coses que es diuen, l'Amèrica Llatina d'avui no és l'Amèrica Llatina de 1950. Aquest progrés no és una cosa inabastable. La història així ho ha demostrat, i, per això, tinc un cert optimisme. Però un optimisme crític, perquè no és senzillament deixar que passin les coses, hi ha d'haver polítiques explícites.

El segon element de confiança és que estic notant en la classe política llatinoamericana una consciència més gran de les veritables arrels del subdesenvolupament, i s'estan distanciant de posicions dogmàtiques, maniqueïstes o populistes, per entrar en el que jo anomenaria un sa pragmatisme.

I el tercer factor és que veig la joventut sud-americana més compromesa amb el món que els ha tocat viure. Crec que hi ha un bon terreny per assentar polítiques molt intenses d'educació. Penso que el gran repte d'aquesta joventut, que està disponible, és precisament millorar les condicions per accedir al mercat laboral i a la vida en col·lectivitat. Sento que hi ha una joventut responsable que pot encarregar-se de les responsabilitats que hem d'anar delegant en ells perquè assumeixin la construcció del futur, i aquí hi descobreixo molta força.

Núria Oriol i Palarea

Urgell

XVIII Trobada de rectors de santuaris

■ L'encontre va reunir sacerdots de Catalunya, Balears i Andorra

La trobada de rectors de santuaris a Andorra va ser tot un èxit.

MERITXELL.— Els dies 3 i 4 de març de 1997 va tenir lloc al popular santuari de la Mare de Déu de Meritxell, patrona d'Andorra, la XVIII Trobada de rectors de santuaris de Catalunya, Andorra i les Illes, amb assistència d'una setantena de congressistes, representants dels principals santuaris catalans.

Seguint la dinàmica de les trobades, el programa tingué una part doctrinal i una part pastoral. La part doctrinal va anar a càrrec del jove monjo de Montserrat Dom Joan Vinyeta i Puntí, que seguint les pautes pontífiques exposades en la Carta Pastoral *Tertio millennio adviente*, va fer en dues sessions un suggestiu reciclatge sobre els estudis actuals de la cristologia. Un altre monjo de Montserrat, Dom Cebrià Baraut, historiador del bisbat d'Urgell, va fer un concís i apassionat resum de la història i l'espiritualitat de Meritxell.

D'altra banda, en una reunió al palau de gel de Canillo, els congressistes van poder gaudir en directe de l'hospitalitat andorrana gràcies a un col·loqui presidit

per Enric Pujal, ministre de Turisme. D'aquesta manera els rectors van poder conèixer les inquietuds i les aspiracions del petit estat català. Un estat que en aquests darrers temps ha fet un considerable esforç democràtic, que és actualment membre del Comitè Olímpic Internacional (COI) i de les Nacions Unides, i en un aferrissat dia a dia lluita per superar el vell dilema entre la tradició i la modernitat. Mossèn Manuel Pal i Casanovas, va recitar en aquest acte el poema *Càntic per a un poble* —dedicat a Andorra—, i es va passar un vídeo explicatiu sobre l'actualitat del Principat.

La dimensió pastoral fou un altre eix fonamental de la trobada i sobre aquest punt es va treballar el valor de l'acolliment a càrrec de Josep-Enric Parellada, monjo de Montserrat, que va recordar que en l'acolliment hem d'esdevenir instruments i missatgers de la tendresa de Déu. «En el pas dels pelegrins —el qui ve per *agrum*; és a dir camps a través—, és el pas de Déu en la nostra vida en la fe. Parellada va remarcar que per poder acollir, «ens hem de sentir acollits per

Déu». Les línies de fons en l'acollida de visitants i pelegrins han de ser els valors d'humilitat, pobresa, llibertat, universalitat, hospitalitat, comprensió, convivència, i els sentiments de filiació, agraïment i esperit missioner.

Una trobada amb èxit

Aquesta XVIII Trobada ha significat un pas fonamental en vistes a consolidar en l'àmbit dels santuaris, les experiències pastorals interdiocesanes que any rere any es van intensificant. L'objectiu és aconseguir un treball de conjunt eficaç i solidari amb els agents de pastorals de les parròquies, obert especialment al món del turisme i de la informació.

Tingué cura de la cloenda monsenyor Jaume Camprodon i Rovira, no en la seva condició de bisbe de Girona, sinó com a representant oficial de santuaris dels bisbes de Catalunya i Balears. La XIX Trobada s'ha previst per a l'any 1998 al santuari verdaguera de Santa Maria de la Gleba, a la diòcesi de Vic.

Joan Carreres i Péra

Breus

Trobada de religiosos joves

SANTA MARIA DE CADINS.— Els dies 1 i 2 de març va tenir lloc al monestir de Santa Maria de Cadins una trobada de religiosos joves, organitzada per la vocalia de religiosos joves de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC). Hi van participar més de trenta religiosos i religioses, pertanyents a diversos ordes i congregacions presents a Catalunya. **C.C.**

Les germanetes dels pobres de Girona canvien d'edifici

GIRONA.— El centre geriàtric de la carretera Barcelona de Girona, propietat de les Germanetes dels Pobres, serà enderrocat perquè no reuneix les condicions adients per oferir un bon servei. Està previst construir un nou edifici que ocuparà el mateix espai que l'actual, però permetrà oferir més confort a les persones grans que hi resideixen. **M.D.B.**

Càritas de Santa Cristina d'Aro estrena local

SANTA CRISTINA D'ARO.— Una cinquantena de persones van participar el dia 11 de març en la inauguració del local que d'ara endavant servirà de seu per a Càritas parroquial de Santa Cristina d'Aro. Aquest local es troba situat als baixos de la Casa de Cultura i ha estat cedit per l'Ajuntament a l'equip de voluntaris que estan iniciant un treball de suport a persones de la tercera edat. **C.C.**

Barcelona

Les tres branques franciscanes commemoren la santa de Lisieux

GARRIGA.— El dissabte 1 de març a la residència de les franciscanes de la Immaculada Concepció a la Garriga va tenir lloc la trobada festiva anual de les tres branques franciscanes; framenors, religioses i terciaris seglars.

Enguany, amb motiu del centenari de santa Teresa de l'Infant Jesús, el pare Gabriel Isal, carmelita, va fer una refle-

xió profunda sobre la vida i espiritualitat de la santa amb uns trets similars als de Francesc d'Assís: amor a Crist, set d'ànimes i humilitat evangèlica. També va fer referència a algunes característiques humanes i espirituals de la santa de Lisieux: «Per a ella cada dia era una experiència; les seves crisis de fe eren un signe de creixement i donava una transcendència a

les coses més petites.» El conferenciant va manifestar que per a Teresa de l'Infant Jesús, «Déu és present en tot el món i tothom té els seus valors».

Després de la conferència, tingué lloc la celebració de l'eucaristia i un dinar de germanor. A la tarda, Francesc Gamisans, franciscà, va fer una exposició sobre les *Fonts franciscanes*, que està tra-

duint al català. Va anunciar que el proper 7 d'abril es farà la presentació del IV volum de la col·lecció, que conté el tractat de *Les floretes de sant Francesc*.

A la trobada, que va comptar amb una vuitantena d'assistents, es respirava fraternitat i alegria, tal com volia per als seus fills i filles el pobrissó d'Assís. **C.C.**

Barcelona

Se celebra la II Trobada de famílies de Catalunya

■ L'objectiu és «potenciar els valors familiars i la maternitat»

BARCELONA.— El Grup d'Entitats Catalanes de la Família (GEC), amb la col·laboració de l'Associació de Famílies Nombroses de Catalunya (FANOC) i la Institució Cultural de les Corts, va organitzar el 16 de març passat la II Trobada familiar i de famílies nombroses de Catalunya. Entre d'altres actes, es va celebrar un homenatge a la mare i es van entregar els premis Família 1997, que aquest any han arribat a la tercera edició. L'objectiu és «potenciar els valors de dedicació a la família i valorar la maternitat», segons va informar el president del GEC, Daniel Arasa.

Els guardonats amb els premis Família 1997 van ser les empreses Caprabo i Vichy Català i la Marató de TV3. Jordi Vilajoana, director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, va recollir el premi d'Acció Social Familiar «perquè els recursos recaptats per la Marató han permès lluitar contra diverses malalties». A través del seu representant, Antoni Renat, Vichy Català va rebre el premi de Mecenatge per «l'ajuda a diverses activitats d'associacions familiars». I, finalment, Pilar García, en representació de Caprabo, va recollir el premi d'Acció Social Familiar, per la iniciativa *Benvingut, nadó*, que ja ha regalat fins a 175.000 canastrells a diversos nadons.

A banda de l'entrega dels guardons, també es va homenatjar la figura de la mare. Es van lliurar canastrells a tretze

dones embarassades, un fet que va simbolitzar la importància d'aquesta figura en el si de la família. A més, un grup de juristes que col·labora amb el GEC va donar a les autoritats i als representants dels diversos partits polítics unes propostes legislatives relacionades amb el treball de la dona en el període de permís de maternitat. Finalment, també es va fer una festa per als nens, amb sortejos de joguines i llibres.

Les diverses autoritats presents en l'acte van fer els respectius parlaments. El president del GEC, Daniel Arasa, va destacar el «clar procés de consolidació de tots aquests actes que potencien els valors familiars». I es va mostrar satisfet pel fet que «s'han fet més de 50 actes públics. Alguns de multitudina-

Un moment de l'entrega dels premis Família 1997.

ris, com la primera trobada familiar que va tenir lloc a Tortosa l'any passat i que va aplegar 8.000 persones».

Per la seva banda, el vicepresident del Senat, Joan Rigol, va reivindicar la necessitat de potenciar els valors familiars enfront del creixent individualisme de la nostra societat. I va concloure que «sense l'esperit que els pares ens han transmès, la societat seria inhumana», i que cal «una profunda transformació de la societat actual, cal huma-

nitzar-la». En representació de la Generalitat, el director general d'Acció Cívica, Josep Lluís Cleries, va fer el seu parlament en la mateixa línia que els anteriors. Cleries va dir que «no es pot pertànyer a una col·lectivitat sense el sentiment de pertànyer a una família». Finalment, va destacar que «un dels valors més apreciats de Catalunya és la família. Un element que ha estat fonamental per al fet que ara tinguem un país de tanta qualitat».

El president de la FANOC, Àngel Burniol, va reivindicar el valor i l'aportació de les famílies nombroses a la societat: «Haurien de ser els mimats de casa.» Burniol també va demanar una revisió i adequació a l'actualitat de la llei de famílies nombroses, que data de l'època franquista. Completava la taula de parlamentaris el conseller i regidor del districte de les Corts, Miquel Llongueras, que també va destacar la necessària aportació de la família a la nostra societat.

Carme Munté Margalef

La XII Jornada de la Joventut aposta per educar en la pobresa

■ Mn. Prat proposa «un canvi de la ment i del cor per sempre»

BARCELONA.— «Plantejar-se assumir una vida amb més actitud de pobresa evangèlica» va ser el principal objectiu de la XII Jornada Mundial de la Joventut en l'àmbit diocesà. En definitiva, «educar

per la pobresa», va resumir Rosa Deulofeu, la delegada de Pastoral de Joventut de la diòcesi de Barcelona, organitzadora de l'acte que va tenir lloc el 15 de març passat.

«Estar compromès, una opció que implica un canvi de la ment i el cor per sempre» va ser la tesi de la xerrada de Ramon Prat. El també professor de teologia va dir que perquè hi hagi esperança s'ha de perdre la por a pensar, a estimar, a ser autònom —ser un mateix— i a ser solidari —construir entre tots un món millor, més sòlid. Finalment, mossèn Prat va acabar la ponència amb un text de Joan Maragall que convida els joves a lluitar per un ideal: «No tingueu sentit pràctic, que se us estroncaria el riure. No sou joves?, doncs demaneu la lluna.»

Les principals activitats que es van dur a terme durant la jornada van ser dues. D'una banda, els joves de 16 a 18 anys van tenir l'oportunitat d'escoltar els testimonis de diverses comunitats que treballen a Ciutat Vella i que ajuden els pobres i marginats. Cal destacar, entre d'altres, el Centre Obert Arrels, la Comunitat de Sant Egidí, la Companyia de les Filles de la Caritat i Cintra.

D'altra banda, els joves a partir dels 19 anys van assistir a la ponència que, sota el títol *Enfront de la pobresa: és possible l'esperança?*, va anar a càrrec de mossèn Ramon Prat, delegat de Pastoral Universitària del Bisbat de Lleida.

C.M.

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

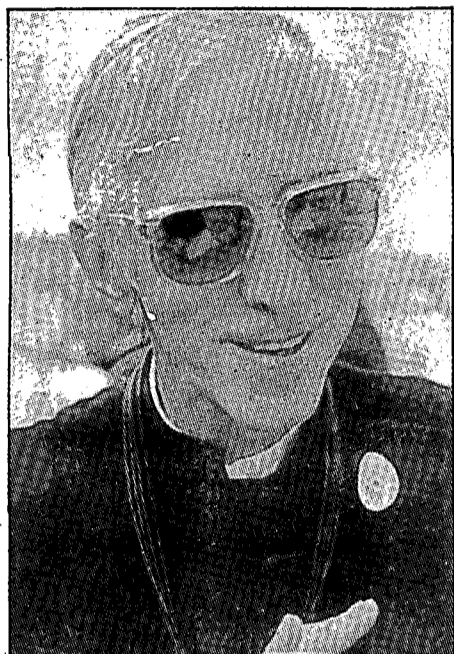
Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estades per sempre, i per convalescències. Pocs places.

Tel. 427 44 53.

Girona

Els Amics de Pere Casaldàliga denuncien el neoliberalisme i l'exclusió

■ Van celebrar la seva trobada anual a Salt

El bisbe català Pere Casaldàliga.

SALT.— En el marc de la trobada anual dels Amics de Pere Casaldàliga, que va tenir lloc el 16 de març passat, unes dues-centes persones van denunciar el neoliberalisme i l'exclusió. Dues realitats que provoquen el sofriment i la marginació de moltes persones arreu del món. El missioner brasiler Arlindo Pereira va parlar sobre la gent que viu al carrer al seu país i va dir que els plans per eradicar les *favelas* «només serveixen a interessos turístics i crearan persecucions i misèria».

En un vídeo sobre el neoliberalisme i l'exclusió, que es va projectar a la pista coberta de Salt, el bisbe català Pere Casaldàliga recordava que «el neoliberalisme és el capitalisme dut fins a les últimes conseqüències, i aquesta economia global de mercat és pecat mortal perquè mata la dignitat de la immensa majoria dels fills de Déu». Aquesta denúncia la van compartir els

dos-cents assistents a la trobada que sota el lema de *La Gent Prohibida* es van aplegar a Salt.

L'acte va ser organitzat pels Amics de Pere Casaldàliga, la parròquia de Sant Cugat de Salt, i Justícia i Pau de Girona. L'eix de la trobada va ser la ponència d'Arlindo Pereira Dias, missioner de Verbum Dei i membre fundador de l'Associació Povo da Rua de Sao Paulo, al Brasil, entitat que assis-

teix persones que viuen al carrer. Pereira, que també participa en una revista de carrer i en una productora popular de vídeos sobre situacions d'exclusió, va esmentar la problemàtica de la manca de feina i de la desestructuració familiar i va recordar que el pla institucional brasiler de *favelas* és una operació dedicada a recuperar un turisme que ara no s'atansa a Sao Paulo per por a la criminalitat i a la misèria.

Per cloure la jornada, va tenir lloc una taula rodona on es proposaven algunes mesures en contra de l'exclusió. Hi van prendre part participants d'Arrels, *La Farola*, *Drapaires d'Emaús* i ACAS (Associació Antisida de Girona). Finalment, hi va haver una Eucaristia.

Miriam Díez i Bosch

DIAKONIA SERVEI COMUNITAT DE LES BENAURANCES

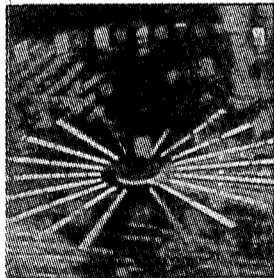
Per a grups de pregària. Per a grups de formació. Per a catequistes. Per als que es preparen per al matrimoni i per a totes les persones que vulguin aprofundir en la fe. Per als que busquen respostes a problemes que afecten la societat actual. Per ocupar profitosament les hores de carretera i de viatge i molts etcèteres que ens afecten en el món d'avui.

EL TEU SUÏCIDI:
¿SÍ o NO?

272: EL TEU SUÏCIDI: SÍ O NO

Dr. Ph. Madre

El suïcidi és un fenomen cada vegada més freqüent en les nostres societats «civilitzades». Philippe Madre es dirigeix a aquells que es troben davant d'aquesta tria desesperada.

Diakonia

LA VIDA I LA MORT

QUAN LA MORT SEPARA ELS QUI S'ESTIMEN. Gna. Emmanuel

QUAN L'AMOR TRAVESSA LA MORT. Gna. Emmanuel

LA VIDA DESPRÉS DE LA VIDA. Gna. Emmanuel. Gna. Verònica

L'EUTANÀSIA. Dr. Philippe Madre

EL SORPRENENT SECRET DE LES ÀNIMES DEL PURGATORI. Gna Emmanuel i Maria Simma.

Demaneu el catàleg en català o castellà.

El preu de cada casset no supera les 700 ptés. incloses les despeses de lliurament i reemborsament.

REMITENT:

Nom i cognoms.....

Domicili

Població

DIAKONIA SERVEI

c/ Sant Ignasi, 26

08700 IGUALADA

Tel. / Fax (93) 803 09 16

Dimecres d'11 a 13 i de 17 a 19 h

Punt de venda a Barcelona:

Llibreria LA FORMIGA D'OR

Portal de l'Àngel, 5

08002 BARCELONA

Barcelona

Restauració de la Santa Cova de Montserrat

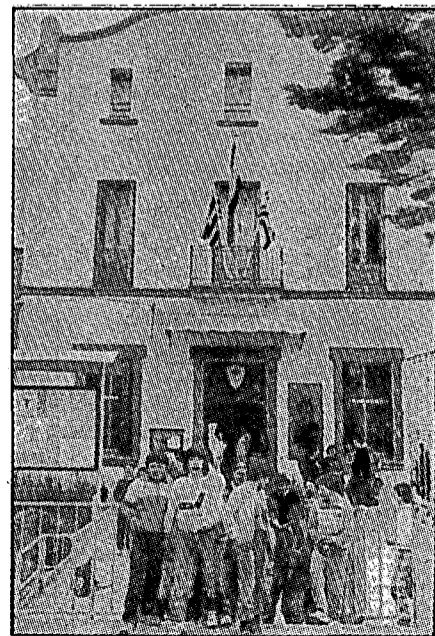
MONTSERRAT.— Dins dels actes de celebració de 50è aniversari de l'entronització de la Mare de Déu de Montserrat, el pare abat Sebastià M. Bardolet i la comunitat de monjos del monestir de Montserrat van reobrir, el 19 de març passat, el recinte de la Santa Cova, un dels llocs més visitats i significatius del conjunt del santuari i de la muntanya de Montserrat, després de les obres de restauració que s'hi han portat a terme. La Santa Cova i el camí que hi condueix van haver de ser tancats després dels incendis del 5 i 6 de juliol de 1994.

Amb la restauració total del recinte de la Santa Cova, la comunitat benedictina de l'abadia vol reobrir la capella al culte, tot integrant els serveis religiosos i l'acolliment dels pelegrins a la labor pastoral del santuari. **C.C.**

Missa pel Dr. Pere Rusalleda, fundador de l'obra Crist Rei

BARCELONA.— Amb motiu del 16è aniversari de la mort del Dr. Pere Rusalleda Ribas, fundador de l'obra Crist Rei, va tenir lloc una celebració eucarística a la parròquia del Sant Crist.

Pere Rusalleda va néixer a Blanes el 1906. Fou ordenat sacerdot el 1930. Durant més de vint anys va ser consiliari d'A.C. de Sord-Muts de Barcelona. El 30 de setembre de 1958 va fundar l'obra Crist Rei, i també el Col·legi Crist Rei a Barcelona. Va morir el 7 de febrer de 1981. **C.C.**

Col·legi Crist Rei de Barcelona.

Tortosa

Trobada de l'Hospitalitat de Lourdes

■ Presidida per Mons. Lluís Martínez i Sistach

TORTOSA.— L'Hospitalitat de Lourdes va organitzar a l'inici de la Quaresma la seva trobada habitual, que aquest any va tenir lloc a la catedral de la ciutat. Mons. Lluís Martínez i Sistach, que ja sabia *in pectore* que era l'arquebisbe electe de Tarragona, va presidir la concelebració.

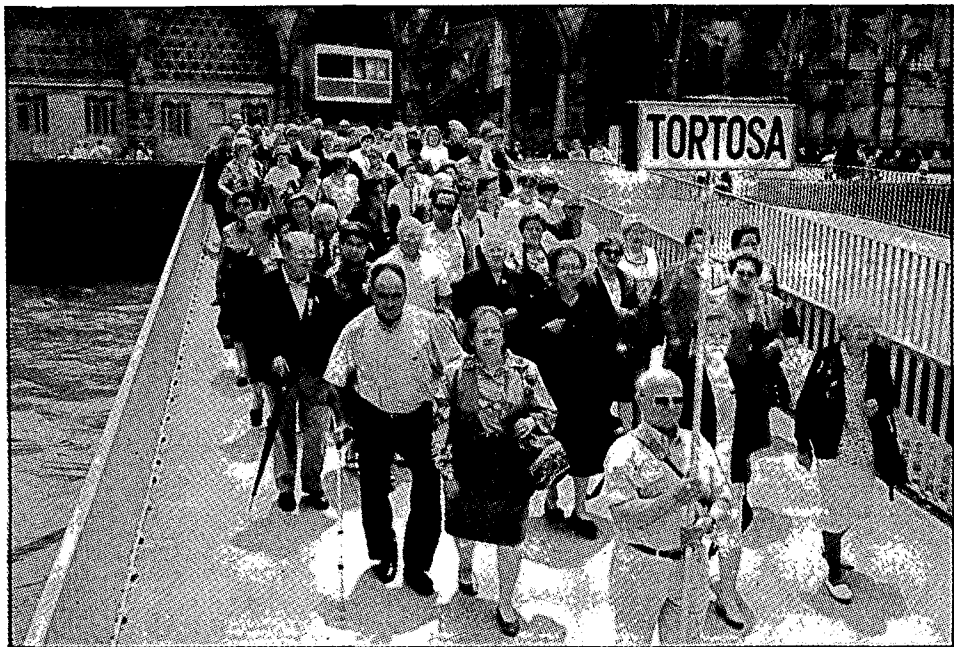
A l'homilia, Mons. Lluís Martínez i Sistach va parlar de la necessitat «d'entrar al desert com a lloc privilegiat de trobada amb Déu». A l'esmentat desert quaresmal «s'hi entra amb silenci interior», va dir el prelat. Allí es troba l'Absolut i es relativitzen totes les coses. També s'hi fa un pacte d'aliança per tal de salvar-nos des de la creu i des de la malaltia.

Un cop acabada la processó pel claustre i després de la benedicció dels malalts, Mons. Martínez i Sis-

tach va resar, juntament amb els preveres, un Pàrenostre per la mort sobtada d'un sacerdot diocesà, Mn. Daniel Llatge, rector de Traiguera; de 56 anys.

Els cinc-cents pelegrins van compartir també un dinar de germanor al Seminari diocesà. Tothom va rebre la notificació de la propera pelegrinació al santuari de Lourdes, que se celebrà del 26 de juny a l'1 de juliol.

J. Blanc i Bahima

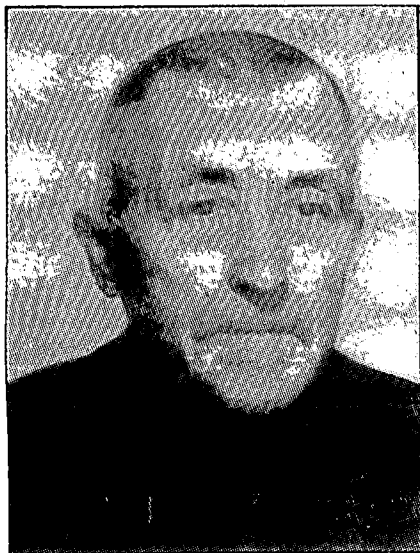

Imatge d'una pelegrinació de l'Hospitalitat diocesana a Lourdes.

Urgell

La diòcesi homenatja Josep Pedrós i Garriga

■ Un cristià que va ajudar els perseguits durant la guerra civil espanyola

Josep Pedrós i Garriga.

LA SEU D'URGELL.— Bisbes, preveres, religiosos i màrtirs configuren la galeria dels fills distingits de l'Església d'Urgell i les seves fotografies han estat col·locades a la sala de la Casa del Bisbat. Recentment s'hi ha instal·lat la fotografia de Josep Pedrós i Garriga, natural de Seró, per les seves virtuts, sobretot l'altruisme a favor dels perseguits durant la guerra civil espanyola (1936-39).

Josep Pedrós i Garriga va néixer a la masia pairal de Seró el 14 d'abril de 1894. Va rebre l'educació cristiana de la seva família, del rector del poble i dels germans de La Salle, al col·legi de Ponts. El 1920 es va casar amb Angelèta Torné. Dels nou fills que van tenir, la Rosalia es va fer

religiosa concepcionista i l'Antoni, salesià.

Josep M. Santesmases, prevere natural d'Oliola, va glossar la personalitat i l'obra cristiana de l'homenatjat a la Casa del Bisbat. El ponent el recordà com «una persona profundament creient, cristià i marià». La bonhomia i la caritat eren fruits de la seva fe. «Faig favors no perquè me'ls paguin, sinó per Déu», deia Josep Pedrós.

La seva caritat va assolir l'heroisme en el servei als perseguits durant la guerra civil espanyola. Josep Pedrós «es va posar al costat dels perseguits i els va cedir la llar, va vetllar per ells i els va guiar», va dir Mn. Santesmases. Va acollir i va ajudar molts sacerdots. La seva valentia comportava un risc greu per a la seva vida i la de la seva família. «Si allò tornés a passar, faria el mateix i més per Jesucrist», repetia anys després. Josep Pedrós va morir el 19 d'octubre de 1985. Pau VI li va concedir la creu *Pro Ecclesia et Pontifice*.

Antoni Mirabet

Tarragona

La Gran Família Sacerdotal celebra el seu 25è aniversari

REUS.— La Gran Família Sacerdotal va celebrar, durant la segona quinzena del mes de març, el 25è aniversari de la seva fundació. Aquesta entitat, que va ser impulsada fa cinc lustres pel qui va ser rector de la parròquia de Sant Francesc de Reus, mossèn Joan Roig, és un col·lectiu de voluntariat cristià que treballa per promoure i augmentar les vocacions sacerdotals.

A la trobada hi van assistir membres de la Gran Família i molts dels malalts que l'organització atén. L'arquebisbe de Tarragona, Mons. Ramon Torrella, va celebrar l'Eucaristia de la trobada de reflexió, que correspon a l'encontre número 83. La sala parroquial de Sant Francesc es va quedar petita per fer, després de la missa, la «reunió familiar», la qual va fer un ampli recorregut per la trajectòria de la comunitat des que es va crear. Hi van participar gent provinent de diferents punts de l'Estat espanyol.

Dins del programa d'actes, també hi va haver actuacions musicals i una exhibició castellera, a càrrec de la colla Ganxets de Reus. D'altra banda, el pare claretià Eduard Canals, delegat de religioses a l'arxidiòcesi, va pronunciar una conferència sobre la vida consagrada.

Joan Boronat

SANTA MARTA

Servei Particular d'Infermeres

Infermeres ATS
Auxiliars de clínica
Puericultores
Vetlladors/es

Servei en clíniques i
Cases particulars

Tel. 245 37 58 / 231 52 27
Horari d'informació de 9.15 a 14.15

Editorial

Setmana Santa missionera

«Crist continua sofrint i morint encara» se'ns diu en les celebracions de la Setmana Santa, i és veritat mentre no es tracti de repetir una frase bonica que no ens compromet a res.

Cal que concretem més. Cal que posem noms a aquestes persones en les quals Crist segueix el camí del Divendres Sant. No cal anar gaire lluny per trobar-nos amb emigrants magrebins, bosnians o de l'Àfrica negra que viuen amb la por al cos cada cop que la policia els para pel carrer i els demana la documentació. Sense oblidar els malalts, els maltractats —sobretot infants— i tantes altres persones marginades de la nostra societat, la vida dels quals és un autèntic «calvari».

El sofriment del Crist avui, no s'acaba pas en els qui tenim a prop, ans al contrari, s'agreuja en la vida de milions de germans i germanes —sobretot infants— dels països del sud del Tercer Món. És allà on el Crist segueix cridant amb tota la força: «Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?» (Mc.15,34).

La Setmana Santa però, ens presenta també gent que es dol per la passió del Senyor en la persona dels pobres explotats d'aquí i d'arreu del món. Amb això sol no n'hi ha prou —ens ho diu el mateix Jesús—, calen cirineus que l'ajudin eficaçment a portar la seva creu.

Els missioners de l'Església han entès molt bé les paraules de l'Evangeli: «Tot allò que fèieu a un d'aquests germans més petits, a mi m'ho fèieu» (Mt.25,40). Per això, com a «cirineus» voluntaris i generosos no dubten a carregar amb la creu dels germans necessitats i així manifestar-los que el Déu de l'amor no els ha pas abandonat, encara que això suposi sovint calúmnies, persecució, dolor i mort. Recordem, si més no, els que han arribat fins i tot a compartir la mort de Jesús a El Salvador, Algèria, el Zaire i a tants d'altres països.

La Setmana Santa culmina sempre amb la Pasqua. Els cristians d'arreu del món ho sabem i per això avancem en el camí de Jesús convençuts que Ell és la Resurrecció i la Vida per a tots els qui no temen seguir amb generositat les seves petjades i passen pel món fent el bé i alliberant tots els oprimits. Les pàgines escrites amb dolor i mort per tants missioners i missioneres —la majoria desconeguts— són un signe meravellós i esperançador que es compleix la promesa de Jesús, el primer màrtir: «Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (Mt.28,20).

Jordi Jorba

Per primera vegada, un hutu al capdavant de l'Església de Burundi

La Santa Seu va nomenar arquebisbe de Gitega (diòcesi primada de Burundi) el bisbe de Bujumbura (capital del país), monsenyor Simon Ntamwana. El nou arquebisbe és el primer hutu que ocupa aquest càrrec. Aquest fet és molt important, perquè si un hutu pot ser al capdavant de l'Església de Burundi, no hi ha cap raó que privi que un hutu també sigui president de la República.

Simon Ntamwana és el successor de l'arquebisbe tutsi Joachim Ruhuna, assassinat —junt amb dues religioses— per extremistes hutus el mes de setembre passat. També el nou arquebisbe de Gitega ha patit ja dos atemptats, i diversos membres de la seva família van ser exterminats el 1994. Els extremistes tutsis, contraris al nomenament, van arribar a publicar una carta oberta dirigida al Papa en què deien: «Sant Pare, allibera'ns de monsenyor Simon.»

(OFIM)

Carta des de Filipines d'una missionera barcelonina

Jesús encara segueix sofrint em milions de germans d'arreu del món. Els missioners comparteixen la seva creu, sovint fins a la mort.

A nivell nacional, d'Estat i Església, hem encetat diverses activitats. D'una banda, per preparar el *Filipines 2000*, l'eslògan del Govern que crida al progrés, la tècnica, el poder i els diners. De l'altra, el *Gran Jubileu del 2000*, en què l'Església convida a un coneixement més profund de Jesús-Fill (tema per a 1997); del Pare (tema per a 1998), i de l'Esperit (tema per a 1999). Es tracta de l'estudi de tres temes que s'inclouen en el context *En l'Església dels pobres*.

El novembre passat a Manila, el president Ramos va acceptar entrar a l'Asian Pacific Economic Corporation. Mentre al gran auditori es firmaven els pactes econòmics i polítics, un grup de religiosos/es ens afegiem a una marxa de protesta de milers de treballadors explotats, de gent sense casa ni terra, de pobres, dels que no compten per a res, etc. Com es pot suposar, la policia no ens va deixar avançar: van barricar el pas amb camions i fileres d'agents protegits amb cuirasses i bastons. Crec que, a partir d'això, es va demostrar internacionalment l'existència al Tercer Món de dos móns clarament contraposats. Una realitat que la majoria de les nacions pateix, i tots ja en coneixem les conseqüències.

El dia 1 de desembre passat, al centre de

Manila, va començar el *Gran Jubileu del 2000*. Joves, laics, casats, capellans i el bisbe ens van animar dient: «No tingueu por, el Crist és amb nosaltres. Estimem, cuidem la veïna, lluitem per un treball digne i remunerat. Diguem al món que estem amb el Crist, i que l'amor de l'un vers els altres i la joia donin a conèixer el Crist a tota criatura...» Es va acabar amb la celebració de l'Eucaristia. Tots en vam sortir reconfortats i plens de joia.

Fa pocs dies també es va celebrar el Congrés Nacional sobre Pregària-Contemplació. Va ser una nova empenta per sentir-nos signes vius de Crist davant d'aquest món opressor, materialista i dividit. A més, del 22 al 26 de gener, hi va haver el V Congrés Eucarístic, on encara vam afermar més la fe en Déu pare, que ens va donar el seu fill únic per comunicar-nos una nova vida i fer-nos construir el seu regne ara i aquí. L'Església de Filipines està apassionada per la missió encarregada de portar la Bona Nova a tothom, especialment als pobres. Jo me'n sento orgullosa i vull ser com un granet de sorra, apassionat i ple d'amor, que col·labora en aquesta tasca tan preciosa.

Maria Àngels Segalés

Cada setmana, et portem
LA BONA NOTÍCIA
a casa teva

**SUBSCRIU-TE a
«CATALUNYA
CRISTIANA»
i podràs guanyar
un dels
DOS VIATGES
a TERRA SANTA
per a dues persones**

Vols viatjar DE FRANC a TERRA SANTA?

**Amb «CATALUNYA
CRISTIANA»
ÉS MOLT FÀCIL
GUANYAR**

SORTEIG VÀLID NOMÉS PER A NOVES SUBSCRIPCIONS

- 1 Emplena la butlleta de subscripció amb totes les teves dades.
- 2 Tria la forma de pagament que et vagi més bé.
- 3 Retalla la butlleta per la línia de punts i envia-la per correu al més aviat possible.

4 De seguida que rebem la teva butlleta, et lliurarem per correu el teu primer exemplar de *Catalunya Cristiana* i el **certificat de participació** per al sorteig de **dos viatges a Terra Santa** per a dues persones.

Aquesta CAMPANYA començarà l'1 d'abril i s'acabarà el 31 d'octubre de 1997. El sorteig dels viatges es farà davant de notari, abans del 15 de desembre.

Nom

Adreça.....

Població.....D.P.....

Província.....Tel

Se subscriu a "**CATALUNYA CRISTIANA**" català/castellà per l'import anual (52 números) de 9.880 ptes.

El pagament de l'esmentada subscripció el faré mitjançant

domiciliació bancària xec nominatiu que adjunto per valor de 9.880 ptes.
(en aquest cas empleueu l'ordre de domiciliació)

Sol·licito fer el pagament a través de:

- 1 sol rebut de 9.880 ptes.
- 2 rebuts mensuals consecutius de 4.940 ptes.
- 4 rebuts mensuals consecutius de 2.470 ptes.

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa.....Agència.....

Adreça.....

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara i fins a nou avís, paguin els rebuts que els presentarà **FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA** per la meua subscripció a "**CATALUNYA CRISTIANA**" amb càrrec al meu **compte corrent/llibreta**

Entitat Oficina DC Compte

Data.....

Signatura del titular del **compte/llibreta**:

Magisteri

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de
Barcelona

Resurrecció: un gual per travessar

Fa milions d'anys, «al principi», com diu la Bíblia, Déu comença a crear el món. Un món que era obra seva i un regal per al Fill. «Tot fou creat per ell i per a ell.» Aquest món s'aniria desenvolupant a través d'eres immenses fins a ser capaç d'acollir l'home. Ara bé, la creació entera no s'adreçava exactament a l'home, a la humanitat, sinó a l'Home Jesucrist, el Fill de Déu.

En ell tota la creació arriba a la perfecció. En ell els homes són advocats a l'eternitat, per damunt del

pecat i de la mort. Jesucrist, el primogènit d'entre els morts, és qui ha restablert el gual —infranquejable fins aleshores pels homes— que uneix la riba de Déu amb la riba dels homes.

Aquest gual, que ens introdueix a la casa del Pare, fou travessat per Jesús la nit de la Resurrecció. Per això la nit de Pasqua és el cim de l'obra creadora-redemptora del Pare Déu.

Els qui heu participat en la Vetlla Pasqual d'aquesta nit, l'heu celebrada amb el símbol de la llum. El foc nou, que hem beneït en la foscor de la nit com a símbol de Jesús Ressuscitat. Llum enmig de les tenebres. Vida en la mort. Gràcia sobre el pecat. Convenciment que de les tenebres del tedi, de la incapacitat, del desànim i del pecat brolla —per gràcia— la capacitat que en el nostre ésser vagi aflorant, d'una forma creixent, la realitat d'un fill de Déu, que es va assemblant a Jesús dia rera dia.

La benedicció de l'aigua baptismal ens ha posat en contacte amb aquest element, que ens parla de netedat, de força de Déu, d'un riu que brolla dins nostre —és una expressió de Jesús— i salta fins a

la vida eterna. Una aigua que hem de compartir amb els nostres germans per la condició de tot cristià de ser testimoni de la fe al seu ambient. Avui, menys que mai, no ens podem sentir dispensats d'un testimoni vital, o d'una catequesi amb què podem ajudar els membres més joves de la parròquia i, potser en més d'un jove, de l'assentiment al compromís, que algun cop li ha passat per la ment, d'una vida sacerdotal o consagrada en la vida religiosa.

L'Al-leluia, cant d'alegria, ha estat el tercer símbol de la nit. Al-leluia!, perquè la resurrecció del Crist —i, per tant, la nostra— és veritat. Al-leluia!, perquè l'alegria —la profunda, l'autèntica— és un do de l'Espèrit Sant en tots nosaltres, que sorgeix de la intimitat i prové, no pas d'allò que es posseeix, ni en béns, ni en salut, ni en cap altra mena de coses materials, sinó d'allò que un mateix és: un fill de Déu, cridat a superar-se realitzant amb una perfecció creixent la imatge del Fill que ens crida i ens ajuda en aquesta semblança, tot enduent-se amb ell els germans.

Ramon Malla
Bisbe de Lleida

Viure amb el Ressuscitat

Estem ben segurs de la Resurrecció de Crist. Comprenem que no podem tenir cap testimoni immediat del moment precís en què Crist va sortir del sepulcre. Però sí que en tenim dels qui constataren la seva vida de ressuscitat. La certesa absoluta de Maria Magdalena, dels apòstols, i dels altres que veieren Crist després de la seva Resurrecció, donà un aire nou a la seva vida i, enfortits per l'Espèrit, proclamaren, de paraula i amb la seva

vida, la veritat del que Crist els havia ensenyat i encarregat que difonguessin arreu del món.

Em crec amb el deure de proclamar que, al nostre bisbat de Lleida —com segurament ha succeït en altres llocs—, s'ha fet evident que la Resurrecció de Jesús continua sent una realitat viva. La força de la fe en la pròpia resurrecció, de la qual Crist Ressuscitat n'és penyora, s'ha pogut constatar més especialment amb el decés recent de tres servents fidels de l'Església: un sacerdot, Mn. Serentill, i dos diaques permanents.

El seu comportament, especialment en el sacerdot, ha sigut un testimoni, una comprovació que aquesta fe és capaç de transformar en serenor el moment humanament angoixós de la mort. Afectats els tres de malalties semblants, irreversibles, les han afrontat amb un esperit i una pau esperançada que per a tothom ha estat una constatació que la Resurrecció de Crist, que la festa de Pasqua que acabem de celebrar ens fa recordar, no és només la commemoració d'un fet històric, sinó que és la celebració d'una realitat que actua també avui enfortint el cor dels cristians com ho va fer en

els contemporanis de Jesús.

En donar gràcies a Déu per aquest testimoni, ens cal recordar que Crist continua acompanyant-nos, i vivent, no tan sols a nivell individual, sinó també a nivell social. El triomf de Jesucrist Ressuscitat ens estimula en l'esforç per ajudar a fer l'Església viva que Ell vol i que el Concili Vaticà II assenyalava i, a casa nostra més en concret, el recent Concili Tarraconensè. Aquest triomf ens anima a treballar per aconseguir la resurrecció d'un món que s'ha d'edificar d'acord amb els ensenyaments de Jesucrist, i no sobre aparents valors que en realitat no tenen en compte la dimensió espiritual de l'ésser humà, li treuen per tant la il·lusió de viure amb dignitat, i l'empenyen a deixar-se emportar per l'esclavitud als sentits que acaba envilint la mateixa persona.

Vivim amb fe la commemoració actualitzada de Crist Ressuscitat. Pot constituir una nova empenya per continuar amb nou delit el nostre treball pastoral, com ens demana el Sant Pare, per aconseguir una efectiva nova evangelització de la nostra societat.

Barcelona

FUNDACIÓ MISSATGE
HUMÀ I CRISTIÀ

Av. Diagonal, 460, 3r - 08006
Tel. 415 30 06 - Fax 415 14 49

• **ABADIA DE MONTSERRAT.**— Cultes de Setmana Santa. *Dijous Sant*: a les 18.30, missa de la Cena del Senyor; la basílica es tancarà a les 24.00. *Divendres Sant*: a les 17.00, celebració de la Passió del Senyor; a les 21.30, cant de la seqüència *Stabat Matera*; a les 22.00, Via Crucis. *Dissabte Sant*: a les 13.00, pregària ecumènica; a les 22.00, vetlla pasqual. *Diumenge de Pasqua*: a les 8.30, laudes; a les 11.00, missa del dia.

• **SANTA ESGLÉSIA CATEDRAL BASÍLICA DE BARCELONA.**— Les confirmacions tindran lloc els dies 1, 15, 22 i 29 d'abril i 7 i 24 de maig. Per a inscripcions i informació: Domèria, tel. 310 25 80.

• **PARRÒQUIA DE LA SAGRADA FAMÍLIA.**— Sessió plenària

dels grups de Reflexió i Diàleg amb el tema «Els cristians i la política», a càrrec d'Emili Ferrando, doctor en història i militant de la GOAC. Serà el 3 d'abril, a les 21.00, a la parròquia de la Sagrada Família, c/ Provença, 450 - Barcelona. Per a més informació: tel. 436 69 33.

• **ENCONTRES PER A PROMESOS.**— Els dies 4, 5 i 6 d'abril, a la casa d'exercicis de Sant Ignasi de Sarrià, c/ Carrasco i Formiguera, 32 - 08017 Barcelona. Per a més informació: tel. 317 23 38.

• **PARRÒQUIA DE SANTA COLOMA DE MARATA.**— Les Franqueses del Vallès. El 6 d'abril, a les 10.00, tindrà lloc a la parròquia el *Duo de violoncels Boccherini*, a càrrec de Josep Bassat i Riera, i Daniel Reegincós i Sitges, violoncel·listes. Interpretaran obres de William de Fesch, Antonio Vivaldi, Georg Philipp Telemann i Jean Barriere.

• **SALA IFAC.**— C/ Santaló, 80 - Barcelona. Presentació del llibre *Floretes de Sant Francesc d'Assís*, traducció de Francesc Gamissans, o.f.m. L'acte tindrà lloc el 7 d'abril, a les 20.00. Presentarà aquesta nova versió l'historiador Josep M. Ainaud de Lasarte i amenitzarà la trobada la Coral del Remei, de Vic.

• **GRUPS D'ORACIÓ I AMISTAT.**— El 7 d'abril organitzen una visita a Girona per participar a la catedral en les noces d'argent episcopals del seu fundador, el Dr. Josep M. Cases. El dinar tindrà lloc a Banyoles. Per a informació i inscripció: el local dels GOA, c/ Gran de Gràcia, 237, pral. 2a, tel. 218 10 05, de dilluns a divendres de 10.00 a 13.00 i de 17.00 a 19.00.

• **CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS.**— El 8 i 10 d'abril, de 19.00 a 21.00, conferències sobre el tema «Una lectura pastoral sobre la Pasqua», a càrrec de Florenci Bové, bibliista. Per a més informació: secretaria del centre, c/ Rivadeneyra, 6, 3r - 08002 Barcelona, tel. 317 48 58.

• **FUNDACIÓ ALFONS COMÍN.**— El 9 d'abril, a les 19.30, conferència a càrrec d'Antoni Segura, catedràtic d'història contemporània de la Universitat de Barcelona, sobre el tema «Evolució política de l'Algèria independent». L'acte tindrà lloc a l'aula 1 del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, c/ Montalegre, 5 - Barcelona.

• **CENTRE CULTURAL DE MARATA.**— Les Franqueses del Vallès. Conferències: el 3 d'abril, a càrrec del Dr. Jordi Sans i Sabratén, sobre el tema «La malaltia greu. Els malalts

terminals»; el 10 d'abril, a càrrec de Salvador Cardús i Ros, sociòleg i periodista, sobre el tema «Del nacionalisme i el futur del país»; el 17 d'abril, Mons. Antoni Deig, bisbe de Solsona, parlarà sobre «De com és un bisbe de pagès. Inquietuds i esperances». Les conferències començaran a les 21.30.

• **XXIII TROBADA DE LA FEDERACIÓ D'ASSOCIACIONS CATALANES DE VIUDES.**— Tindrà lloc el 12 d'abril, a Girona. A les 10.30, missa a la catedral, presidida pel bisbe Jaume i concelebrada per diferents consiliaris de les associacions. A continuació, visita a la ciutat, Museu de la Catedral i Call jueu. Dinar de Germanor. Per a més informació, tel. 93/ 274 08 73, Montserrat Rebella, presidenta.

Tarragona

• **MONESTIR DE POBLET.**— Cultes de Setmana Santa. *Dijous Sant*: a les 16.45, celebració de la Penitència. Durant els actes litúrgics no hi haurà confessions. A les 17.30, missa vespertina de la Cena del Senyor. *Divendres Sant*: a les 16.30, celebració de la Passió del Senyor. *Dissabte Sant*: a les 22.30, vetlla pasqual. *Diumenge de Pasqua*: a les 10.00, missa conventual.

ELS QUE VULGUEU VIURE LA VOSTRA VOCACIÓ MONÀSTICA SAPIGUEU QUE UNA CONGREGACIÓ BENEDICTINA D'ORIGEN FRANCÈS HA ESTAT IMPLANTADA A ESPANYA (CATALUNYA) PER ACOLLIR-VOS, FINS I TOT SI SOU MINUSVÀLIDS O DE SALUT FRÀGIL.

TEL./FAX (973) 40 07 75

MONESTIR DE SANTA MARIA DE REFET
25739 SERÓ (ARTESA DE SEGRE)
LLEIDA

CONCERT DE MÚSICA A SANTA MARIA DEL MAR PER LA CORAL LAKE FOREST HIGH SCHOOL

Dia: divendres 4 d'abril de 1997
Hora: 20 hores

Organitzat per l'Associació d'Amics de Ràdio Estel i
la parròquia de Santa Maria del Mar

20 hores: celebració de l'Eucaristia cantada per la coral
LAKE FOREST HIGH SCHOOL
21 hores: concert

ASSOCIACIÓ CRISTIANA DE SEPARATS I DIVORCIATS

Acolliment Companyia
Ajut Amistat
Activitats

VINE A COMPARTIR-HO AMB NOSALTRES

Ens necessites i et necessitem!!!

TRUCA'NS

Tels. 423 91 21 (Avelina, 9 a 14) 330 61 37 (Josep, 21 a 23)
Local Social: Bailén, 10 (Pares Dominics)

CURS PREMATRIMONIAL INTENS

(Organitza: Moviment Familiar Cristià)

Un cap de setmana (dissabte i diumenge) dirigit per dos matrimonis i un sacerdot, que us ajudaran a:

- Preparar junts el vostre futur matrimoni a la llum del pla de Déu.
- Identificar els esculls que poden debilitar la vostra unió.
- Aconseguir un clima de sincer, profund i íntim diàleg en la parella.

Proper curso: 26 i 27 d'abril.

Per a informació i reserves: Tel. 93- 204 72 42 (14-16h i 20-23h).

Nota: els assistents reben un certificat vàlid en qualsevol parròquia.

opinió

Zoom

Fugint del seu país cap a l'acollidora Grècia, un grup d'albanesos foren sorpresos per grups incontrolats que van disparar contra ells indiscriminadament. El dolor d'una mare és immens durant les exèquies del seu fill de dinou anys, mort en el pelegrinatge vers una nova vida que li ha estat negada.

Impromptu

Oriol Camps

Dissabte Sant

En un temps no tan llunyà, el Dissabte Sant, a les deu en punt del matí, era una explosió d'alegria per la resurrecció del Senyor. A ciutat, des dels terrats, galeries, celoberts, des de qualsevol racó, es proclamava el gran esdeveniment. El silenci es limitava al Divendres Sant, i la tarda del Dijous Sant, remorejada pel pas dels que anaven i venien fent «visites» als Monuments. A la sortida, es comentava quin era el més ben guarnit, el més esplèndid. Tot en veu baixa, perquè eren dies sants...

Però va venir Pius XII, i va canviar les coses. Va posar-les al seu lloc, i la tradició del Dissabte de Glòria es va fondre. Recordo un bon capellà, que no

acabava d'avenir-se amb el canvi i es rebel·lava contra el Sant Pare que ho havia disposat. Però després, calmsats els ànims, la nova Setmana Santa s'ha anat imposant, i més després del Vaticà II que, en ratificar-la, l'ha fet més participativa.

Ara el Dissabte Sant és el dia del silenci. També és el dia de l'enyor, amb el Sagrari buit, amb les portes obertes, esperant que el Foc Nou encengui la gran llum de la Pasqua, i el cor exulti d'alegria.

Si podeu celebrar la Vetlla pasqual en algun racó de muntanya, a la sortida, amb el cor ple de goig i d'esperança, mireu el cel estrellat: us semblarà que també els astres s'uneixen en l'universal al·leluia per Crist ressuscitat.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

«Saó» dona bona saó

A València es publica una revista mensual que ha complert vint anys i escaig d'existència. Fins aquí no és cap notícia remarcable. Però no és tan freqüent que això passi en una publicació d'inspiració cristiana i escrita en una llengua minoritària: en català. I és més excepcional que hagi mantingut una línia de pensament obert i renovat, segons el Concili Vaticà II, i alhora fidel al fet diferencial valencià.

Aquests propòsits no són fàcils d'haver. Sempre hi ha el risc de caure en extremismes, tant en el vessant religiós com en el cultural. *Saó* ha evitat el perill, tot i que no li han mancat dificultats: les incomprendiments i les enveges de molts. Ho manifestava explícitament un editorial de la revista: «No podien digerir que fos una revista eclesial, però no eclesiàstica; compromesa en el redreçament nacional, sense nugar-se, tanmateix, a cap sigla partidista; escrita en un català, que, tot i assumir la unitat de la llengua, s'adaptava als usos lingüístics valencians.»

És significatiu també que en les pàgines de *Saó* hi col·laborin notables escriptors catalans, i no tan sols valencians. Així, Antoni Deig, Cassià M. Just, Albert Manent, J. Gomis, J. Huguet, Miquel Estradé, Rosa Bofill, Casimir Martí i d'altres. És un signe d'interrelació entre dos pobles germans que viuen els mateixos problemes i lluiten pels mateixos ideals. Albert Manent, en el *Saó* corresponent a l'octubre passat escriu: «Valoro aquesta publicació i allò que representa d'esforç, penetració espiritual, cultural i nacional en els petits àmbits on arriba. No conec cap revista en la nostra llengua que a València hagi durat tants anys.» Més endavant continua: «*Saó* ha sabut trobar una fórmula equilibrada per conciliar la tradició cristiana valenciana, tan oblidada per alguns i no sols la majoria de la jerarquia, un nivell cultural d'alta divulgació i assaig i un sentit nacional que no fuig pels núvols ni pels radicalismes sinó que té molt en compte la realitat.»

Una mostra d'aquesta realitat ha estat l'edició per part de *Saó* de la Bíblia valenciana interconfessional, promoguda pel bisbe català Mons. Josep M. Cases, emèrit de la diòcesi de Sogorb-Castelló. Tampoc aquí no han faltat dificultats propiciades per aquells que més haurien d'haver donat suport a aquest projecte.

Un darrer mèrit de *Saó* és el seu disseny gràfic: sobri, pulcre, modern i atractiu. Potser per aquestes i altres raons, la revista ha obtingut un augment progressiu de lectors i subscriptors. *Saó* ha donat i dona bona saó.

Som gairebé a totes les llars

És del tot segur que a la seva llar, com a la de milers i milers de famílies, hi ha instal·lat algun producte Roca.

Al llarg de més de 75 anys, el nostre objectiu constant ha estat augmentar la qualitat de vida proporcionant confort i benestar màxim, a tots els gustos i necessitats.

Això ens obliga a millorar allò que moltes vegades sembla immillorable.

Conegui les novetats de Roca. Hem aconseguit aplegar els últims avenços tecnològics amb el disseny més actual.

CAMBRES DE BANY
AIRE CONDICIONAT
CALEFACCIÓ
CERÀMICA

Roca

Tribuna

Aureli Boix

Preveré de l'Oratori de Gràcia

Mentalitat actual i canvis en la fe (i II)

La ponència de Ramon Noguès al grup «Espai Obert» toca el tema dels canvis en la fe d'una forma que no em sembla correcta des d'un punt de vista catòlic. El mateix John Henry Newman, trenta anys abans del *Syllabus*, havia estudiat a fons, de manera original, el tema del canvi en les coses de la fe, en el llibre titulat *Assaig sobre el desenvolupament de la doctrina cristiana*. Altres autors, amb criteris racionalistes, tiraven en cara contra l'Església aquests canvis, per fer veure la seva infidelitat als orígens. Newman, però —tal com diu la ponència i el títol de la seva crònica—, pensa que «cal ser fidels als orígens, i refer-los en els nous motlles culturals». La Paraula de Déu ha entrat en la història, i per tant és inevitable que aquest missatge entri en el joc de la història, que els seus continguts siguin assumits per les persones i les cultures segons la seva capacitat, i es relacioni amb els corrents de pensament i de vida que actuen en cada època. Diu a la fi del capítol primer: «Els començaments [d'una creença com la cristiana] no donen la mesura de les seves aptituds i del seu abast. Al principi no se sap què és ni quin és el seu valor. Potser roman un temps inactiva; prova les seves articulacions, per dir-ho així; comprova la base que té a sota i tempteja el seu camí. De tant en tant fa provatures que fallen i que, com a conseqüència, són abandonades. Sembla insegura sobre quins camins seguir; vacil·la, i per fi avança en una direcció determinada. Amb el temps entra en territori desconegut, els punts de controvèrsia alteren el seu curs, al seu

entorn neixen i cauen els bàndols, surten perills i esperances en noves relacions, i els vells principis reapareixen sota noves formes. Canvia amb ells per romandre la mateixa. En un món superior ocorre d'una altra manera, però aquí a baix viure és canviar i ser perfecte és haver canviat sovint.» (Adapto la traducció de Ramón Piñero, que està a punt de sortir en les Publicacions de la Universitat Pontifícia de Salamanca.)

NEWMAN VEIA LA MISSIÓ DEL CONJUNT DE L'ESGLÉSIA

S'assembla molt al brillant començament de la ponència de Ramon Noguès: «la fe canvia inevitablement en expressar-se en cultures que pateixen transformacions», «seguir Jesús no és una repetició sinó una recreació», «cal veure quins canvis són una traïció o quins són un desenvolupament legítim del geni del Fundador», però el llibre del cardenal britànic va per un camí molt diferent. Newman no solament accepta el missatge de la fe com una realitat preciosa, donada per Jesús als seus apòstols, sinó que insisteix en el seu caràcter de revelació garantida. Com a comunicació personal de Déu, té en la seva Església les condicions per mantenir-se vigent per a la humanitat de tots els segles. Així, en entrar en la història repercuteix en totes direccions i s'adapta com un organisme vivent, idèntic segons el tipus inicial, amb una estructura pròpia (el principi del realisme de la veritat, el principi de la sacramentalitat de les coses,

referència cap a una significació més profunda, etc.) i unes lleis en la seva evolució que són com la fórmula matemàtica d'una curva. És capaç d'assimilar les realitats que el toquen (platonisme, aristotelisme, com recentment alguns aspectes del marxisme en les encíclics papals) i sorprèn periòdicament amb nova vitalitat.

El llibre de Newman analitza en detall els canvis doctrinals, especialment els punts específicament catòlics (culte marià, purgatori, etc.), i el lector es pot fer càrrec del seu caràcter de desenvolupaments legítims, anticipats ja molt al principi per indicis potser poc vistosos però clarificadors. No s'hi resolen les grans qüestions polèmiques de la nostra actualitat religiosa, les que donen peu a la ponència d'en Ramon Maria Noguès a «Espai Obert», però s'hi aprèn una actitud de valoració seriosa de la fe que hem mantingut els cristians durant dos mil·lennis. I fins i tot una actitud d'obertura davant possibles canvis en el futur, que ara no podem imaginar; canvis sempre discernits i acceptats per una autoritat que el Senyor va voler que tingués la seva Església en aquest món al llarg dels segles, i sense oblidar un paper indispensable dels fidels—dones i homes—en el manteniment d'aquells principis i d'aquella vitalitat. Aquí la posició de Newman es distancia de la de Ramon Noguès.

Amb una documentació impressionant, servint-se dels escrits de molts no catòlics, organitza la seva intuïció, especialment en els que —servint-nos de l'expressió de la ponència de Noguès— podem qualificar de «moments de canvi greu», ja que no gosaria dir «situacions de canvi radical en la fe» (per exemple, la relaxació de la disciplina penitencial en el segle III, o la convivència amb un poder civil que de perseguidor es feia cristià). Un llibre, en definitiva, que sorprendrà notablement els que estudiïn, amb l'esforç que comporta la comprensió de la seva línia pensament. Tot plegat no és cosa lleugera. Tant de bo avancem en el diàleg i «tornem a la sensibilitat de Jesús» —com diu Noguès—, sabent que a Ell només el podem trobar formant Església entre tots apassionadament.

Pinzellades

Justo López Melús

Va sacrificar el cavall

Anwar tenia un bonic cavall. Era famós a tot el Turquestan. Tots l'ambicionaven, Anwar, però, no el volia vendre. Anwar era molt ric, però el cavall era el seu principal tresor. El seu amic Yakub era tractant de cavalls, i s'havia encapritxat del cavall d'Anwar. No obstant això, Anwar no se'n volia desprendre per res del món.

Un dia la fortuna d'Anwar va fer aigües, i Yakub el va visitar una altra vegada. Anwar el va acollir amb la tradicional hospitalitat de l'Orient i es va veure obligat a obsequiar-lo amb el menjar més exquisit. Quan Yakub li va comentar el motiu de la seva visita, Anwar li va dir: «Ja no podem parlar del cavall. No tenia res per oferir-te i el vaig sacrificar per obsequiar-te.» L'hospitalitat havia tingut prioritat sobre la pobresa. Abans quedar-se sense res que deixar d'obsequiar un hoste.

Humor

NOSALTRES PODRÍEM SER CATALOGATS COM A PARELLA DE FET?

església en el món

Vaticà

Restauració de la basílica de Sant Pere de cara al Jubileu

■ Els treballs ja han començat i s'acabaran el 1999

ROMA.— Les obres de restauració de la façana de la basílica de Sant Pere del Vaticà han començat aquest mes de març i duraran fins al setembre de 1999. La basílica, que té 383 anys, celebrarà l'any 2006 el cinquè centenari de la col·locació de la primera pedra.

La restauració de la basílica de Sant Pere del Vaticà tindrà diferents fases: primer, les ales esquerra i dreta de la façana; després, els dos laterals; i, finalment, el pòrtic central amb la llotja de les benediccions. Aquestes obres inclouran la col·locació de calefactores nous, inoxidable i sense pernys, d'acord amb les últimes exigències de les normes europees comunitàries sobre la seguretat en el treball. Dues companyies científiques i tecnològiques, Saint Pierre i ENI, són les encarregades de dur a terme aquestes obres.

Els fenòmens de la degradació, a causa de l'òxid de nitrogen, l'anhidrid sulfúric i l'ozó, que ja s'han analitzat en altres monuments restaurats, reque-

reixen un coneixement profund dels materials constitutius de la basílica. Cal estudiar, entre d'altres qüestions fonamentals, la seva morfologia, la seva configuració molecular i les diferències entre superfície i massa interna. Requereix, igualment, un coneixement profund de les seves característiques físiques i mecàniques degudes a la dilatació tèrmica, la porositat, la conductibilitat, etc.

També cal tenir en compte els fenòmens meteorològics, la qualitat de l'aire ambient i les seves variacions segons les hores, l'estació i els anys; en resum, del microclima. S'haurà de mesurar la velocitat del vent, el nivell de les radiacions solars i la intensitat de

Imatge de la basílica de Sant Pere del Vaticà.

la pluja, així com la pol·lució deguda a la circulació i a l'activitat industrial.

Per tal de diagnosticar les causes de la degradació i les correlacions entre elles, es farà servir la més avançada tecnologia com, per exemple, la ressonància magnètica, la tomografia acústica, el microscopi electrònic, la difracció als raigs icés, un laboratori químic

mòbil, etc. Les dades seran recollides en un ordinador central capaç d'analitzar les variacions en temps real i d'elaborar els gràfics i diagrames corresponents. Associat a un model matemàtic, l'ordinador podrà recollir totes les informacions i reproduir el comportament estructural de la basílica.

C.C.

Els publicistes són responsables de fomentar determinats valors

■ Document de la Santa Seu sobre ètica i publicitat

ROMA.— Els professionals de la publicitat són moralment responsables quan fan servir estratègies que inciten la gent a un comportament determinat, segons subratlla el document *Ètica en la publicitat*, elaborat pel Pontifici Consell per a les Comunicacions Socials.

El text recull les contribucions positives que ofereix la publicitat i crida l'atenció sobre els problemes morals que planteja. Potser una de les idees més punyents, que trenca amb el tòpic, és la d'assenyalar que els continguts publicitaris no es limiten a mostrar neutralment com està la societat, sinó que representen opcions concretes. «Els publicistes —afirma l'escrit— seleccionen els valors i actituds que han de ser fomentats i alentats; mentre en promocionen uns, ignoren els altres. Aquesta selectivitat contradiu la idea que la publicitat no fa més que reflectir

l'entorn cultural.»

Tot i que es lloa la presència de codis ètics d'autoregulació —que ajuden a lluitar contra les pressions exteriors—, es reconeix que la seva eficàcia està en funció «de la bona voluntat de respectar-los» per part dels professionals. Una raó més perquè «els que s'ocupen de la publicitat, dones i homes, tinguin una consciència sensible, altes normes ètiques i un sòlid intent de responsabilitat».

El document sintetitza en tres els principis morals que han de guiar l'activitat publicitària: la veracitat (es pot

distorsionar la veritat «quan se sobreentenen coses il·lusòries o quan se silencien les dades o fets pertinents»), el respecte a la dignitat de la persona (que es pot violar tant en el seu contingut com en la manera de buscar l'impacte en el públic) i el sentit de responsabilitat social (presentar el progrés humà com a mera possessió de béns).

Afavorir el sistema democràtic

Dur aquests principis a la pràctica sovint és difícil. I és que «les persones que vulguin actuar de manera moralment recta, han d'estar disposades a sofrir pèrdues i prejudicis personals abans que permetre's una actuació incorrecta». El document també es refereix al paper que correspon en aquest

camp als representants del públic i a l'Estat.

El text recorda que la publicitat té aspectes positius. Per exemple, contribueix al desenvolupament econòmic de les nacions i al desenvolupament polític, ja que, en difondre informació sobre candidats i programes, afavoreix el sistema democràtic. Pel que fa als beneficis culturals, permet la viabilitat econòmica d'iniciatives «d'excel·lent qualitat intel·lectual, estètica i moral d'interès públic general». A més, de vegades, «alguns anuncis són obres mestres d'art popular».

Fins i tot des del punt de vista moral i religiós, la publicitat presenta aspectes benèfics, ja que es pot fer servir per a la difusió de «missatges constructius i útils que eduquen i motiven la gent». En la roda de premsa on el president i el secretari del Consell Pontifici van presentar el document, es va puntualitzar —per evitar interpretacions errònies— que seria ingenu esperar que la mera acció publicitària donés resultats espirituals, si faltés el contacte personal, l'acció pastoral directa. (Aceprensa)

Índia

La germana Nirmala, successora de la mare Teresa de Calcuta

■ Les Missioneres de la Caritat tenen 4.000 religioses

La mare Teresa, a l'esquerra, al costat de la seva successora com a superiora general, la germana Nirmala.

CALCUTA.— La mare Teresa de Calcuta ja té successora: la germana Nirmala ha estat escollida unànimement directora de l'orde de les Missioneres de la Caritat. Nirmala, de 63 anys, va néixer en una família de militars nepalesa, de religió hindú, a l'estat de Bihar, al nord de l'Índia.

Dos mesos ha costat a les 132 germanes Missioneres de la Caritat de tot el món escollir la seva nova superiora general, la successora de la mare Teresa de Calcuta. Només els seus persistents problemes de salut han fet que la germana Nirmala assumís la direcció de la congregació. L'elecció es va produir gairebé per unanimitat, segons va informar l'arquebisbe de Calcuta, monsenyor Henry D'Souza. La mare Teresa

va estar present a la reunió a porta tancada i va beneir la nova superiora.

La germana Nirmala va néixer a Bihar en el si d'una família de religió hindú. Es va convertir al catolicisme i va estudiar ciències polítiques abans d'ingressar a les missioneres de la caritat. Ha estat supervisora dels centres de la congregació a Europa i als EUA i actualment porta la branca contemplativa. Les Missioneres de la Caritat, tenen centres d'acollida en un centenar de països. Unes 4.500 monges i 600 religiosos s'encarreguen ara d'alimentar 500.000 famílies cada any, proporcionen educació a 20.000 nens i ofereixen tractament a uns 90.000 leprosos.

C.C.

Itàlia

José María Aznar, a la dreta, mostra al Papa les obres de sant Joan de la Creu sota la mirada d'Ana Botella.

El Papa rep el president del govern espanyol, José María Aznar

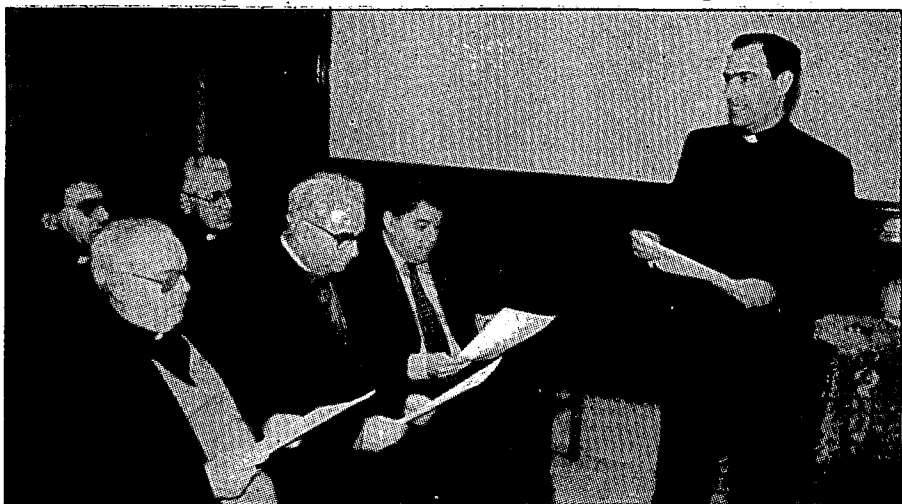
ROMA.— El dijous 20 de març, el papa Joan Pau II va rebre en audiència privada el president del govern espanyol, José María Aznar. En el decurs de l'audiència —la primera oficial d'un cap de l'executiu espanyol des de la reinstauració de la democràcia— va durar aproximadament mitja hora. Entre els dos interlocutors es van tractar els temes de la defensa de la vida i l'enfortiment institucional de la família, així com l'ensenyament de la religió a l'escola, dos assumptes que preocupen la Santa Seu. També de les relacions entre la Conferència Episcopal i el govern, i dels esforços realitzats per eradicar el terrorisme.

Seguint el costum, no va faltar al final de la visita l'intercanvi d'obsequis. Aznar va lliurar al Sant Pare una edició completa de les obres de sant Joan de la Creu, impressa al segle XVIII. Joan Pau II va recordar que gràcies a aquests textos havia après espanyol, donat que la seva tesi doctoral versava sobre els escrits d'aquest místic càrmelita. El regal del Papa a Aznar van ser tres monedes del seu pontificat, i per a l'esposa del president, Ana Botella, uns Sants Rosaris.

Segons fonts pròximes al Vaticà, aquesta visita, marcada per un to cordial, obre una nova etapa en les relacions bilaterals basada «en un diàleg obert i franc, sense reticències, reserves o prejudicis per cap de les dues parts».

C.C.

Un català, nou doctor en teologia moral

Assistiren a l'acte el rector del col·legi espanyol de Roma, Lope Rubio, i els professors de la Facultat de Teologia de Catalunya Rovira Bellosq i Pié Ninot.

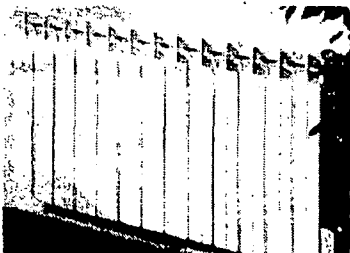
ROMA.— El 25 de febrer passat, Antoni Babra Blanco, capellà de la diòcesi de Barcelona, va defensar la tesi de doctorat a la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma. El tema va ser *La veritat us farà lliures (Jn 8, 32) en la doctrina social, la premsa i l'apostolat, segons el cardenal Àngel Herrera Oria. Síntesi teològicomoralsocial*. A partir del text evangèlic de Jn 8,32, l'autor aprofundeix en les categories de veritat i de llibertat com a fonts de moralitat. L'activitat pastoral del cardenal Herrera Oria en la premsa i l'apostolat li serveix de fil conductor per mostrar la incidència explicativa de la reflexió moral en el camp social.

C.C.

NOVETAT LA CALEFACCIÓ CENTRAL SENSE CALDERA

TECC

LA PRIMERA CALEFACCIÓ CENTRAL
ELÈCTRICA DE BAIX CONSUM

CALOR CONFORTABLE

Silenciosa, no resseca l'aire, regula la temperatura amb termostàt individual.

CALOR ECONÒMICA

A més del seu consum reduït, la seva capacitat acumulativa manté durant molta estona la calor sense despeses d'electricitat.

CALOR FÀCIL

No cal instal·lació especial, sense obres, ni manteniment, només un endoll de 10A.

CALOR SEGURA

Controlada gràcies a un dispositiu electrònic, garantia durant 10 anys.

TELÈFON D'INFORMACIÓ: 902 10 37 88

TECC. Apdo. de correus, 50 - 08812 Les Roquetes (Barcelona)

L'Episcopat espanyol reclama més solidaritat en el missatge d'Amor Fraternal

■ Els bisbes denuncien la pobresa i la marginació

MADRID.— «Aquest és el temps de la solidaritat davant de les situacions precàries en què es troben persones i pobles de tants llocs del món.» Amb aquestes paraules del papa Joan Pau II, la Comissió Episcopal espanyola dirigeix el seu missatge a la comunitat cristiana en la Jornada de l'Amor Fraternal, associada a la festivitat del Dijous Sant.

En el seu missatge, la Comissió Episcopal comença denunciant un món sense llar: «No podem tancar els ulls davant la multitud d'éssers humans que pateixen les ferides causades per la insolidaritat.» Per això, es pregunten els bisbes, «¿com és possible que en un món que ha assolit les fites de progrés més grans de la història hi hagi una quantitat intolerable de pobres i marginats, producte de les grans desigualtats socials?» I conclouen que «les "bosses de pobresa" coexisteixen junt amb una cultura del consumisme desmesurat, l'opulència i el malbaratament».

I continuen els bisbes: «¿Som conscients de la gravetat de la situació i ens afanyem a aturar el mal des de les seves arrels convertint-nos a l'amor, a la fraternitat, a la vertadera solidaritat entre els homes i els pobles? Sembla que l' "aldea global" que avui és el món sigui una casa "sense llar", és a dir, sense l'escalaf de l'amor i de la fraternitat.»

A continuació, la Comissió Episcopal recorda les denúncies socials del Papa: «Són els rostres tristos que expressen la tragèdia dels refugiats, de les víctimes de les guerres i del terrorisme, de tots els que estan sotmesos a l'emigració econòmica amb tots els seus riscos.»

Els bisbes, seguint aquesta denúncia, diuen que «només a l'Estat espanyol hi ha més de 600.000 emigrants, una part significativa dels quals són il·legals. Tampoc podem oblidar la celebració de l'any internacional dels "sense sostre", tantes famílies desnonades, que no aconsegueixen trobar un habitatge, o

A l'Estat espanyol hi ha més de 600.000 emigrants, molts d'ells il·legals.

el gran nombre d'avis als quals les seves pensions no els permeten obtenir un allotjament digne a un preu just».

En el seu missatge, la Comissió Episcopal també fa referència al Dijous Sant: «La comunitat cristiana es reuneix avui al voltant de la taula del Senyor a l'Eucaristia. Aquesta participació en el misteri de Crist condueix la comunitat a mirar els germans amb sentiments de solidaritat concreta i a fer-se càrrec de les seves dificultats. Mostrant-se oberts i generosos, els cristians poden servir Crist present en el pobre i donar testimoni d'amor del Pare.»

Finalment, els bisbes acaben el missatge recordant el lema de Càritas: «Si ets solidari, compleix.» I diuen d'ell que «no és un toc d'alerta solament per als milers de voluntaris d'aquesta institució que segueixen les petjades de Crist en el servei dels pobres. És per a tota l'Església. Més encara, per a tota la societat, perquè la caritat no té fronteres. Com a "organisme ordinari i oficial" de l'Església per l'acció caritativa i social, Càritas és tot un símbol de l' "entrega soli-

dària" de tota la comunitat cristiana i les seves múltiples institucions i serveis que, units i coordinats, són el rostre de l'Església que abraça amb el seu amor tots els afligits per la debilitat humana».

C.C.

DE FRANC

Si vostè vol
sentir-hi millor:

SENSE DUR RES A LES ORELLES

Amb les ulleres acústiques especials. Ideals per al qui no sigui sord però a vegades vol sentir-hi amb més claredat. Ningú no s'adonarà que Vostè utilitza una correcció auditiva perquè no duu a l'orella cap auricular... cap cordó... cap cable... res a amagar.

TOT A L'ORELLA

Fet totalment a la seva mida, mínuscul i invisible.

AMB TOTES DUES ORELLES

Hi sentirà més clarament, entendrà dues vegades millor, enlloc de la meitat amb una orella.

Una oferta especial limitada!
Una publicació de regal!

Oferim una utilíssima publicació només als lectors dèbils d'oïda d'aquesta revista. Si Vostè té un problema d'audició ompli aquesta butlleta i la pot enviar ràpidament. AMPLIFON li enviarà DE FRANC el regal que té reservat per a Vostè.

ENVIÏ EL CUPÓ AVUI MATEIX!

OFERTA VÀLIDA NOMÉS
FINS AL 15 D'ABRIL

DE FRANC

 amplifon

AMPLIFON. C/ Trafalgar, 6 - 2a planta - 08010 Barcelona

Prego que m'enviïn de franc el regal per als dèbils d'oïda, sense cap compromís per la meua part.

NOM.....COGNOM.....
ADREÇA.....POBLACIÓ.....
PROV.....C.P.....TEL.....

CCCA/1397

Els professors de religió encara no tenen el mateix sou que la resta de docents

MADRID.— La ministra d'Educació, Esperanza Aguirre, va dir fa poc que l'Estat espanyol no ha complert el compromís assumit el 1993 pel Govern socialista d'equiparar el sou dels professors de religió amb el de la resta de docents.

La ministra va responsabilitzar de l'incompliment del pacte els seus antecessors: «Es va firmar en plena campanya electoral de 1993 i s'havia d'haver complert en els pressupostos de 1994, 1995 i 1996. Però llavors no es va consignar ni una pesseta. I per aquest Govern

ha estat impossible consignar-ho tot en el pressupost més auster de la història, perquè és una xifra important, de milers de milions.»

Per la seva part, Álvaro Marchesi, exsecretari d'Estat d'Educació, va reconèixer que les restriccions pressupostàries van impedir complir plenament el compromís. Però també va expressar la seva sorpresa pel fet que la ministra no reconegui l'incompliment d'aquests mateixos compromisos en l'ensenyament públic.

C.C.

La fe pasqual de santa Teresa de l'Infant Jesús

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

El testimoni dels nostres germans cristians que ens han precedit en el seguiment de la Pasqua de Crist és una de les coses més estimulants per al nostre camí. El centenari de la mort de santa Teresa de l'Infant Jesús ens dona enguany múltiples oportunitats en aquest sentit. Així com ens les donava amb el record del seu Nadal de «conversió», ens les dona encara més en aquest context de la celebració pasqual. Ara fa un segle, Teresa de Lisieux escrivia en el seu quadern aquestes paraules, adreçades a la Priora Maria de Gonzaga: «Si la prova que pateixo des de fa un any aparegués a les mirades humanes, quina estranyesa que causaria...!»

La Pasqua del 1896

La malaltia que havia de portar santa Teresa de Lisieux a la mort es va manifestar, com és sabut, precisament en començar el Triduum Pasqual, la nit del Dijous Sant, el 3 d'abril del 1896. «El matí no es féu esperar gaire —diu; en despertar-me, vaig pensar de seguida que havia de

saber alguna cosa alegre; acostant-me a la finestra, vaig poder constatar que no m'havia equivocat... Ah! La meua ànima s'omplí d'un gran consol: estava íntimament persuadida que Jesús, en l'aniversari de la seva mort, em volia fer sentir una primera crida. Era com un dolç i llunyà murmuri que m'anunciava l'arribada de l'Espòs.» La nit del divendres 3 d'abril es va repetir l'hemoptisi. «Quan va arribar el vespre d'aquell dia benaurat, calgué reposar; però, com la nit precedent, el bon Jesús em donà el mateix senyal que la vida eterna no era lluny.»

En aquests fets, i en la seva narració, hi ha aspectes colpidors. Hi ha, sobretot, el caràcter de signe d'aquestes hemoptisis, tal com les interpreta la santa. Les viu des de la fe en Crist ressuscitat, amb el qual està desposada; com una crida a la vida per sempre. La mort de Crist no és contemplada independent de la seva glorificació. Per això la pròpia mort és vista com un trànsit vers el Senyor, com una vocació. És aquest precisament el sentit que dona a la mort la litúrgia exequial: *Suscipiat te Christus qui vocavit te...* (Que et rebí Crist que t'ha cri-

dat...). El Divendres Sant de 1896 és viscut per Teresa amb una profunda alegria: «Vaig tenir el consol de passar el dia del Divendres Sant tal com desitjava. Mai les austeritats del Carmel no m'havien semblat tan delicioses; l'esperança d'anar al cel em transportava d'alegria.» Som davant d'un exemple clar de goig pasqual.

Tot just acabada aquesta experiència de goig pasqual, comença en la vida de santa Teresa la llarga nit de la fe. Precisament en aquella cinquantena pasqual.

«Llavors (els dies esmentats) gaudia d'una fe tan viva, tan clara, que el pensament del cel feia tota la meua felicitat, no podia creure que hi hagués impietats sense fe... En els dies tan joiosos del temps pasqual, Jesús em va fer sentir que hi ha veritablement ànimes que no tenen fe, que per l'abús de les gràcies perden aquest do preciós, font de les úniques alegries pures i veritables. Permeté que la meua ànima fos envaïda per les tenebres més espesses i que el pensament del cel, tan dolç per a mi, no fos sinó un motiu de lluita i de turment... Aquesta prova no havia de durar uns quants dies,

unes quantes setmanes: només s'acabaria a l'hora marcada pel bon Déu...»

Santa Teresa ha explicat en els seus manuscrits la intensitat amb què va viure aquesta etapa de la seva vida, enllaçada pràcticament amb la seva mort. Resulta dur trobar en els seus escrits, després d'unes pàgines tendres i plenes de dolços records d'infantesa, el testimoni de les tenebres que l'envoltaven, i les comparacions amb què volia explicar la seva situació espiritual. Però és il·luminador adonar-se de la manera com ella resol aquesta situació: les seves tenebres es converteixen en un motiu de comprensió i d'intercessió en favor dels pecadors. Ho diu així:

«Senyor, la vostra filla ha comprès la vostra llum divina; us demana perdó pels seus germans, accepta de menjar tant temps com vós voldreu el pa del dolor i no vol aixecar-se d'aquesta taula plena d'amargor on mengen els pobres pecadors abans del dia que vós heu marcat... Però també, ¿no pot dir en nom seu, en nom dels seus germans: Tingueu pietat de nosaltres, Senyor, perquè som pobres pecadors?»

El testimoni de santa Teresa de l'Infant Jesús no és només el d'un «petit camí» en el qual tot pugui semblar fàcil. La seva fe pasqual ens fa pensar en la pregària del Fill de Déu fet home a Getsemaní. També santa Teresa en els sofriments, aprengué què és obeir, i posar-se confiadament en les mans del Pare.

La Bíblia a l'abast

Celebrem la Pasqua amb els pans de la sinceritat i la veritat

(1C 5:6b-8)

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

La perícopa

Pel que es trasllueix a través de les cartes de l'Apòstol, l'Església de Corint era una comunitat amb molts problemes. Senyal que era una comunitat viva, animada per un esperit evangelitzador que, no tan sols sabia sortir a l'encontre dels qui encara no coneixien Jesucrist, sinó que també feia front als problemes que la dinàmica missionera plantejava a l'hora d'anar incorporant els nou convertits, no tan sols a la religió de la comunitat, sinó a la veritable dinàmica de la vida de fe en comunió. La nostra perícopa forma part del capítol 5 de la primera carta als corintis. Aquest és un capítol molt curt: només compta amb tretze versicles. Sant Pau hi aborda el cas d'un dels membres de la comunitat que s'ha unit incestuosament amb la seva madrastra, segurament ja viuda. Tant la llei jueva com la romana prohibien aquesta mena de matrimonis. Els corintis, en canvi, davant d'aquesta immoralitat, «tan greu que no es dona ni entre els pagans» (v. 1b), no tan sols no han pres cap mesura, sinó que s'han

quedat tan satisfets (v. 2). L'Apòstol, ni que estigui absent corporalment de la comunitat —llavors deuria trobar-se probablement a Efes— els recorda que en esperit és sempre present en l'aplec dels germans i que, per tant, amb ells ja ha dictat sentència: cal apartar l'incestuós de la comunió dels germans, com una mesura medicinal: «Potser així se salvarà el seu esperit el dia del Senyor» (vv. 3-5). I els retreu la seva autocomplaença: «No és bo que estigueu tan satisfets de vosaltres mateixos! No sabeu que una mica de llevat fa pujar tota la pasta?» (v. 6a). Aquí comença la nostra perícopa litúrgica: «No sabeu que una engruna de llevat fa pujar tota la pasta?» (v. 6b).

«Sigueu una pasta nova»

Jesús ha acomplert amb el seu sacrifici allò que l'Èxode anunciava típicament amb la figura de l'anyell pasqual immolat abans de la sortida d'Egipte: «Crist, el nostre anyell pasqual, ha estat immolat» (v. 7c). Eixits, doncs, de l'opressió del pecat, que mena a la mort, els cristians

són el nou poble de Déu en èxode cap a la terra promesa de la salvació, seguint el seu capdavanter, Crist, el nou i definitiu Moisès. És precís que deixin enrere per sempre tot allò que és d'abans, que pertany a l'antiga manera de viure. Llavors eren com una pasta de farina sotmesa a la corrupció del pecat, «el llevat de la dolenteria i de la malícia» (v. 8b). Ara són «una pasta nova» (v. 7b), gràcies a la transformació obrada en la seva vida pel baptisme que els ha incorporat al dinamisme alliberador del sacrifici de Jesucrist. «Netegeu-vos bé del llevat que éreu abans, perquè sigueu una pasta nova» (v. 7a). En la preparació de la celebració pasqual, els israelites —fidels als preceptes del llibre de l'Èxode (12:15s i 13:17)— tenien una cura especial que no quedés ni pa fermentat a casa ni tan sols una engruna de llevat en qualsevol dels atuell domèstics. Així asseguraven que tot, per Pasqua, comencés de nou. És el que l'Apòstol recomana als corintis en el v. 7 que facin tant a nivell individual com comunitari. «Vosaltres que heu de ser com pans sense llevat, ara que

Crist, el nostre anyell pasqual, ha estat immolat.»

La novetat de l'evangeli —la Bona Nova de la salvació— no és una realitat encarnada. La resurrecció de Jesús és una realitat dinàmica, que imprimeix dinamisme en la vida dels cristians units a Jesucrist pel baptisme. «Per això celebrem Pasqua cada dia» (v. 8a). Perquè és cada dia que la dinàmica de mort i resurrecció, que la vida cristiana comporta, sigui radicalment viscuda. No hi fa res que siguem i que fins i tot ens sentim una gent nova. «No sabeu que una engruna de llevat fa pujar tota la pasta?» (v. 6). La temptació de fer marxa enrere és massa subtil i tossudament assetjadora. Si hem de ser «pans sense fermentar», és precís que traguem de nosaltres tot allò que porti a la corrupció del pecat i de la mort. No es pot ser cristià vivint en la injustícia i en la mentida fermentats pel «llevat de la dolenteria i de la malícia». Únicament se'n pot ser «vivint amb sinceritat i veritat» (v. 8) la vida de Crist en nosaltres, que compromet tota la nostra persona i la nostra existència.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial II)

Temps de Quaresma

(Salteri: setmana 1)

MARÇ

30. Diumenge de Pasqua de la Resurrecció del Senyor

Vetlla: Blanc. Lectures: Significatius textos de la Llei i dels Profetes, i Romans 6:3-11 / Salm 117 / Marc 16:1-7. Missa del dia. Lectures: Fets, 10:34a.37-43 / Salm 117 / Colossencs 3:1-4 (o bé 1 Corintis 5:6b-8) / Joan 20:1-9 (o bé Marc 16:1-7). Evangeli Missa vespertina: pot ser Lluc 24:13-35.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan Clímac, ab.; Quiró, trib. mr.; Règul, Pastor i Reinald, mrs.

31. Dilluns

Octava de Pasqua. Blanc. Lectures: Fets 2:14.22-33 / Salm 15 / Mateu 28:8-15. (UGELL: Aniv., òbit bisbe Ramon Iglesias.)

ALTRES CELEBRACIONS: La Mare de Déu de l'Alegria. Sants, Amadeu, duc de Savoia; Amós, prof.; Benjamí, diaca, mr.; Santa Balbina, vg.

ABRIL

1. Dimarts

Octava de Pasqua. Blanc. Lectures: Fets 2:31-36 / Salm 32 / Joan 20:11-18

ALTRES CELEBRACIONS: Sants Venanci, b. mr.; Valèric, ab.; Huc i Cels, bs.; Santa Teodora, mr.

2. Dimecres

Octava de Pasqua. Blanc. Lectures: Fets 3:1-10 / Salm 104 / Lluc 24:13-35

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Francesc de Paula, fund.; Niceci, b.; Santa Maria Egipcíaca, penit.

3. Dijous

Octava de Pasqua. Blanc. Lectures: Fets 3:11-26 / Salm 8 / Lluc 24:35-48

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sixte I, p. mr.; Nicetes, ab.; Vulpià, mr.; Santes, Àgape i Quiònia, vgs. mr.; Burgundòfora (Fara), abd. vg.; Beata Guimar.

4. Divendres

Octava de Pasqua. Blanc. Lectures: Fets 4:1-12 / Salm 117 / Joan 21:1-14

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Plató, ab.; Agatòpodis, diaca; Benet el Negre, franc.; Beata Liduvina, vg. Primer divendres del mes.

5. Dissabte

Octava de Pasqua. Blanc. Lectures: Fets 4:13-21 / Salm 117 / Marc 16:9-15

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Vicenç Ferrer, domc.; Santes, Emília, vg.; Irene, vg. mr.

Lectures bíbliques

Diumenge de Pasqua

(Cicle B)

Lectura primera

Ac 10:34a,37-43

Després d'haver ressuscitat d'entre els morts, nosaltres hem menjat i hem begut amb ell

Lectura dels Fets del Apòstols

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el consagrà ungint-lo amb l'Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell. Nosaltres som testimonis de tot el que va fer en el país dels jueus i a Jerusalem. Després el mataren penjant-lo en un patíbul. Ara bé: Déu el ressuscità el tercer dia, i concedí que s'aparegués, no a tot el poble, sinó a uns testimonis que, des d'abans, Déu havia escollit, és a dir a nosaltres, que hem menjat i hem begut amb ell després que ell hagué ressuscitat d'entre els morts. Ell ens ordenà que prediquéssim al poble assegurant que ell és el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts. Tots els profetes donen testimoni a favor seu anunciant que tothom qui creu en ell rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom.»

Salm responsorial

117:1-2,16ab-17,22-23 (R.: 24)

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo perdura eternament el seu amor.
Que respongui la casa d'Israel:
perdura eternament el seu amor.

R. *Avui és el dia en que ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo.*
O bé: *Al-leluia.*

La dreta del Senyor fa proeses,
i la dreta del Senyor em glorifica.
No moriré, viuré encara,
per contar les proeses del Senyor. R.

La pedra que rebutjaven els constructors
ara corona l'edifici.
És el Senyor qui ho ha fet,
i els nostres ulls se'n meravellen. R.

Lectura segona

Col 3:1-4

Cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses

Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de Dalt, no allò que és de la terra.

Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria.

(També es pot llegir 1C 5:6b-8.)

A continuació es llegeix o canta la Seqüència.

Al-leluia

1C 5:7b-8a

Crist, el nostre anyell pasqual, ha estat immolat. Celebrem en el Senyor la festa de Pasqua.

Evangeli

Jo 20:1-9

Havia de ressuscitar d'entre els morts

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

El diumenge Maria Magdalena se n'anà al sepulcre de matí, quan era encara fosc, i veié que la pedra havia estat tretta de l'entrada del sepulcre. Ella se'n va anar corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant, i els diu: «S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat.» Llavors, Pere, amb l'altre deixeble, sortí cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà i arribà primer al sepulcre, s'ajupí per mirar dintre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi entrà. Darrere d'ell arribà Simó Pere, entrà al sepulcre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó lligat encara al mateix lloc.

Llavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escriptures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts.

Vigilar humilement

Joan Guiteras i Vilanova

Em vull referir novament a les dificultats de la pregària. La més corrent de totes és la distracció. «Quan preguem, em deia un jove, em vénen mil pel·lícules al cap.» I una noia exclamava: «He solucionat milers de problemes a l'hora de la pregària.» Ambdós feien aquestes afirmacions amb certa ironia i lamentant les vegades que, en resar, donaven pas a les distraccions.

Els humans somiem desperts, passem pel·lícules al nostre cervell i la imaginació ens fa recórrer els espais planetaris. Sobretot això passa quan hem de dedicar-nos a algunes coses que reclamen una atenció diligent. Especialment quan ens hem d'endinsar en el món real de l'invisible. Els mestres de l'espi-

ritualitat sempre han intentat oferir mètodes per tenir quieta o fixada la imaginació en la pregària. La «composició de lloc», amb mots de sant Ignasi de Loiola, estava destinada a domesticar la imaginació, ocupant-la, per tal que coadjuvés a pregar.

Les distraccions poden afectar tota mena de pregària. El Catecisme de l'Església Catòlica afirma: «Sortir a la caça de les distraccions seria caure als seus paranys», quan n'hi ha prou de tornar al nostre cor: una distracció ens revela allò que ens lliga i aquesta presa de consciència humil davant el Senyor ha de despertar el nostre amor preferent per Ell, oferint-li decididament el nostre cor perquè Ell el purifiqui. El combat se situa en la tria de l'Amo al qual servir.

saber escoltar

El nostre jo —sempre volent ser possessiu i dominador— necessita la vigilància. És la sobrietat del cor. El Senyor insisteix molt en aquesta actitud de vetlla. Som com el centinella que espera amb el cor amatent. Vetllem per tal que no se'ns apagui la llum de la fe.

De vegades —cosa que dificulta la pregària— tenim sequedat espiritual. No és un fenomen estrany. Tenir el cor com eixut, no sentir gust pels pensaments... «És el moment de la fe pura que es manté fidelment amb Jesús en l'agonia i en el sepulcre. "El gra de blat, si mor, dóna molt de fruit" (Jn 12,24). Si la sequedat es deu a la falta d'arrels, perquè la Paraula ha caigut damunt la roca, el combat depèn de la conversió» (Catecisme de l'Església catòlica, 2731).

Déu té la culpa de tot!

P-J Ynaraja, capellà del Montanyà

Ans es deia que només recordem santa Bàrbara quan trona. Això volia dir que només es demana ajuda divina quan hi ha grans dificultats. Sembla que ara, amb tantes assegurances, assistències mèdiques i hospitalàries, en aquestes situacions, s'oblida Déu. Resulta però, que quan passa una desgràcia irreparable se sent parlar de Déu però, no per invocar-lo, sinó per rebel·lar-se i increpar tot el que hi ha al Cel.

Dic això perquè fa pocs dies, un jove que havia estat escolta i alumne meu va patir un accident mortal. Al-

gun familiar, a més a més, era amic personal. En una petita població, la notícia corre com la pólvora i, per diferents vies, em va arribar la notícia amb els seus corresponents comentaris: Per què Déu envia aquesta desgràcia? Per què permet la mort d'aquest noi jove? No hi ha dret! Déu és injust!

Un déu que envia llamps i trons, que és capaç de produir mal d'ull quan li sembla, o que precipita a l'abisme sense sentit, no és el Déu en què creiem els cristians. Si algú mor a la carretera caldrà buscar la causa en una fallada

mecànica, en una equivocació humana, o en la imprudència d'algú. Però no s'ha de fer culpable Déu. Déu ni tan sols és un observador de la pena que hi ha al món amb mirada indiferent, ho sabem pel testimoni del seu Fill, quan va viure entre nosaltres.

La mare que plora el seu fill mort, és la més exacta imatge de Santa Maria amb el cadàver de Jesús, al peu del Calvari. La mare que acompanya el fèretre del que un dia va engendrar i va infantar, és la vivència més conforme, amb el que va passar el primer Dives Sant. I us asseguro que no observo mai aquestes situacions amb esperit, diguem, professional. Com a humà que sóc, i amb prou sensibilitat i amor com tinc, m'identifico fàcilment amb els que pateixen, perquè jo mateix he passat més d'una vegada per situacions semblants.

Cal reconèixer, però, que moltes de les nostres sorpreses deriven de l'oblit en el qual hem deixat Déu. I si algú no s'ha d'arranconar mai és a Ell.

Penso en un episodi de l'època del rei David que ens narra el primer llibre de les Cròniques, en el seu capítol 13.

L'objecte més preuat, allò que concentrava la religiositat d'Israel i que era testimoni i protocol de l'Aliança amb Yahveh, era l'Arca i el Propiciatori que la cobria. El sagrat objecte

estava una mica obligat a Quiryat Yerin i el rei va decidir tenir-lo al seu tron. El seguici avançava cap a Jerusalem, l'Arca carregada en una carreta de bous, per camins difícils. D'un moment a l'altre, semblava que hagués de caure a terra i Uzzà va posar la mà per impedir-ho. Tocar l'Arca només estava permès als levïtes, i ell no ho era. Havia violat la Llei, Uzzà va morir a l'instant. Atemorits, van deixar el sagrat objecte al mateix lloc del fet, a l'era de Kidon. No es van rebel·lar contra Déu, com sí que ho havien fet quan, homes immadurs i poble en projecte, vagaven pel desert segles abans.

Avui dia, s'acceptaria una cosa així, sense increpar ni renegar de Déu? Crec que no. El relat no m'agrada com altres de l'Antic Testament, fereix la meua sensibilitat. Per a Uzzà, com per a qualsevol altra persona, hi ha una existència eterna, a la qual també nosaltres ens dirigim, i en aquesta existència, il·luminats per Déu mateix, entendrem moltes coses que ara ens costa acceptar. La resurrecció de Jesús passa davant i és una prova que arribarà un dia en què el xerriqueig dels nostres errors tècnics, de les nostres apreciacions precipitades, dels nostres judicis temeraris, no aconseguiran ofegar, la simfonia d'amor i coherència en què ens ha submergit Déu.

retrats bíblics intencionats

Ajuda'ns a salvar una vida!

- Centres d'acolliment de mares amb problemes.
- Ensenyament de planificació familiar natural.
- Grups de joves PRO-VIDA que promouen una cultura de la vida.

TELÈFONS DE LA VIDA
204 71 11 i 417 39 64

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA
BONAPLATA, 42, 1º, TEL. 204 71 11 08034 BARCELONA

Col·labora fent-te soci

SÍ A LA VIDA, DESITJO REBRE EL BUTLLETÍ INFORMATIU PRO-VIDA

NOM

Adreça

Població

Província

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA- Bonaplata, 42, 1º, Tel. 204 71 11 08034 BARCELONA

PASQUA ESCLAT DE VIDA

Feleccitació Pascual

Albada de Pasqua. Les dones van al sepulcre de Crist. Volen complir els ritus funeraris que el Divendres Sant no van poder fer. Qui farà rodar la gran pedra de la sepultura? Arriben freturoses a la tomba del Senyor. És oberta. I els àngels els anuncien que Jesús realment ha ressuscitat. Corren joioses cap als Dotze apòstols. Ells també diuen: «El Senyor ha ressuscitat realment.» Testimonien que Ell mateix se'ls ha presentat vivent. Quina alegria tan gran!

L'alegria de les dones, dels apòstols i dels deixebles és també la nostra. Nosaltres semblantment clamem: «Al·leluia, el Senyor ha ressuscitat!» El dia de Pasqua sentim una gran joia, un gòig que ens impressiona. La fe és com novella i més vigorosa, l'esperança esdevé forta, i la caritat o amor s'enardeix de la mateixa manera que s'abusaren els cors dels dos deixebles d'Emaús la tarda del primer diumenge de la història.

La peanya de la nostra fe és la resurrecció de Jesús. És vivent. Davant del Pare intercedeix per nosaltres. Quina sort tenir un intercessor tan gran! Com val la pena ser cristià! La tristesa ni la falta d'amor no tenen cabuda en el cor humà.

És Pasqua. Ens alegrem. També, amb Jesús, hem mort i hem ressuscitat. Renovem les promeses del nostre baptisme. Del baptisme que ens ha fet morts al pecat i vivents per a Déu. És Pasqua! Anhelem la vida nova en Crist, el mateix ahir, avui i pels segles. Participem d'aquesta vida en els sacraments de l'Església.

Bona Pasqua!

Joan Guiteras i Vilanova

LESCLAT DE L'AMOR I LA LLIBERTAT!

CARAMELLES

*Canteu glòria, glòria,
al Déu de victòria
que ha ressuscitat.*

*De Pasqua florida
l'aurora és eixida,
el Sol ha tornat,
cantem caramelles,
fadrins i donzelles,
que ha ressuscitat.*

*Les herbes floreixen,
de verd es vesteixen
els arbres i el prat,
les roses somriuen
als ocells que els diuen:
ha ressuscitat.*

*Campana que vola,
ja no toca sola
per bosc i poblat,
puig canta amb ella
la flor i l'estrella
que ha ressuscitat.*

*On és mort la dalla?
Jesús en batalla
t'ha avui desarmat.
On és clot ta presa?
Aquell te l'ha presa
que ha ressuscitat.*

*Cantem aquest dia
cançons d'alegria:
la nova ha arribat,
un àngel la duia
dient: Al·leluia!
que ha ressuscitat.*

*Entre clavellines
sortiu, belles nines:
la Pasqua ha arribat.
Preneu una poncella
de nostra cistella
que ha ressuscitat.*

JACINT VERDAGUER

Donen la mà als avis sols i necessitats

■ Amics de la Gent Gran, una organització de voluntaris que s'esforça per millorar la qualitat de vida de la tercera edat

Es calcula que a l'any 2020, el 20% de la població serà major de 65 anys. Cada vegada caldrà invertir més en recursos per a la tercera edat, i un dels que té més futur és l'ajuda domiciliària, l'atenció a la gent gran que viu sola a la seva llar. Amics de la Gent Gran és una organització no governamental, on col·laboren més de 500 voluntaris, que dedica el seu temps i esforç perquè els avis se sentin estimats i acompanyats.

Amics de la Gent Gran és una entitat laica i apolítica que va néixer a Barcelona l'any 1987. Atén gairebé 300 avis al seu domicili, persones que viuen soles, discapacitades físicament i psíquicament, i amb pocs recursos. No són una institució que treballi la part social o sanitària, sinó que bàsicament tenen cura de la part afectiva, fer una estona de companyia a l'avi perquè no se senti tan sol. «La nostra filosofia és 'Les flors abans que el pa', qualsevol persona gran mereix ser tractada amb respecte i dignitat per la seva vida i per la seva experiència. No n'hi ha prou que l'avi visqui només de pa, per això nosaltres volem oferir-li la flor que és l'alegria de viure i i la qualitat de vida que es mereix tota persona», explica Enric Vilà, sotsdirector de l'entitat que des que va acabar els estudis d'empresarials ha treballat en diverses ONG. Amics de la Gent Gran està associada a la Federació Internacional des Petits Frères des Pauvres, una prestigiosa entitat que vetlla pels interessos dels avis, que va néixer a França després de la Segona Guerra Mundial i s'ha estès per diversos països americans i europeus.

Ajuda a domicili

Més de 500 voluntaris atenen uns 300 avis en diversos programes, activitats i serveis. El més important és el seguiment a domicili que consisteix en visites regulars a les persones grans i que vol ser una alternativa més a un

ingrés a una residència perquè molts avis prefereixen viure a casa seva. El programa «Fem Via», en canvi, vol donar resposta a les necessitats puntuals que poden tenir els ancians, com anar a buscar medicaments, acompanyar-los a la consulta del metge, etc.

Entre el voluntari i l'avi s'estableix una relació d'amistat.

El servei implica un compromís seriós per part del voluntari, ja que «els avis no es poden crear falses expectatives. Es demana un acompanyament fins a la mort, i la veritat és que ens hem trobat amb gent molt

solidària que dóna part del seu temps, sense esperar res a canvi», diu Enric Vilà. Les més compromeses són les dones, un 80% dels voluntaris, encara que cada vegada s'incorporen més homes a l'entitat. Els voluntaris responen a un triple perfil: l'estudiant que ha acabat la carrera i mentre busca feina té unes hores disponibles; mestresses de casa que s'ho combinen amb les tasques familiars, i gent jubilada que es troba bé i vol dedicar-se als més grans. Val a dir que entre els voluntaris hi ha unes vint persones que són coor-

dinatores permanents, o sigui que elles mateixes fan tota la tasca de supervisió i control de les activitats.

Altres programes que promou Amics de la Gent Gran són unes trobades cada 15 dies a la seu de l'entitat d'un petit grup d'avis i voluntaris que al voltant d'un berenar es relacionen entre ells. També promouen estades terapèutiques d'estiu perquè la gent gran pugui sortir uns dies de vacances. Van a dues llars adaptades a Sant

Andreu de Llavaneres i als Hostalets de Balenyà, i allà conviuen les dues generacions gaudint del contacte amb la natura. Però no tan sols visiten els avis a domicili, també tenen un programa d'animació a residències que ofereix al voluntari la possibilitat d'anar en grup a un centre geriàtric un dia a la setmana. De moment han fet una experiència d'acompanyament amb ancians a la unitat de cures pal·liatives del centre geriàtric municipal. Segons Enric Vilà, «és una experiència molt difícil per a un voluntari, que ha de tenir un gran equilibri i una bona formació per estar al costat d'una persona que ha perdut la seva lucidesa i veu la mort a prop». Amics de la Gent Gran promou diversos cursos de formació específics per als voluntaris sobre com tractar la gent gran: moure una cadira de rodes, ajudar-los a desplaçar-se, etc. També hi ha cursos d'iniciació al voluntariat que fan en conveni amb l'IncaVol.

Altres activitats que realitzen són una festa de primavera i la de Nadal a l'estació del Nord de Barcelona, on participen més de 400 avis i voluntaris. «Són celebracions molt entranyables, com un berenar a l'aire lliure per rebre amb alegria l'arribada del bon temps, o un gran dinar de Nadal on donem un lot a cada avi», comenta Enric Vilà. Molts projectes es duen a terme gràcies a l'ajut de particulars i entitats públiques, i es fan amb il·lusió i esperança perquè els avis passin tan bé com puguin els últims anys de la seva vida.

Glòria Carrizosa

AMICS DE LA GENT GRAN
C/ GRASSOT, 3, 1A
08025 BARCELONA
TEL. 207 67 73

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social

incaVol
Institut Català del Voluntariat
Pl. Pau Vila, núm. 1
08003 Barcelona

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

La «Carta de la Pau», un document que va més enllà de la utopia

BARCELONA.— De la mà de Núria Gispert, advocada vinculada a qüestions socials en la tradició cristiana, i de Joan Miquel González Feria, representant de la Universitat Albertiana, l'organització no governamental Juristes sense Fronteres va presentar la *Carta de la Pau*. És un document que va idear Alfred Rubio, metge i sacerdot, a finals dels

anys vuitanta i que actualment ha rebut el suport de la Unesco. A Catalunya, la *Carta de la Pau* va ser signada solemnement el 22 d'abril de 1995 i, amb el temps, altres ciutats de 80 països d'arreu del món s'han adherit als principis d'aquest text que promou l'entesa entre els homes i el respecte per l'entorn.

L'ONG Juristes sense Fronteres, nascuda fa uns dos anys de la iniciativa de diversos lletrats que van creure en la necessitat d'actuar amb solidaritat en el marc de la llei, va presentar la *Carta de la Pau* al Col·legi Oficial d'Advocats. És un document promogut per la Universitat Albertiana i l'Àmbit d'Investigació i Difusió Maria Corral, que ja ha estat subscrit per nombroses personalitats i ha rebut el suport d'amplis sectors de la societat.

En la presentació, Núria Gispert va destacar el component revolucionari del text quan va dir que, a pesar de la utopia d'un document com la *Carta de la Pau*, que no és vinculant a efectes legals, es poden «canviar moltes coses i ajudar milers de persones». Per a Gispert, la pau és un «estat d'equilibri i harmonia que permet la realització plena de la persona», si bé abans és necessari que l'individu accepti la vida quotidiana i acabi amb els ressentiments envers els altres. Segons l'advocada, només d'aquesta manera es pot

D'esquerra a dreta, Joan Miquel González, Núria Gispert i Ildefons Valls.

«procedir a exercir la llibertat de forma responsable». De tota manera, va fer una reflexió pessimista sobre la situació en què es troba la pau, ja que en la seva opinió, mentre «les condicions econòmiques siguin cada vegada més desequilibrades, amb més gent afectada i més barris marginals, la pau no es

podrà construir». Per aquest motiu, Gispert considera «indispensables» la formació i l'Estat social de dret, perquè són la garantia d'una pau que permetrà «conviu i acabar amb la intolerància i la insubmissió».

Joan Miquel González Feria, com a representant de la Universitat Alberti-

ana, va fer un repàs al contingut de la *Carta de la Pau* i va recordar que, pel fet que es tracta d'un document sense ideologia i només basat en evidències, «està obert a tothom que vulgui superar els obstacles que impedeixen la realització de la pau». En aquest sentit, González va assenyalar que els *obusman* de Canàries i l'Argentina han demanat fer ús d'aquesta carta perquè «els dona arguments d'evidència en la seva tasca». Abans d'acabar, González Feria va destacar que la carta «ajuda a vertebrar l'opinió de la gent que separatament no té pes» i que, en general, és una crida a «arreglar les conseqüències negatives presents dels mals anteriors» per reconciliar-se amb la història com a primer pas cap a la pau.

ana, va fer un repàs al contingut de la *Carta de la Pau* i va recordar que, pel fet que es tracta d'un document sense ideologia i només basat en evidències, «està obert a tothom que vulgui superar els obstacles que impedeixen la realització de la pau». En aquest sentit, González va assenyalar que els *obusman* de Canàries i l'Argentina han demanat fer ús d'aquesta carta perquè «els dona arguments d'evidència en la seva tasca». Abans d'acabar, González Feria va destacar que la carta «ajuda a vertebrar l'opinió de la gent que separatament no té pes» i que, en general, és una crida a «arreglar les conseqüències negatives presents dels mals anteriors» per reconciliar-se amb la història com a primer pas cap a la pau.

Raquel Planas i Silva

40 anys d'esplais cristians

La Generalitat i l'Arquebisbat de Barcelona reconeixen la tasca pedagògica d'aquestes entitats

El Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya admet que el treball que es du a terme des dels esplais no es pot fer des de l'Administració. Davant d'una societat plena de canvis, inseguretats i precarietat laboral, calen institucions com el Moviment de Centres d'Esplai Cristians de la Fundació Pere Tarrés que lluitin per la formació dels valors i de l'esperit. Els infants d'avui són el nostre futur.

«L'esplai està format per gent civil que creu en una idea i la practica amb les seves vides. L'esplai és una vivència de valors i de formació. És l'educació.» Quines paraules millors que les del conseller de Benestar Social, Antoni Comas, per contextualitzar la presentació oficial del 40è aniversari del Moviment de Centres d'Esplai Cristians (MCEC) de la Fundació Pere Tarrés. L'acte va tenir lloc el 27 de febrer passat a la sala d'actes dels Jesuïtes del carrer Casp de Barcelona. En entrar al teatre, la gent podia llegir un rètol, a mesura que pujava les escales:

«L'esplai viu i avança!» I és que ja són 40 anys de cançons, jocs, excursions, rutes, teatre, plàstica, reflexió, etc. Mitjans educatius per fer viure l'esplai.

Des que el 1957 es va fundar el Secretariat de Colònies dins de Càritas Diocesana de Barcelona, l'educació en el temps lliure ha evolucionat ràpidament. El 1965 el Secretariat de Colònies es va convertir en el Servei de Colònies de Vacances (SCV) i també va assumir les tasques de l'Escola de Monitors. Vint anys més tard es crea la Fundació Pere Tarrés per impulsar la tasca del Servei de Colònies de

Vacances i de l'Escola de l'Esplai. La federació de centres que actuava dins del Servei de Colònies va esdevenir el Moviment de Centres d'Esplai Cristians. El MCEC havia consolidat el seu procés d'institucionalització.

Filosofia de vida

A hores d'ara podem afirmar que aquesta entitat, en possessió de la Creu de Sant Jordi, el 1990, és una de les associacions infantils i juvenils més importants a la diòcesi de Barcelona. El MCEC té 191 centres federats, 3.000 monitors i monitores i gairebé 20.000 infants. Qualitat pedagògica, filosofia de vida, evangelització i servei a la societat són qualificatius inherents als esplais del MCEC. «L'esplai és un procés intencional i sistemàtic d'educació global de la persona», va sentenciar el

president del MCEC, Pere Joan Giralt.

Tant l'Administració catalana com l'Església van reconèixer la gran tasca educativa realitzada des dels centres d'esplai cristians. Aquest reconeixement va anar acompanyat d'una preocupació per la manca de valors entre el jovent. En aquest sentit, Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona, va encoratjar els centres del MCEC a continuar treballant per una societat més justa. «De què ens val fer activitats als barris i als centres cívics si no serveixen per millorar les persones?», va afirmar Antoni Comas. Amb la cançó *L'esplai viu i avança!* va concloure l'acte commemoratiu del MCEC. Quaranta anys de treball en l'educació del lleure que ara cal continuar vetllant perquè no es perdi la il·lusió ni els valors dels nostres infants, recordem-ho, el futur de Catalunya.

Jordi Vila

cultura

La Passió d'Esparreguera, una tradició del passat que mira l'esdevenidor

■ Presentació de la temporada al Macba

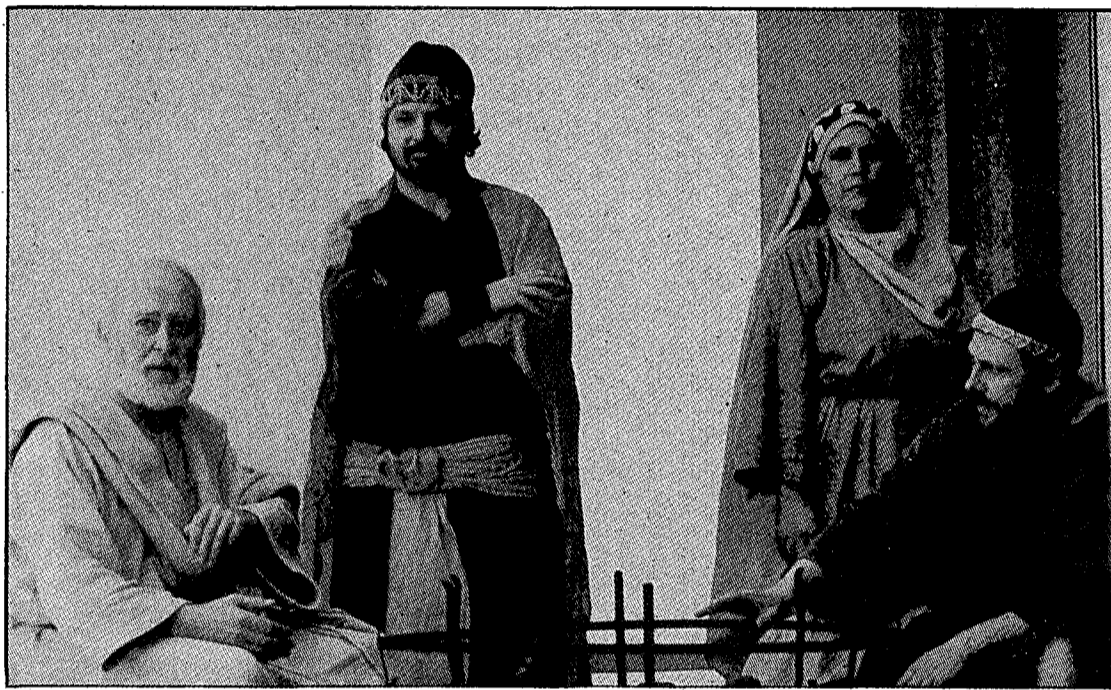
BARCELONA.— El dilluns 11 de març es va fer al Museu d'Art Contemporani de Barcelona (Macba) la presentació de la temporada 1997 de La Passió d'Esparreguera, que es representarà cada diumenge fins al primer de maig. Un dels objectius: captar nous espectadors i mantenir el públic assidu. La modernitat d'un marc com el Macba contrastava amb una tradició tan arrelada com La Passió. Tradició i modernitat fusionats en un mateix espectacle.

L'Esparreguera mil·lenària pot fer gala de posseir una tradició teatral de les característiques de La Passió. Es tracta d'un espectacle de grans dimensions que any rere any visiten espectadors d'arreu; el teatre de La Passió té una capacitat per a 1.800 persones.

Jesucrist, al Macba

La presentació de la temporada al Macba va ser un esdeveniment ple de contrastos que enllaçava un llegat cultural del passat amb una obra arquitectònica que assenyala que el segle XXI és a prop. D'una banda, la contemporaneïtat del museu contrastava amb els orígens d'una tradició tan ancestral com La Passió; i de l'altra, la blancor de l'edifici era un contrapunt perfecte als colors dels petits quadres escènics que s'hi podien veure per tots els racons. Una *performance* amb una innegable força dramàtica, ja que no es veuen cada dia escenes que simbolitzen el poder de Roma, Llätzer, la Pietat, Caifàs o la flagel·lació, entre d'altres, instal·lades en el museu més modern del barri més vell de la Ciutat Comtal.

Un dels quadres escènics que es van poder veure al Macba.

En la roda de premsa, Pere Vendrell, president del Patronat de La Passió d'Esparreguera, va parlar de les millores tècniques i dramàtiques que cada any s'incorporen a l'espectacle. Aquest any s'ha remodelat la platea, s'ha instal·lat un pont de llums i s'ha enfosquit el sostre, elements que contribueixen a millorar la qualitat de l'espectacle i la comoditat dels espectadors. Vendrell també va dir que un 1% de les recaptacions de la temporada es destinaran a Inter món.

Per la seva banda, Joan Castells, director teatral i professor de l'Institut del Teatre, va parlar de les característiques d'un muntatge de llarga durada com

La Passió, que comença al matí i s'acaba a mitja tarda. Aquesta peculiaritat li dona un caràcter lúdic, tant per al públic assistent com per als actors, ja que entre bastidors hi ha una colla d'actors i actrius que inverteixen, de manera altruïsta, el seu temps dalt de l'escenari. I és que darrere de l'espectacle que es veu, n'hi ha tot un altre: és la plaça pública on tots són un, és l'àgora on es comparteixen èxits i fracassos.

Magne espectacle teatral

El gènere passionístic, que va fixar Fra Antón de Sant Jeroni a finals del segle XVII, és una evolució dels *misteris* medievals. Els misteris són una breu i simple representació dramàtica de tema religiós, com ara passatges de la vida de Crist, de la Mare de Déu o escenes hagiogràfiques. Les primeres mostres d'aquest gènere es remunten al segle X,

al nord d'Occitània. No va ser fins al segle XII que es van vehicular en llengua vulgar, totes les representacions anteriors eren en llatí. Els misteris van evolucionar: es millora l'escenografia, deixen de representar-se a l'interior de les esglésies per passar a les places, els actors seran clergues i laics, etc. Així arribem fins a la tardor de l'edat mitjana (segles XIV-XV), amb uns misteris convertits en veritables espectacles plurals.

El document més antic que testimonia l'existència de La Passió és una carta, datada de l'any 1611; d'uns veïns de Sant Llorenç d'Hortons a uns parents d'Esparreguera en què diuen que aniran a veure les representacions.

Des del 1944 fins al moment de la seva mort, Ramon Torruella va ser l'encarregat de donar força i modernitat als versos. El 1960 s'estrena el text actual. És l'any 1976 quan s'estrenen les peces de música que Josep Borràs va compondre especialment per a La Passió. Borràs va crear una música dual, a les melodies religioses hi va incorporar elements orientals. Una trentena de músics de l'orquestra de La Passió tenen cura de la part musical, i un centenar de veus, de la part coral.

Prop de 500 actors i actrius fills d'Esparreguera donen vida a personatges individuals carregats de dramatisme i a personatges col·lectius imprescindibles en qualsevol espectacle de dimensions èpiques. Text, música, interpretació, escenografia i il·luminació formen part d'un magne espectacle teatral que dona a conèixer un argument patrimoni de la humanitat.

La Passió d'Esparreguera és l'epopeia d'un poble de l'antigor, però també és l'epopeia d'un poble d'avui: Esparreguera.

Meritxell Cucurella Jorba

LLIBRES RECOMANATS PER A UNA MÉS INTENSA PARTICIPACIÓ LITÚRGICA A LA SETMANA SANTA

CELEBRAR LA SEMANA SANTA EN LAS PEQUEÑAS COMUNIDADES
PEDRO FARNÉS

CELEBRACIÓN DEL OFICIO DE TINIEBLAS DEL TRIDUO PASCUAL
PEDRO FARNÉS - DOMINGO COLS

LA HERMOSA VIGILIA DE PASCUA COMO PREPARAR Y VIVIR LA CELEBRACIÓN PRINCIPAL DEL AÑO
RUFINO GRÁNDEZ

DE VENDA A LES LLIBRERIES

EDITORIAL REGINA, S.A.

Mallorca, 87-89 Tel. 322 17 11 Fax 322 53 69 - 08029 Barcelona

El sacerdot tetraplègic Luis de Moya narra la seva experiència vital

■ Amb «Sobre la marcha» vol ajudar altres malalts i els seus familiars

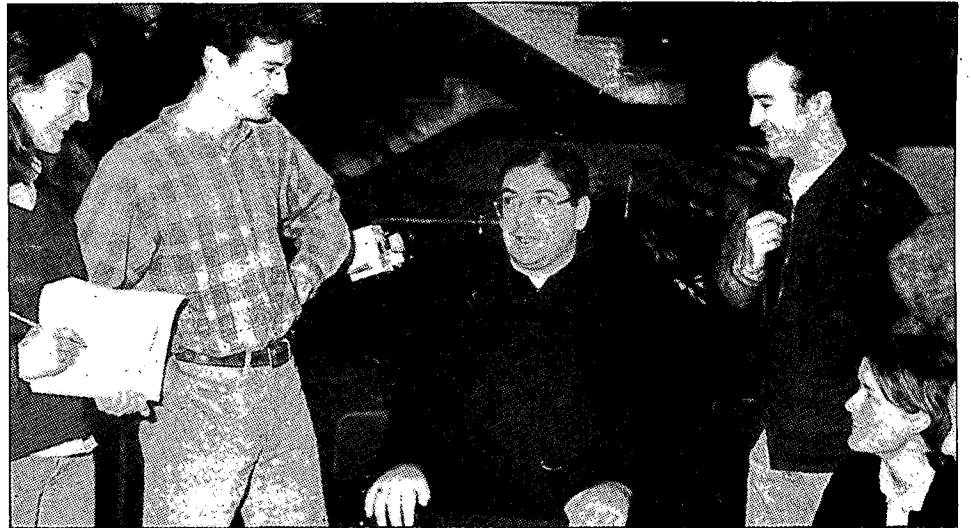
BARCELONA.— Luis de Moya, metge, capellà i actualment professor d'ètica a l'escola d'arquitectura de la Universitat de Navarra, va presentar el 12 de març passat el llibre *Sobre la marcha*. De forma clara i senzilla, l'autor narra la seva experiència vital des del dia de 1991 que va quedar tetraplègic per culpa d'un accident de cotxe. «Per resumir el meu problema —explica De Moya al llibre—, diria que sóc un multimilionari que només ha perdut mil pessetes», perquè diu que el que és realment important, la fe en Déu i l'amor a la vida, ho continua conservant.

Luis de Moya va dir que el llibre *Sobre la marcha* ha estat una forma més de manifestar el testimoni de la seva experiència i d'intentar ajudar i donar exemple a d'altres malalts i familiars que passen per situacions similars a la seva. A banda de parlar i de mantenir correspondència amb diverses persones, De Moya també fa xerrades de formació espiritual i classes de teologia.

Durant la presentació del llibre, que va tenir lloc al Centre Internacional de Premsa de Barcelona, De Moya va reconèixer que «veure la vida amb trans-

cedència» ajuda a superar un problema com el seu. Però que «qui no està en la situació de creure en Déu, té la possibilitat de conèixer l'amor». I va sentenciar que «estimar és patir, i es mesura en categoria de sofriments».

Luis de Moya, de 43 anys i sacerdot de la prelatura de l'Opus Dei, va dir que en els fets essencials la seva vida no havia canviat. «Era el mateix sacerdot que el que va ser ordenat el 1981.» I en el llibre encara especifica més: «Sempre he tingut bastant clar que el merament físic o corporal no té per què dur la veu

Luis de Moya amb alumnes de l'escola d'arquitectura de la Universitat de Navarra, de la qual és capellà.

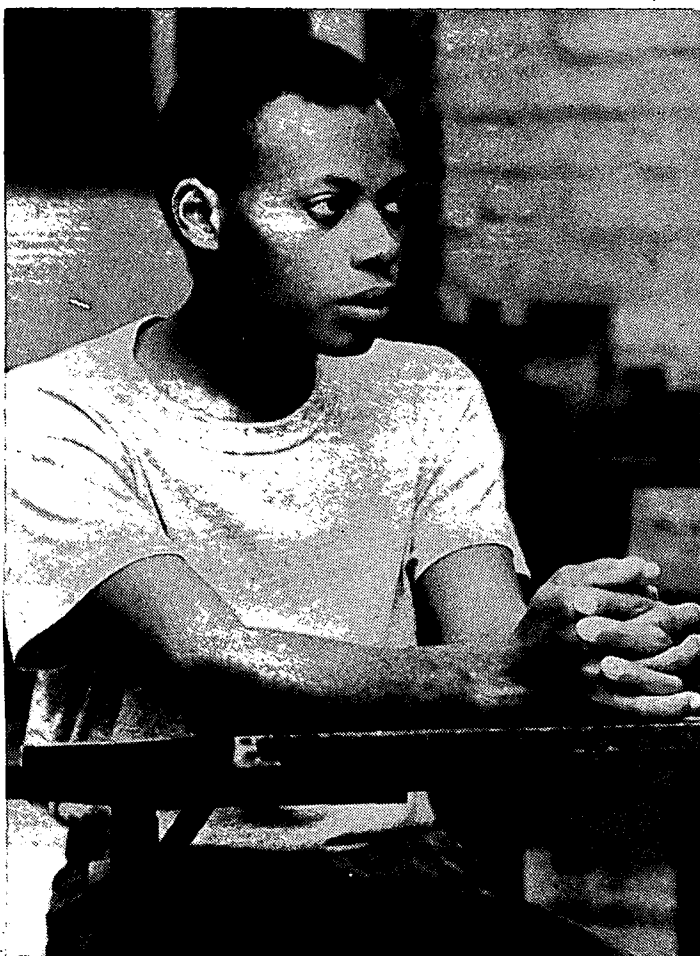
cantant en la vida d'una persona.»

També van participar en l'acte l'editor del llibre, José A. Martínez, i el president de l'associació de Metges Cristians, Josep M. Simón. D'una banda, l'editor va definir *Sobre la marcha* com «un mirall en què De Moya reflecteix tant la seva vida interior com l'exterior». També va dir que «Déu va fer que De Moya fos la veu de l'Església

que digués que, malgrat tot, sempre val la pena viure». D'altra banda, Josep M. Simón va dir que el llibre era un «exemple de com l'home es pot sobreposar a situacions difícils». I va dir que es podia resumir en la següent lliçó: «La vida és dura, però val la pena viure-la amb optimisme.»

Carme Munté Margalef

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA ALS PAÏSOS DE MISSIÓ

AJUDEM ELS SEMINARISTES NADIUS i DIGUEM BEN ALT QUE...

...la llavor ha arrelat i el Clergat Nadiu és el fruit d'unes Terres que necessiten l'ajut de l'Església.

...els missioners passen el testimoni a mans de Bisbes i Sacerdots Nadius.

...el Clergat Nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.

...89.000 seminaristes joves es preparen per servir els seus pobles ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFICIES. També ajudem els noviciats femenins i masculins de Missions.

Enguany aquests Cinc Seminaris majors depenen especialment de la nostra col·laboració per garantir el futur de l'Església en aquests països.

Seminari Sant Josep	Ikot.Ekpené (Nigèria)	580 alumnes
Seminari Interdiocesà	Taegu (Corea del Sud)	268 alumnes
Seminari Sant Pau	Tabora (Tanzània)	215 alumnes
Seminari Sant Antoni	Sao Luis do Maranhao (Brasil)	73 alumnes
Seminari Sant Francesc de Sales	Huaraz (Perú)	64 alumnes

Constatem que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor de les Esglésies joves de Missions

- UNA BECA de 300.000 ptes. facilita 6 anys d'estudi
- MITJA BECA de 150.000 ptes. facilita 3 anys d'estudi
- UN CURS SENCER per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS adreceu-vos a les Delegacions Diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 BARCELONA
C/ Bisbe, 5
Tel. (93) 270 10 14

43003 TARRAGONA
Pla de Palau, 2
Tel. (977) 23 34 12

25002 LLEIDA
Plaça de Sant Josep
Tel. (973) 26 76 39

17004 GIRONA
C/ Albareda, 15
Tel. (972) 20 32 97

25700 SEU D'URGELL
Bisbat
Tel. (973) 35 00 54

25280 SOLSONA
Bisbat
Tel. (973) 48 06 19

43500 TORTOSA
C/ Cruera, 5
Tel. (977) 44 07 00

08500 VIC
C/ Santa Maria, 1
Tel. (93) 883 26 55

El Jubileu de l'any 2000, un esdeveniment de renovació espiritual

El Centre de Pastoral Litúrgica i la Delegació Diocesana de Pastoral Sacramental i Litúrgia de Barcelona han confeccionat, dins de la col·lecció *Dossiers Jubileu 2000*, un llibre força interessant que porta per títol *Trobar Crist en la litúrgia. Suggestiments per a la litúrgia i la pregària (Guia per al 1997. Preparació al Jubileu)*. El sacerdot F. Xavier Aróztegui ens fa la ressenya d'aquesta obra que pretén ajudar a «fer ben viva, entre nosaltres, la pregària que cal que ens acompanyi en el nostre caminar eclesial d'aquest any, tot preparant-nos comunitàriament i personalment per a la celebració del Jubileu de l'any 2000».

Aquest dossier inicia una nova col·lecció publicada conjuntament per les dues entitats abans esmentades, previ acord de la Delegació amb la Comissió Diocesana per al Jubileu. Seguiran els dels propers anys, fins a completar l'itinerari assenyalat pel Sant Pare en la *Tertio millennio adveniente*.

El seu contingut és, en primer lloc, l'*Oració del papa Joan Pau II pel primer any de preparació al Gran Jubileu 2000*. Segueix el document *Trobar Jesucrist en la litúrgia*, signat per Mons. Geraldo M. Agnelo, com a president de la Comissió Litúrgica del Comitè del Gran Jubileu de l'any 2000, amb data del primer diumenge d'Advent. Mostra com el mateix curs de l'any litúrgic és una escola per aprofundir en el coneixement del misteri de Crist.

Véuen després els *Suggestiments per a la litúrgia i la pregària*. És el treball ofert per la Comissió Litúrgica del Comitè Central del Gran Jubileu de l'any 2000. Va ser editat en italià a la revista *Notitiae*, de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments. Es divideix en set apartats que volem presentar breument.

Set suggeriments

I. 1997. *Caminar en novetat de vida amb Crist*. És un breu comentari, d'unes

sis a deu línies, a les lectures de cada diumenge o festa. Mostra els punts que es poden accentuar tenint en compte la centralitat de Jesucrist.

II. *Formularis de Misses per al primer any preparatori*. Són tres misses que només en poden dir aquells dies feiners (fèries) en què el calendari litúrgic permet missa votiva o per motius diversos. No són de nova composició, sinó que s'han elaborat ajuntant elements de diferents misses del missal actual, tal com indica la nota sobre les seves fonts. És un dels mèrits del dossier oferir el textos en català de manera unitària perquè seria molt feixuc haver d'anar buscant diversos punts del missal. Pensem que per mantenir l'equilibri amb el conjunt de l'any litúrgic n'hi haurà prou amb dir-ne una cada setmana o cada mes.

III. *Textos per a la pregària universal*. Uns pocs formularis sencers per a determinades solemnitats i l'oració conclusiva del celebrant per als diumenges i altres festivitats. També un formulari llarg, que segueix l'estil de les oracions del Divendres Sant i que està pensat per a actes de pregària durant el temps de Quaresma.

IV. *Propostes de pregària davant del santíssim Sagrament*.

V. *Celebracions de la paraula*. Aquests actes litúrgics permeten una

GUIA PER AL 1997

—preparació al Jubileu—

Trobar Crist en la litúrgia

Suggestiments per a la litúrgia i la pregària

dossiers
jubileu 2000
1

El llibre es proposa recordar les característiques de diversos moments de l'any litúrgic.

explanació de temes relacionats amb el Jubileu d'una manera més àmplia que la missa i la Litúrgia de les Hores.

VI. *Lletanies*. Tres models de lletanies adreçades a Jesucrist, on ressonen abundantment expressions bíbliques. No frueixen d'aprovació per a ús litúrgic, sinó que estan pensades per a reunions de pregària o de devoció popular. En això s'ha tingut en compte el principi formulat pel Vaticà II que la litúrgia no esgota la vida espiritual del cristià i queda un lloc per als exercicis pietosos.

VII. *Pregàries pel Sant Pare i pel propi bisbe*. Són un mitjà d'expressar la comunió amb els nostres pastors en la preparació del Jubileu, que és un fet d'Església universal i d'Església local.

Treball tenaç i acurat

No cal dir que els temes més presents en el conjunt del material són: Jesucrist, l'únic Salvador; la vida de batejats en Crist; la Verge Maria, Mare de Déu, present «de manera com obliqua» en tot aquest temps, segons expressió del Papa. El document més citat és la *Tertio millennio adveniente*, i és normal, però no manquen referències a documents del Vaticà II, de Pau VI i de Joan Pau II.

Cal reconèixer el treball tenaç i acurat del diaca Mn. Josep Urdeix, delegat diocesà de Pastoral sacramental i litúrgia de Barcelona i secretari del Centre de Pastoral Litúrgica, que ens permet de tenir en català aquest material publicat pel Comitè Central, amb seu a Roma. Encara que aquest any ja hàgim passat part de l'any litúrgic ens queda la Setmana Santa, la Pasqua i les llargues setmanes de juny a novembre per incorporar alguns d'aquests suggeriments a la litúrgia i a d'altres actes de pregària.

F. Xavier Aróztegui

XIII Certamen literari Mare de Déu del Lledó

La Reial Confraria de la Mare de Déu del Lledó, en el seu desig constant de promocionar els valors culturals dins del marc de les tradicionals Festes de Maig, en honor de la Mare de Déu, patrona de la ciutat de Castelló, convoca el XIII certamen literari, patrocinat per la Diputació Provincial de Castelló. Hi haurà els següents premis: *Flor Natural*, a la millor composició poètica, de tema i metre lliures, dedicada a la Verge Maria, sota l'advocació de la Mare de Déu del Lledó; *Investigació*, al millor estudi basat en el tema «Maria, model de fe viscuda»; *Gojos*, a la millor composició poètica de gojos dedicats a la Mare de Déu del Lledó; i *Escolar*, corresponents al cicle primer, segon i tercer de primària.

Els treballs hauran de ser originals i inèdits, i podran estar escrits indistintament, en castellà o valencià. S'adreçaran a la basílica del Lledó - 12003 Castelló, indicant en el sobre «Certamen literari». El termini de presentació dels treballs finalitzarà el proper 6 d'abril, a les 24 hores. Per a més informació sobre les bases del concurs literari i, a més a més, del II Concurs Nacional de Fotografia «Lledó'97», adreueu-vos a: Manuel Carceller Safont, Ajuntament de Castelló, plaça Major, s/n - 12001 Castelló, tel./fax 964/ 35 52 08.

C.C.

us ofereix un regal per Quaresma

CONFERÈNCIES QUARESMALES DEL SENYOR CARDENAL

Si voleu aprofundir en el sentit evangèlic de la Quaresma, escolteu les Conferències Quaresmals del senyor cardenal, monsenyor Ricard M. Carles.

Podeu adquirir els cassettes a Ràdio Estel, Av. Diagonal, 460, 3r - Tel. 415 30 06 (tardes).

El llibre de la setmana

Ferran Torrent, massa fàcil

Potser caldrà agrair a Ferran Torrent que hagi escrit aquesta novel·la tan mediocre, perquè puguem intuir què s'amagava darrere del Sant Jordi que se li va atorgar l'any passat. Perquè *Gràcies per la propina* era una novel·la autobiogràfica que, segurament per casualitat, semblava la versió catalana de l'obra de Manuel Vicent *El tranvia de la Malvarrosa*. Mera coincidència, potser, perquè tots dos es movien a l'escenari de la València dels seixanta i les circumstàncies socials eren gairebé les mateixes. Vicent, això no obstant, ens va semblar més autèntic, perquè, en realitat, té bastant més ofici que l'autor de Sedaví. I sempre hi ha raons d'un cert oportunisme quan es fa que vagi a parar un premi com el que va rebre, a les ribes del Guadalquivir...

Deixant al marge, però, consideracions extraliteràries i comparacions, que sempre són odioses, la veritat és

que l'obra de què parlem ens sembla d'una notable mediocritat, sobretot perquè Torrent sembla que li ha volgut donar un matís testimonial, perllongament del seu *Gràcies...*, i però, no hi té res a veure, com no sigui el fet que els

Ferran TORRENT,
La mirada del tafur.
Columna, Barcelona 1997, 198 pàg.

germans Torrent de *La mirada...* tenen els mateixos noms i cognoms.

La història que es narra en aquesta novel·la és confusa. El seu començament vol ser trepidant i té més de guió cinematogràfic per a una pel·lícula mig políciaca i mig costumista, que aviat desemboca en un final, no per esperat menys esperpèntic. La figura del comissari del Río, amb els seus mètodes brutals gratuïts, vol recordar al lector

que el Hollywood dels germans Torrent és l'escenari de persones que viuen les seves vicissituds a les acaballes del règim anterior a la democràcia. La figura de l'anarquista utòpic, que vol matar per venjança, acompanyat per un mercenari francès molt menys ide-

alista i molt més sanguinari, és d'una ingenuïtat absoluta. Els altres personatges, des del polític desenganyat, el falsificador rus i l'esposa del militar alcohòlic, capaç de matar per por, per despit o per amor... formen una galeria de sàinet d'Escalante, però sense cap gràcia.

Segurament, Ferran Torrent és capaç de coses més serioses o més ben aconseguides, escrites amb frescor i menys artifici. *La mirada del tafur* —qui és aquí el tafur?— és una obra que no aporta res a la nostra literatura en català, encara que s'orquestri una simfonia de lloances gratuïtes. I si cal ser exigent davant d'aquestes pàgines és perquè desitgem per a la nostra literatura més qualitat, menys improvisació, més esforç per trobar nous camins que aixequin el llistó de la creativitat literària en una llengua que estimem i que la prestigien, oferint textos de qualitat, en el seu llenguatge, estructurarà, contingut i originalitat.

Cristóbal Sàrrias

VIATGES
BERGA

ASSOCIACIÓ BÍBLICA DE CATALUNYA VIATGES BÍBLICS: MAIG I AGOST 1997

DEL 21 al 30 de MAIG - VISITANT ISRAËL

Dirigit pel P. Anton M. Vilarrubias, claretia.

DEL 3 AL 22 D'AGOST - VISITANT EL CAIRE, SINAI, JORDÀNIA I ISRAËL

Dirigit per Mn. Joan Magí.

DEL 7 AL 28 D'AGOST - "SEGUINT LES PETGES DE PAU"

VISITANT JORDÀNIA, SÍRIA, TURQUIA I GRÈCIA.

Dirigit per Mn. Joan Aragonès.

DEL 10 AL 25 D'AGOST - VISITANT EGIPTE, SINAI I ISRAËL

Dirigit pel P. Anton M. Vilarrubias, claretia.

PER A MÉS INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS:

Associació Bíblica de Catalunya
Pla de Palau, 2
43003 TARRAGONA
Tel. 977-233412 de 10 a 13 h

Viatges dirigits pel P. Anton M. Vilarrubias
Secretaria: Oriol i Núria - Tel. 93-4572509
Pg. Sant Joan, 166, 7-2-
08037 Barcelona

Organització tècnica: Viatges Berga, SA - GC 270
Av. Ramon y Cajal, 25 - 43001 Tarragona
Tel. 977/ 24 43 36 - Fax 977/ 24 17 72 - E-mail: berga@tinet.fut.es

c/Sant Agustí, 4 - 43003 Tarragona
Tel. 977/ 23 93 52 - Fax 977/ 23 89 57 - E-mail: bergaa@tinet.fut.es

Http://www.fut.es/~berga\

La sardana i la dansa

La temporada de trobades

Caldrà dir que la temporada d'aplecs de sardanes és tot l'any. Ja el dia 1 de gener se celebra l'aplec del Ninou, o sigui l'aplec d'any nou, i encara que amb poca freqüència, se'n van celebrant esporàdicament fins al mes de març. Però quan diem temporada ens referim al bloc de celebracions que se celebren fins a finals de setembre, i que es mantenen amb menys intensitat fins a l'octubre. Són els aplecs organitzats col·lectivament per les associacions que s'agrupen segons l'antiga definició de províncies.

El grup de les comarques barcelonines va començar amb l'aplec de Navarcles, el 9 de febrer, i es tancarà el 23 de novembre, a Sant Climent de Llobregat. Haurà celebrat un total de 56 aplecs, repartits de manera desigual, ja que per exemple, el 25 de maig se'n celebraran quatre i el 15 de juny i el 5 de juliol, tres, i en el mes d'octubre només se'n farà un en tot el mes.

El 9 de març van començar els aplecs gironins, a Celrà, que acaben la temporada el 12 d'octubre a Tossa de Mar, amb un total de 32 aplecs. En tota la temporada no presenten cap duplictat de data, però hi ha un bon estol d'aplecs a ermites, dels quals, però, encara no hem rebut la relació.

Una setmana després, el 16 de març, va iniciar-se la temporada a les comarques meridionals, que serien les tarragonines. Celebren un total de 42 aplecs, amb alguna data amb dos o més aplecs, per acabar el 9 de novembre a Salou.

Les comarques lleidatanes són les menys intenses, amb un total de 24 aplecs, entre el 31 de març, que comença la temporada a Preixana, i el 21 de setembre, que acaba a Les, a la Vall d'Aran.

Queda encara fer menció d'una intensa activitat sardanística a la Catalunya Nord, però presenta aspectes molt interessants que bé és mereixen un comentari propi, que deixarem per una altra setmana.

Josep Ventura

Llibres

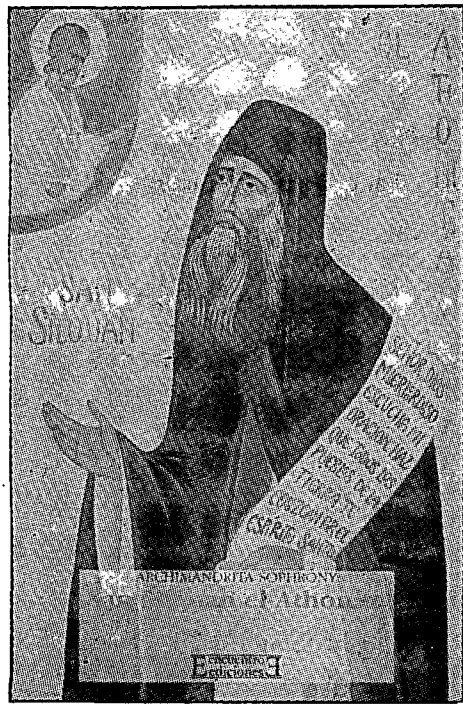
Espiritualitat ortodoxa contemporània

Alguns lectors tindran coneixement de sant Silouà gràcies a un recull de fragments publicats ja fa anys per l'abadia de Montserrat (*Escrits de Silvà del Mont Athos*, 1982). Però ara, la traducció castellana completa d'aquesta obra, que ja és un clàssic de l'espiritualitat contemporània, omple un buit que hom lamentava. Aquest obra apareixia per primera vegada el 1948, en llengua russa, deu anys després de la mort de sant Silouà (1866-1938). El seu autor és el pare Sophrony, que va ser deixeble del *stàrets* Silouà al mont Athos durant vuit anys (1930-1938). Mort el seu mestre, va romandre deu anys més a la Santa Muntanya, fins que va decidir marxar a Europa per donar a conèixer els escrits de Silouà. Anys més tard, el pare Sophrony va fundar el monestir de Saint John the Baptist a Essex (Anglaterra). Allà va viure durant trenta-quatre anys, fins a la seva mort, el 1993, als noranta-set anys, havent consagrat la seva vida a transmetre l'esperit del seu mestre.

Hem ofert aquestes dades perquè formen part del missatge del llibre que presentem. La vida en l'Esperit es transmet per testimoniatge, és a dir, per incandescència. El pare Sophrony, rus com sant Silouà, va tenir el do de tractar personalment amb aquest antic camperol, que era fort i robust com un roure en el seu exterior, però que en el seu interior era senzill com un nen. El pare Sophrony, en canvi, abans d'esdeve-

nir monjo, havia estat un artista i un intel·lectual que havia conegut els abismes del dubte i de la desesperació. De seguida va descobrir que darrere de l'aparent simplicitat del *stàrets*, s'amagava una gran profunditat, que va passar desapercebuda a la majoria dels seus contemporanis.

Perquè no passés el mateix amb els seus escrits, el pare Sophrony els va introduir amb una biografia del seu mestre i una explicació teològica d'alguns aspectes de la seva doctrina (el combat espiritual, la humilitat, la pregària pel món, la pregària pura, etc.). Aquesta primera part del llibre és densa i fins i tot difícil. Contrasta amb l'extrema simplicitat de la segona part del llibre: els escrits de Silouà. En aquest sentit, recomanem

començar per l'epileg, obra del traductor en castellà, Joaquim Maristany, professor de filosofia de la Universitat Autònoma de Barcelona. Ell mostra com són d'actuals les qüestions sobre l'existència humana que el jove Sophrony va posar al seu mestre.

La vida i els escrits de sant Silouà són la detinguda resposta a la pregunta de com assolir la plenitud de l'existència humana. Fidel a la tradició ortodoxa, dirà que per l'adquisició de l'Esperit Sant. Per aquesta comunió, seran possibles els quatre trets que més caracteritzen el missatge de sant Silouà: mantenir l'esperit en l'infern sense desesperar; pregar per tota la humanitat, ja que tots formem part de l'únic Adam; assolir la humilitat que ens farà estimar fins i tot els nostres enemics; i tenir experiència de l'amor de Déu, única font del coneixement de Déu i, per tant, de tota teologia.

El lector que s'endinsi en aquests escrits veurà com anirà quedant captivat per aquesta benaurada senzillesa de sant Silouà.

Xavier Melloni i Ribas, sj

Archimandrita Sophrony,
San Silouan el Athonita.
Ediciones Encuentro, Madrid
1996, 434 pàg.

Enrique Monasterio,
Pensar por libre.
Ediciones Palabra, Madrid
1996, 208 pàg.

Escriure des de la fe

L'autor d'*El Belén que puso Dios*, des del seu propi ofici de narrador, ens presenta aquesta meravellosa obra basada en la seva secció habitual de *Mundo Cristiano*, però elaborada de nou i enriquida amb articles inèdits de cara a la seva publicació.

Amb el seu peculiar estil, fet d'intel·ligència desimbolta, força broma i una ploma àgil i fresca, l'autor analitza, comenta o suggereix en cadascun d'aquests escrits alguns dels temes doctrinals que preocupen, confonen o interessen a moltes persones, i en particular als joves.

Ens trobem davant d'una obra que està adreçada a tots aquells que volen reflexionar, alhora que es diverteixen, sobre temes d'actualitat, amb una mentalitat oberta, sense complexos.

C.C.

Vides de sants i santes

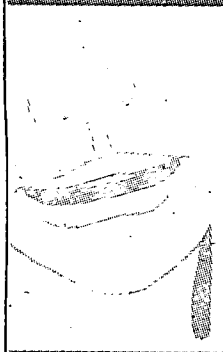
Clara d'Assís,
un camí de pobresa

M. Victòria Triviño

El Centre de Pastoral Litúrgica ha editat dos nous llibrets de la seva col·lecció dedicada a la vida i obra de sants y santes. M. Victòria Triviño és l'autora de *Clara d'Assís, un camí de pobresa*, una de les santes més ben documentades de l'hagiografia medieval, no solament pel nombre de documents sinó també per la seva qualitat i excepcional garantia històrica. «Clara —escriu Triviño— és la dona que va donar rostre femení a l'experiència de Francesc d'Assís. És la dona profètica que, amb la seva llum, obre camins d'autenticitat.»

Per la seva banda, Joaquim Gomis ha escrit *Sant Marc, el primer evangelista*. «Si la vida de Marc —escriu Gomis— va ser com una aventura al servei de la bona notícia de Jesús, de l'evangeli de Jesús, allò que el fa més conegut i mereixedor de l'agraïment de tots els cristians és que va ser el primer a escriure precisament això: l'evangeli de Jesús.» Tot i que els evangelis acostumen a ser ordenats seguint la disposició Mateu, Marc, Lluc i Joan, «de fet, tant en l'antiguitat com actualment hi ha unanimitat a afirmar que el primer que es va escriure va ser el de Marc. Per tant, ell té el mèrit i l'honor de ser l'inventor d'un gènere literari original, inèdit: l'evangèlic», explica l'autor.

C.C.

Sant Marc,
el primer evangelista

Joaquim Gomis

Sants i Santes • 7

M. Victòria Triviño, *Clara d'Assís, un camí de pobresa* -
Joaquim Gomis, *Sant Marc, el primer evangelista*. Centre de Pastoral Litúrgica, Barcelona 1997, 20 pàg.

Música de cinema

Merixell Cucurella Jorba

José María Vitier (L'Havana, 1954)

El virtuós pianista cubà ha compost la música original d'una cinquantena de films, a més de les composicions que s'amaguen al darrere de serials televisius i espectacles de dansa i música, sense descartar els concerts per a orquestra simfònica. Després d'assistir a un concert de Vitier, Sidney Pollack va dir que mentre va durar ja pensava en les imatges que podria filmar per a aquella música tan especial. La seva participació en certàmens internacionals i els premis que ha rebut, l'avalen com a compositor de prestigi. Entre algunes de les pel·lícules on podem escoltar els seus dots musicals, destaquen *Un señor muy viejo con unas alas enormes*, *Mascaró* y *Fresa y chocolate*. Aquesta última ha contribuït a dinamitzar l'activitat artística que gira a l'entorn de la cinematografia cubana: entre altres coses, ha llançat a la fama un actor, Jorge Perugorría, i ha divulgat part de la contística cubana, ja que el guió està basat en el conte *El bosque, el lobo y el hombre*, de Senel Paz. La música de Vitier travessa l'oceà i ens du, lentament, cap a l'entrançable illa de Cuba.

Zbigniew Preisner (Bielsko-Biala, Polònia, 1955)

Tot i que comença com a col·laborador de cançons de cabaret, actualment Preisner és un reconegut compositor de bandes sonores. Al llarg de les dècades dels setanta i vuitanta va compondre gairebé un centenar de peces per a films, documentals i curtsmetratges. La dècada dels noranta la seva tasca de compositor va lligada a la cinematografia de Krystof Kieslowski. El tandem Kieslowski-Preisner el podem assaborir a *El decàlogo*, *La doble vida de Verónica* i *Tres colores - Azul, Blanco y Rojo*. Preisner és autor de les bandes sonores d'altres pel·lícules poloneses com ara *Europa, Europa*, *Olivier, Olivier* i *El jardín secreto*, totes elles d'Agnieszka Holland. També ha treballat amb Louie Malle (*Herida*); qui escriu recorda el drama passional de Jeremy Irons i Juliette Binoche amb una rerefons amarat de la sensibilitat del compositor polonès a qui sobren premis i nominacions. L'última adquisició: un Ós de Plata en la Berlinale 1997 per a la música de *La isla de la calle del pájaro*. Preisner, acompanyat dels seus músics, va fer un concert en un gran local subterrani que va ser un esdeveniment majestuós, com un ritual màgic on el director va redescobrir l'ànima de la seva orquestra i va escoltar la seva música tal com ell se l'havia imaginada, amb tots els matisos i cadències.

Fotograma de la pel·lícula *Azul*, amb música de Preisner.

Secció a càrrec de: Telespectadors Associats de Catalunya (TAC) Balmes, 92, 1r 1a A - 08008 Barcelona Tel. i fax (93) 488 17 57

Pel·lícules recomanades

Dijous 27 de març

TV3 **Operació Crossbow** (Gran Bretanya, 1965)
17.00 *Director:* Michael Anderson. *Intèrprets:* George Peppard, Tom Courtenay, Sophia Loren.
Argument: A principis de la II Guerra Mundial, el servei secret britànic llança els seus homes en paraigudes sobre una base nazi. Els agents es fan passar per científics alemanys per poder transmetre informació a Anglaterra i facilitar la seva destrucció. **

C33 **El son etern** (EUA, 1946)
00.15 *Director:* Howard Hawks. *Intèrprets:* Humphrey Bogart, Lauren Bacall, John Ridgely.
Argument: El general Sternwood encarrega al detectiu Marlowe que busqui un home desaparegut i que posi fi al xantatge del qual són víctimes les seves filles. ****

Pel·lícules infantils recomanades

Dijous 27 de març

TV3 **Astèrix i Cleopatra** (Dargaud Films, 1968) - Dibuixos animats
19.10 *Director:* René Goscinny i Albert Uderzo.
Argument: «El teu poble és decadent; és incapaç de grans empreses». Aquestes paraules les diu Juli Cèsar a Cleopatra, que, enfurismada, decideix demostrar-li de què és capaç. Per això mana que, en un termini de tres mesos, es construeixi a Juli Cèsar un gran palau a Alexandria. **

Divendres 28 de març

TV3 **Astèrix i el cop de Menhir** (París, Berlín, Budapest, 1989) - Dibuixos animats
19.10 *Director:* Philippe Grimond.
Argument: Obèlix va caure quan va néixer dins d'una olla plena de poció màgica i per això ni ell mateix sap quanta força té. Un xarlatà al servei dels romans veu l'ocasió de fer-hi un bon negoci.

Valoració de les pel·lícules: *Aceptable **Bona ***Molt bona ****Obra mestra
Per a una valoració diària de les pel·lícules podeu trucar al telèfon del cinema del TAC 488 17 37.

TELE ZAPPING

TV1

Dissabte

07.45 *Babylon 5*
08.30 *Sábado fiesta*
Inclou: Los trotamúsicos
Los inmortales
10.00 *Club Disney*
Inclou: Pato Aventuras
Chip y Chop

Diumenge

07.30 *Babylon 5*
08.15 *Domingo fiesta*
Inclou: Los trotamúsicos
Yogi y la búsqueda del tesoro
Las mágicas aventuras de
Quasimodo

La 2

De dilluns a divendres

12.30 *Barri Sèsam*
13.00 *Con mucha marcha*
Inclou: La llamada de los gnomos
El príncipe valiente
17.45 *Para nosotros*

Antena 3

De dilluns a divendres

07.30 *Club Megatrix*
Inclou: Capitán N

Programació infantil

Dissabte i diumenge

07.35 *Club Megatrix*
Inclou: Los tres cerditos
Los cuatro fantásticos
Mortadelo y Filemón

Tele 5

De dilluns a divendres

07.50 *El hada de las flores*
08.15 *Super Mario Bros*
09.25 *El misterio de la piedra azul*

Dissabte i diumenge

07.00 *Dibujos animados*
Inclou: Brujilda y sus amigos
Super ratón
Cazafantasmas

TV3

Dissabte i diumenge

08.00 *Club Super 3*
Inclou: Les tres bessones
Foofur
Els Picapedra

C33

De dilluns a divendres

07.30 *Club Super 3*
Inclou: Doraemon
Històries d'un rei
17.30 *Club Super 3*
Inclou: En Horry, el monstret
Garfield i els seus amics

Crònica televisiva

Solidaritat intergeneracional

Miquel Àngel Codina

Des de fa uns quants mesos funciona al districte de l'Eixample de Barcelona una magnífica experiència que té com a protagonistes, d'una banda, a gent gran que viu sola i, de l'altra, a estudiants amb poc poder adquisitiu. En aquest barri barceloní el 25% dels seus habitants té més de 65 anys, una mitjana d'ancians molt superior a la resta de la ciutat, amb el 18%. Aquestes persones jubilades són encara actives però el seu principal problema és sovint

la falta de companyia. Al mateix temps, Barcelona té molts joves estudiants universitaris, procedents molts d'ells de diferents comarques catalanes, que tenen dificultats per trobar un pis cèntric a bon preu. Unir totes dues necessitats és el que ha fet un projecte patrocinat per l'Ajuntament i la Caixa de Catalunya, amb la col·laboració de les universitats de Barcelona, Pompeu Fabra i Ramon Llull. El programa *Giravolt* va emetre recentment un reportat-

ge sobre aquesta generosa iniciativa, sota el títol *Estudiants i gent gran: intercanvi solidari*.

Gràcies a aquest projecte solidari i d'ajuda mútua, els joves tenen un pis on viure i els avis, companyia. Un altre dels seus objectius és fomentar la convivència entre generacions. El resultat d'aquesta experiència pilot ha estat un èxit. Aquest és el cas de Mònica Corbacho, de 22 anys, estudiant de Dret a la Universitat Pompeu Fabra, que des de fa cinc mesos conviu amb Dolors Pascual, una àvia de 80 anys. «A mesura que passa el temps —va comentar la Mònica—, la nostra relació millora. Hi ha més confiança, més tracte i, per tant, tot rutlla molt millor.» Mònica té la família a Granollers. Abans anava i tornava cada dia de Barcelona però quan li van partir l'horari de classes, s'havia de passar tot el dia a la ciutat.

«Quan em vaig assabentar —va recordar la jove estudiant— d'aquest pla, vaig pensar que era una idea genial. Et fan un favor i tu el tornes.» I va afegir força satisfeta: «Conviure amb una persona gran era una cosa que m'interessava molt. Jo volia una iaia i ara ja tinc la Dolors.»

Els estudiants reben una beca de 100.000 pessetes per curs. Els ancians també reben un ajut de 10.000 pessetes mensuals, en concepte de despeses per la presència del jovent. Quan els estudiants aconseguen viure amb un avi o una àvia, signen un contracte on s'especifica una llista de deu serveis que hauran de fer-li i que es pacta en cada cas, segons les necessitats. Dolors Pascual va dir que «jo no demanava una noia bonica, sinó maca interiorment: amb bons sentiments i educada». Sortosament, ja l'ha trobada.

Veus d'Església

TELEVISIÓ

La 2

- Dijous (dia 27)**
- 18.00 *Triduum Sacro*
 - 18.05 *Sants Oficis*: Missa del Sant Sopar del Senyor. Des de la catedral de l'Almudena de Madrid presidida per l'arquebisbe de Madrid, monsenyor Antonio Rouco Varela.
 - 19.30 *Processó de la Santa Vera Cruz*: des de Zamora. La Setmana Santa de Zamora gaudeix d'un reconegut prestigi per la qualitat artística dels seus passos, pel marc esplèndid de la ciutat i per la devoció de la seva gent i de les confraries. Aquesta processó té el seu origen al segle XIV.
- Divendres (dia 28)**
- 10.00 *Cant Gregorià*: documental sobre el cant gregorià fet en llocs històrics: basílica de San Isidoro, monasterio de San Juan de los Reyes de Toledo. Amb la interpretació del Coro de Canto Gregoriano.
 - 11.00 *Processó de Jesús Nazareno*: des de Zamora. La processó de Jesús el Natzarè data del 1615. Comença a la matinada i dura fins que es fa de dia; es tracta d'un espectacle singular.
 - 18.00 *Triduum Sacro*
 - 18.05 *Sants Oficis*: celebració de la Passió del Senyor. Des de la catedral de l'Almudena de Madrid i presidida per l'arquebisbe de Madrid monsenyor Antonio Rouco Varela.
 - 21.10 *Via Crucis*: des del Coliseu de Roma, tradicional Via Crucis oficiat pel papa Joan Pau II.
- Dissabte (dia 29)**
- 23.55 *Triduum Sacro*
 - 24.00 *Vigília Pasqual*: des de la catedral de l'Almudena de Madrid i presidida per l'arquebisbe de Madrid monsenyor Antonio Rouco Varela.
- Diumenge (dia 30)**
- 08.00 *Concert Premi Nobel de la Pau*
 - 08.45 *Tiempo de creer*
 - 09.30 *Pueblo de Dios*
 - 10.00 *Últimas preguntas*
 - 10.25 *Testimonio*
 - 10.30 *La Missa*: retransmissió des de la basílica de Sant Pere de Roma, oficiada pel papa Joan Pau II i Benedicció Papal.
 - 23.55 *Triduum Sacro*
 - 24.00 *Vigília Pasqual*
- Dilluns (dia 31)**
- 17.10 *Pueblo de Dios*

C 33

- Ds. 29/3** 09.00 *Signes dels Temps*: estarà dedicat a «Diàleg amb Joan Alemany», Creu de Sant Jordi el 1994, un capellà que ha ajudat a fer Església des de Catalunya, oberta a la universalitat i amb projecció ecumènica. Els disminuïts, també són fills de Déu. Un diàleg amb Conxita Martínez de Miroso sobre la formació cristiana als disminuïts i un reportatge dels alumnes de l'Escola Superior de Cinema i Audiovisuals de Catalunya. En el programa també oferirem el noticiari, agenda i el comentari de l'evangeli per Mn. Josep M. Ballarín. (Dirigit per Ramon Safont-Tria i presentat per Teresa Pou.)
- Ds. 05/4** 09.00 *Signes dels Temps*: proposa «Quins són els límits a la investigació?» un cara a cara entre Josep Egozcue, catedràtic de biologia cel·lular de la UAB i Jordi Manuel Escudé js., professor de la Facultat de Teologia de Catalunya. Un diàleg obert per parlar de la clonació, dels límits a la investigació i del consens ètic mundial. En el programa també oferirem espais de música, comentari cinematogràfic, actualitat, agenda i el comentari de l'evangeli per Mn. Josep M. Ballarín. (Dirigit per Ramon Safont-Tria i presentat per Teresa Pou.)
- Dg. 30/3** 09.45 *Néixer de nou*: programa religiós protestant mensual.
01.20 *Signes dels Temps* (repetició del programa emès dissabte).

TV de Mataró (Canal 64)

- Dv. 28/3** 20.30 *Creure avui*: No hi ha programa
- Dv. 04/4** 20.30 *Creure avui*: Tema d'avui: «Estrangers entre nosaltres». Informatiu i agenda (dirigit per Ramon Safont-Tria).

CTV (Centre Televisiu Vaticà)

Retransmissió via satèl·lit europeu Eutelsat II-16° E. 37V. freq. 11.575 GHz, 6.60 italià, 7.50 anglès.

- Diumenge** 12.00-12.30 *Angelus* (directe)
- Dimecres** 11.00-12.30 *Audiència general* (directe)
- De dilluns a divendres** 18.10-18.25 *Informació*
- Dissabte** 18.10-18.25 *Speciale Lumen 2000*

Ràdio

RÀDIO ESTEL (Barcelona: FM 106.6)

Cada dia:

—de 02.00 fins a les 21.00 h Radiofórmula musical amb butlletins informatius cada quart d'hora.
—Comentaris de l'Evangeli a les 7.30 i a les 15.30.

Dilluns		Els veïns de l'escala	
21.00	Vet aquí que...	22.00	Nit d'Estels
	En un dia com avui	23.00	En família
	Punt i Coma	24.00	Calaix de Sastre
	Ara va de barris	01.00	Estel de colors
22.00	Nit d'Estels	02.00	Espurna d'alba
23.00	Joc Net		
24.00	Estima la vida	Divendres	
01.00	Fila 7	21.00	Vet aquí que...
	Cova de Clàssics		En un dia com avui
02.00	Espurna d'alba		Intercultures
		22.00	Nit d'Estels
Dimarts		23.00	Panorama cultural
21.00	Vet aquí que...	24.00	Amb llum pròpia
	En un dia com avui	01.00	Cova de Jazz
	Punt i Coma	02.00	Espurna d'alba
	Planeta Blau		
22.00	Nit d'Estels	Dissabte	
23.00	Tendències	21.00	Des de Nashville
24.00	Versió original		Contemporània
	Sons i ressons	22.00	Mar de Claror
01.00	El perquè de tot plegat		Quart món
			A cor obert
02.00	Espurna d'alba	23.00	Panorama de cinema
		24.00	Des del campanar
Dimecres		01.00	Novetats a cau d'orella
21.00	Vet aquí que...	02.00	Espurna d'alba
	En un dia com avui		
	Punt i Coma	Diumenge	
	Converses amb la ciència	09.00	Tot sardana
22.00	Nit d'Estels	18.45	Eucaristia des de la Catedral
23.00	Temps d'acció	21.00	Dos quarts de nit
24.00	Agora		So de cine
01.00	De la lletra i de la música	22.00	Nòmades
	Yesterday		Raons per viure
02.00	Espurna d'alba	23.00	Temps de paraula
		24.00	El tren de la música
Dijous		01.00	A cel obert
21.00	Vet aquí que...	02.00	Espurna d'alba
	En un dia com avui		
	Punt i Coma		

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE BARCELONA

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: 101.5 FM) - Diumenge a les 09.00h: *Músiques místiques: Història de la Resurrecció, SWV 50, de Schütz; La Resurrecció, Sonata núm. 11, de Biber; Oratori de Pasqua. BWV 249, de Bach; Victoria Christu resurgenti. (Motet per dia de Pasqua), de F. Couperin.* A les 11.00h: Retransmissió de la missa conventual des de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8) - Diumenge a les 07.30h: *Paraules de vida: conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe* (director: Oriol Llop).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 702) - A les 21.00h: *El espejo de la Iglesia*. Diumenge a les 09.00h: *Santa Missa*. A les 09.45h: *Informatiu diocesà*. A les 10.00h: *Iglesia es noticia: informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu*. A les 22.00h: *La linterna de la Iglesia*.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3) - Diumenge a les 08.15h: *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503) - Divendres a les 17.38h: *Fets i criteris: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona*.

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge - De 22.05 a 23.00h. *Objectiu, l'home: programa de valors humans*. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista (II part) amb Ferran Rodríguez Gavilán, sacerdot franciscà que ha viscut 10 anys a la Custòdia de Terra Santa i organista del Sant Sepulcre; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe Ricard M. Carles, de Barcelona (director: Josep-Maria Alimbau).

RÀDIO Cerdanyola (FM 92.4) - Diumenge a les 10.30h: *Moments de vida: programa cultural religiós*; director: Josep Angel Saiz.

RÀDIO CIUTAT DE BADALONA (FM 94.4) - Diumenge 09.45h: *Vida i esperit*.

RÀDIO MARICEL (Sitges FM 107.7) - Divendres, a les 20.00h: *La punta* (director: Jordi d'Arquer i Terrasa).

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2) - Dissabte a les 09.00h: *Obrim camins: programa de valors humans i cristians* (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO SALUD (FM 89.1) - Dissabte a les 07.00h: *Rosari: meditat per joves, entrevistes a catòlics en el món, concurs de Cultura religiosa, meditació mariana, herois del segle XX, etc.* Diumenge a les 07.00: presentació de l'Evangeli del dia i meditació, tema marità, etc.

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres) - Cada dia 20.40h: *Rosari: en llatí des del Vaticà*. A les 22.10h: *Noticari*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: c/Albareda 15 pral 1a
17004 Girona; Tel (972) 22.27.75; Fax: 20.18.55

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: La Paraula del Bisbe, a càrrec de Mn. Jaume Camprodon i Rovira; Costumari cristià, explicacions a costums i tradicions de l'Església, amb Joan Baburés; La veu dels joves, amb Jaume Reixach; Notícies i El significat de l'Evangeli, per Pere Carreras. També, cada mes, hi ha una crítica cinematogràfica feta per Antoni Bardera. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten: Cope Costa Brava (90.3 FM) diumenge 9.45h. Cope Figueres AM (1269 AM) diumenge 9.45h. Cope Figueres FM (88.0 FM) diumenge 9.45h. Ona Jove Riudellots (104 FM) dissabte 20.00h. Ràdio Arbúcies (107.6 FM) diumenge 12.00h. Ràdio Arenys de Mar (91.2 FM) diumenge 9.30h. Ràdio Arenys de Munt (107 FM) diumenge 11.30h. Ràdio Banyoles (107.3 FM) dissabte 9.30h. Ràdio Besalú (107.8 FM) dissabte 21.00h. Ràdio Canet de Mar (107.6 FM) diumenge 9.30h. Ràdio l'Escala (107.6 FM) divendres 13.30h. Ràdio la Vall (Les Preses) (107.6 FM) diumenge 9.00h. Ràdio Les Planes (107.7 FM) diumenge 9.30h. Ràdio Palafrugell (107.8 FM) diumenge 8.30h. Ràdio Pineda de Mar (106.0 FM) diumenge 14.00h. Ràdio Salt (97.7 FM) diumenge 9.00h. Ràdio Shalom (Palau) (107.9 FM) diumenge 10.30h. Ràdio Sant Joan les Fonts (107.0 FM) dissabte 10.00h. Ràdio Santa Coloma (103.6 FM) diumenge 9.00h. Ràdio Sarrià de Ter (87.6 FM) diumenge 10.00h. Top Gironès (Cassà de la Selva) (92.8 FM) dissabte 19.30h. Ona Rambla Girona (89.9 FM) dijous 14.00h.

—L'emissió que es realitza els dijous a les 14.00 a **Onda Rambla Girona** (89.9 FM), és un resum d'*Església Viva* dins el magazine *Tarda de Tots* d'aquesta emissora.

—**Ràdio Arbúcies** (107.6), no emet el primer diumenge de mes *Església Viva*, per tal de retransmetre en directe la Santa Missa.

—Alguns apartats d'*Església Viva* s'inclouen dins el programa parroquial local de **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM).

EL CAFÈ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes i grups de la música melòdica i lleugera dels últims anys amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten: Ona Jove Riudellots (104 FM) dissabte 15.30h. Ràdio Arbúcies (107.6 FM) dimecres 22.00h. Ràdio Banyoles (107.3 FM) dissabte 18.30h. Ràdio Besalú (107.8 FM) dissabte 21.35h. Ràdio Calella (107.9 FM) dissabte 15.00h. Ràdio l'Escala (107.6 FM) dimecres 13.30h. Ràdio la Vall (Les Preses) (107.6 FM) diumenge 14.00h. Ràdio Les Planes (107.7 FM) diumenge 10.30h. Ràdio Palafrugell (107.8 FM) dijous 14.30h. Ràdio Salt (97.7 FM) diumenge 9.30h. Ràdio Shalom (Palau) (107.9 FM) diumenge 10.00h. Ràdio Sant Joan les Fonts (107.0 FM) dissabte 10.30h. Ràdio Santa Coloma (103.6 FM) dijous 23.30h. Ràdio Sarrià de Ter (87.6 FM) divendres 18.35h.

—També es pot escoltar cada dia de dilluns a divendres a **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) a les 9.30 i el primer dijous de mes a: **Ràdio Tordera** (107.1 FM) a les 22.00h.

—L'últim diumenge de mes, **Ràdio Salt** substitueix *El Cafè Internacional* pel programa *Tots els camins porten aroma*.

LA COVA DEL COUNTRY: Espai setmanal de 30 minuts de durada amb la col·laboració de l'Associació Europea de Música Country, que fa un repàs a la música country cristiana, godspell blanc i country en general. Presenta: Rafael Corbí. L'emeten: Ona Jove Riudellots (104.0 FM) divendres 22.00h. Ràdio Arbúcies (107.6 FM) dimecres 22.30h. Ràdio Arenys de Mar (91.2 FM) diumenge 9.00h. Ràdio Banyoles (107.3 FM) dissabte 18.00h. Ràdio Besalú (107.8 FM) dissabte 17.00h. Ràdio l'Escala (107.6 FM) dijous 13.30h. Ràdio la Vall (Les Preses) (107.6 FM) diumenge 14.30h. Ràdio Les Planes (107.7 FM) dissabte 19.00h. Ràdio Olot (98.1 FM) dissabte 14.00h. Ràdio Palafrugell (107.8 FM) dilluns 14.30h. Ràdio Sarrià de Ter (87.6 FM) dimecres 12.00h. Ràdio Shalom (Palau) (107.9 FM) diumenge 9.30h. Ràdio Vilafant (107.3 FM) dissabte 09.00h.

—També es pot escoltar el tercer dijous de mes a: **Ràdio Tordera** (107.1 FM) a les 22.00h.

LA PARAULA DEL BISBE: microespai de 5 minuts de durada presentat pel bisbe de Girona, Mn. Jaume Camprodon i Rovira. L'emeten: Ràdio Calella (107.9 FM) diumenge 11.00h. Ràdio

Marina (100.3 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 09.35h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) diumenge 9.45h.

—**Ràdio Tordera i Ràdio Vilafant** inclouen *La paraula del bisbe* dins dels programes parroquials locals.

PUNT DE TROBADA: magazine setmanal d'una hora de durada que analitza temes d'actualitat de la nostra Església. L'últim divendres de mes inclou el programa *Tots els camins porten aroma*. Dirigeix i presenta Carles Sánchez amb la col·laboració d'Àngel Rodríguez. S'emet per: Cope Figueres AM (1269 AM) i per Cope Figueres FM (88.0 FM) els divendres a les 21.00h.

TOTS ELS CAMINS PORTEN AROMA: programa mensual que dura 30 minuts i tracta temes d'interès. Presenten i moderen: Anna Estartús i Josep Casellas. L'emeten: Cope Figueres AM (1269 AM) últim divendres 21.00h. Cope Figueres FM (88.0 FM) últim divendres 21.00h. Ràdio Arbúcies (107.3 FM) últim diumenge 12.30h. Ràdio Besalú (107.8 FM) últim divendres 20.00h. Ràdio Calella (107.9 FM) últim dijous 21.00h. Ràdio Les Planes (107.7 FM) últim dissabte 21.00h. Ràdio Palafrugell (107.8 FM) últim dimecres 14.30h. Ràdio Salt (97.7 FM) diumenge 9.30h.

—**Ràdio Banyoles** (107.3 FM), emet aquest programa amb dia i hora no determinat.

Retransmissió en directe de la Missa dominical. L'emeten:

Catalunya Música Girona (96.7 FM) diumenge 11.00h. **Catalunya Música Maresme** (96.4 FM/101.5 FM) diumenge 11.00h. **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.00h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) diumenge 9.00h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.00h. **Ona Jove de Riudellots de la Selva** (104 FM) diumenge 11.30h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Les Planes** (107.1 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Shalom (Palau)** (107.9 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio 1 AM (RNE)** (738 AM) diumenge 8.15h. **Ràdio 1 FM (RNE)** (93.3 FM) dissabte 20.00h. **Top Gironès (Cassà de la Selva)** (92.8 FM) dissabte 20.00h.

—Les retransmissions de la Santa Missa són realitzades per les pròpies emissores de ràdio.

—**Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) emet també la Santa Missa cada dia, de dilluns a divendres, a les 9.00h. i els dissabtes a les 20.30h.

—**Ràdio Arbúcies** (107.6 FM) la retransmet només el primer diumenge de mes a les 12.00h.

RÀDIO SANTA COLOMA DE FARNERS (FM 103.6) - Dimecres a les 22.15h: *Marañatha, un programa per descobrir i compartir el nostre tarannà cristià com a catòlic avui*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE LLEIDA

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224) - Dissabte 13.40h: *Iglesia es noticia: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE SOLSONA

RÀDIO MUNICIPAL DE BELLPUIG (FM 107.3) - Dissabte a les 14.00h i diumenge a les 12.00h: *Temps Obert*, inclou la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO LA VEU DE NAVÀS (FM 107.9) - Diumenge a les 10.00h: *Església viva: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona*.

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3) - Diumenge a les 09.30: *Conversa setmanal* del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO LA VEU DE TÀRREGA (FM 107.5) - Dissabte a les 09.00h: *Magacín: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TORTOSA

FE I VIDA: missatge setmanal del bisbe Martínez Sistach (es publica al full «Vida diocesana»). L'emeten: **Ràdio Antena Caro** (Roquetes, FM 96.0) diumenge 09.00h. **Ràdio La Cala** (l'Amèlta de Mar, FM 99) diumenge 12.00h. **Ràdio Deltebre** (FM 107.6) dissabte de 9.00h. **Ràdio Flix** (FM 102) dissabte de 9.30h. **Ràdio Gandesa** (FM 107.9) dissabte de 13.00h. **Ràdio Infant** (l'Hospitalet FM 107.9) dissabte 10.00h. **Ràdio Joventut de Masdenverge** (FM 100.7) diumenge 10.00h. **Ràdio Mora d'Ebre** (FM 87.6) divendres 10.00h. **Ràdio Nueva Vinaròs** (FM 98.2) dissabte 22.30h. **Ràdio Onda Cero** (Tortosa, FM 98.0) dissabte 13.05h. **Ràdio els Ports** (Morella, FM 89.0) dissabte 12.15h. **Ràdio Ràpita** (FM 107.9) diumenge 12.00h. **Ràdio Ulldecona** (FM 95) diumenge 09.05h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT D'URGELL

RÀDIO PRINCIPAT (FM 105.0).

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2) - De dilluns a divendres a les 07.05h: *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda. Diumenges i festius a les 09.00h: Santa Missa.

Donem notícia de les emissions religioses, tant per ràdio com per televisió, que ens són comunicades. Agraïm la recepció de controls d'emissió.

Des del carrer

Amb il·lusió, Assís continua endavant

El pare Lleó és un caputxí que dedica des de fa 25 anys gran part de les seves energies a Assís, una obra en favor dels vells, amb la qual ha construït, a Sant Quirze del Vallès, a Can Ponsich, unes instal·lacions destinades a residència de la tercera edat. Assís vol ajudar persones que, arribat el temps de la jubilació, es troben en circumstàncies difícils i es plantegen l'enfocament de l'última fase de la seva vida.

—Quan va començar l'obra d'Assís dedicada a la gent gran?

—Fa vint-i-cinc anys amb els terciaris caputxins en el convent de la Mare de Déu de l'Ajuda, del carrer Sant Pere més Baix de Barcelona. Jo dirigia aquest grup, i amb ell ens vam llançar al carrer, perquè vam creure que d'aquesta manera completariem el programa d'oració i estudi que es practica en aquella entitat, i ajudariem persones amb problemes.

—Quins serveis ofereix la residència per a persones de la tercera edat?

—Doncs ofereix una llar a dones, homes i matrimonis. Assís és una obra sense afany de lucre; per aquest motiu té un caire benèfic, però la persona que hi resideix i es pot permetre pagar una quantitat estipulada, ho ha de fer. A la nostra residència intentem assolir al màxim la dignificació de les persones, per això, des del principi, hem volgut que tothom tingui la seva habitació individual completa; que gaudeixin d'un gran règim de llibertat —poden entrar i sortir quan vulguin—, i que se'ls estimuli a fer i participar en activitats culturals i recreatives. La idea és que si els «avis» no han estat bé durant la seva vida, puguin estar-hi al final, i si han estat bé que no perdin aquest benestar. Se'ls demana, però, col·laboració i se'ls diu que tot i que ara no estan obligats a treballar, «si no ho fan, es rovellaran».

—Considera que el nivell de prestacions que ofereixen als residents és bo?

—Sí, encara que tots els serveis que oferim suposem que estan inclosos en els programes de moltes altres residències. També cal dir que oferim un servei mèdic propi amb combinació amb especialistes quan és necessari, rehabilitació, laborteràpia... És a dir, tot el que pensem que pot ajudar els residents, tenint en compte les orientacions de la Generalitat, que amb els seus controls no ens deixaria ser negligents i cal afegir que no ens posa males notes en els exàmens.

—Tenen moltes activitats culturals?

—Sí, sovint vénen corals, grups d'esbart, teatre i, a més, comptem amb un grup de teatre i un cor propi. En aquest terreny, mai no podem oblidar el concert de la cantant Victòria dels Àngels i del pianista Albert Guinovart a la basílica superior d'Assís, a Itàlia, en ocasió de les nostres noces d'argent.

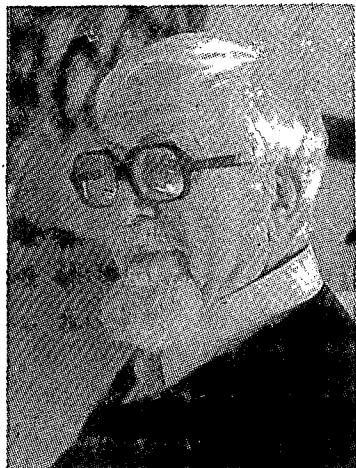
—Com es manté l'obra d'Assís en favor dels vells?

—Com totes les obres que es fan per Déu, amb il·lusió. Concretament, és un altre exemple d'empresa feta entre tots. Per a més detalls es poden dirigir a Assís de Sant Quirze del Vallès, al telèfon 721 41 16 o al Portal de l'Àngel núm. 6, 1er de Barcelona, amb el telèfon 318 43 89 que atén trucades a les tardes.

—Segueixen l'esperit de Sant Francesc d'Assís?

—Hi anem al darrera. I amb quina alegria!

Marta Puyol

Respir

Miquel Estradé

Una distinció oportuna

No m'atreveixo a dir que la conversa que vaig sentir fos divertida, tot i que alguna cosa en devia tenir. Eren dos homes que mig parlaven mig discutien, que semblava que no es possessin d'acord. El fil de la conversa, jo no el seguia, fins que vaig sentir que un d'ells deia a l'altre en un to un pèl més elevat: «Això que acabes de dir, no és veritat!» L'altre amb posat ofès va replicar: «Així vos dieu que sóc un mentider!» El primer respongué, una mica sorprès, però en un to molt conveçut: «I ara, de cap manera; Déu me'n guard!» «Doncs, per què em dieu que no és veritat el que acabo de dir?» La resposta que li féu com a defensa, la trobo genial: «No sou mentider, perquè creieu que el que acabeu de dir és veritat!» Ben cert: mentir és voler enganyar. Dir coses que no són veritat pot ser simplement ignorància. Pot ser també moltes altres coses. Només cal recórrer a un bon diccionari de sinònims! I no esgarriar-se del que hi trobem.

Ara mateix

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Esperança des de la nit de la vida

La primavera, una vegada més, i aquest any precedida per la bonança d'uns darrers dies d'hivern esplèndids, ha fet florir azalees i glicines, cirerers i pomeres, per esmentar només quatre fines meravelles d'ara mateix. Llegim, en aquesta revifada de la naturalesa que semblava morta, una paràbola de la Pasqua de resurrecció que estem celebrant. Una paràbola de l'esperança que ens esforcem a mantenir viva enmig de tots els hiverns de la vida. Penso especialment en els malalts i en els ancians que lluiten per no perdre el goig de viure, malgrat les seves dificultats. Els qui són a casa i els qui han trobat una altra llar en les residències que els acullen.

Tinc damunt la taula dos llibres recents que, des d'una perspectiva no creient, miren de descarregar la malaltia de prejudicis i de fantasmes, i d'assumir-la sense efectes psicològics negatius: *La malaltia com a metàfora*, de l'escriptora americana Susan Sontag, i *Conviure amb el càncer*, del conegut advocat laboralista Albert Fina, mort recentment. Susan Sontag escriu: «La malaltia és la nit de la vida, és una de les ciutadanes més opressives. En néixer, tothom adquireix una doble ciutadania, una en el reialme dels sans, i l'altra en el reialme dels malalts. Encara que tots preferim utilitzar solament el passaport bo, més aviat o més tard cada un de nosaltres estarem obligats a identificar-nos com a ciutadans d'aquell altre lloc.» En la mateixa línia, Albert Fina diu: «Amb massa freqüència els humans pensem que els malalts —com les víctimes de qualsevol adversitat o desgràcia— són els altres. Sovint, tampoc advertim que la frontera entre la salut i la malaltia, entre la vida i la mort o, en general, entre el bé i el mal és ben petita, massa tènue i molt fàcil de traspasar. En un moment passem d'una situació a l'altra, sense esperar-ho ni prevenir-ho. D'aquesta manera, pensem —neuròticament— que hem d'arribar a la màxima senectut i, a més, perfectament sans i lluny de tot mal, si més no greu.»

És valuosa l'aportació d'aquests dos testimonis. Sobretot la del segon, absolutament sincer, lúcida i vivencial. Consisteix, molt resumidament, a superar els prejudicis que acompanyen algunes malalties —càncer, sida, com en altre temps la lepra i la tuberculosi—, a acceptar la seva realitat i la de la mort, a lluitar contra elles tot confiant en la ciència. Una aportació, com dic, valuosa. Però... Fina remarca: «Tampoc tenia l'esperança dels creients. Des de fa anys, no crec en una vida ultraterrenal que pugui servir-me de consol. Per a mi, amb la mort desapareix tot.»

La fe cristiana ens porta més enllà. Cap a la meravella de la branca que ahir era nua i avui a florit. Cap a la confiança en una experiència que ja hem fet una vegada: cent anys enrere no existíem i, en un moment donat, vam començar a viure. Cap a la identificació amb Jesús, el nostre Salvador, que ha passat de la ignomínia de la mort a la resurrecció. Entenem la malaltia com el gra de blat que colgat a la terra genera nova vida. No és cosa d'un futur desconnectat del present: ja transforma la realitat actual. «Creure és posseir anticipadament els béns que esperem» (Heb. 11,1).

Això és Pasqua. La Pasqua que viuen i m'han ensenyat a viure molts malalts i malaltes, molts avis i àvies que he visitat la Quaresma passada.